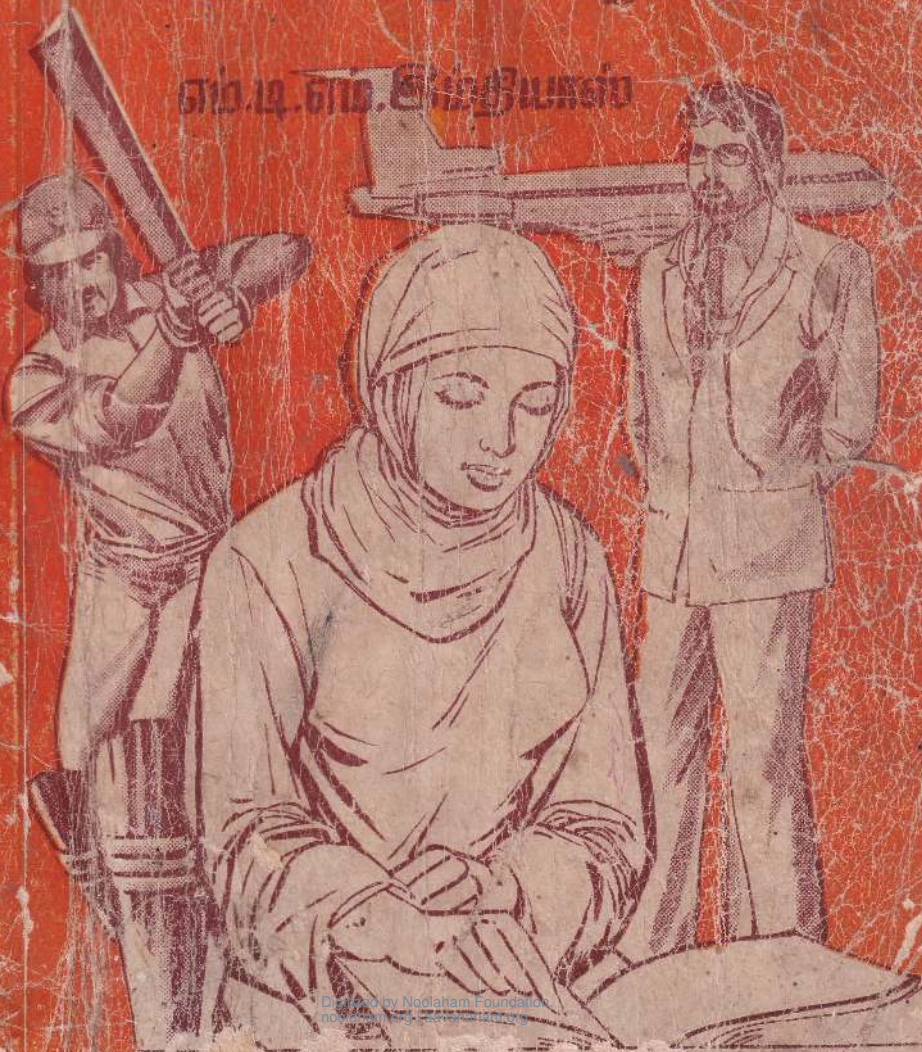

இன்பு உள்ளங்கள்

எம்.டி.எம். இம்தியாஸ்

அன்பு உள்ளங்கள்

(முஸ்லிம் நாவல்)

எம். டி. எம். இம்தியாஸ்

வெளியீடு :

ஐ. எல். எம். தமீம்

182, டவர் வீவ்

தர்கா நகர்

'ANBU ULLANGAL'

(MUSLIM NOVEL)

By

M. T. M. Imthiaz

First Edition

July 1981

Ramalan

Hijri 1401

Prize Rs. 12.00

Published By

I. L. M. Thameem

182, Tower View

Dharga Town

Printed at :

Ruhunu Printers 40/4, Maligawatte Road, Colombo-10.

முன்னுரை

தமிழில் நாவல் இலக்கியம் தோன்றி ஒரு நூற்றாண்டாகி விட்டது.

இக்கால இடைவெளிக்குள் நாவல் இலக்கியம் வளர்ந்துள்ளதா? என்பதை மிகவும் காத்திரமாக நோக்க வேண்டியதால், அதை விட்டு நாவல் இலக்கியம் பெருகியுள்ளதை மிகையாகக் குறிப்பிடலாம். தமிழ் நாவல் இலக்கியப் பின்னலை பண்பாடு, சமுதாயம், இலக்கியம் என மூன்றாக வகுத்துப் பார்க்கின்றனர் அறிவியலாளர்கள்! இவ்விதம்பார்க்கும்போது இதுவரை வெளியான அத்தனை தமிழ் நாவல்களையும் மிகவும் காத்திரமாக உயர்த்தமுடிகின்றது. அவ்விதம் பார்வையைச் செலுத்தும் போது இத்துறையை மிகவும் பரவலாக ஊக்கி உயர்த்தலாம் போல் தோன்றுகின்றது.

எந்தவொரு இலக்கியமும் கர்த்தாவின் உள்ளத்தே முகிழ்ந்து உருப்பெற்று அவரளவில் நிற்கும்போது அது அவருக்குரிய சொத்தாகவே உள்ளமை காணமுடிகின்றது. அது இலக்கியமாக வடிவெடுத்து வெளியே பொதுமக்கள் மத்தியில் உலவும்போது சமூகத்தின் சொத்தாகிவிடுகின்றது அதைத் தாரதம்மியமிட்டும், சிலாகித்தும், குறைத்தும் கூறும் உரிமையைச் சமூகம் பெற்றுவிடுகின்றது. அன்பு உள்ளங்கள் என்னும் இந்நாவல் எல்லோர் கைக்கும் கிடைக்கும் பக்குவத்தை அடைந்துவிட்டது. அதை உயர்த்திப் பார்க்கவும், தாழ்த்திப் பார்க்கவும் யாவரும் இப்போது உரிமை பெறுகின்றனர்.

‘இலக்கியம்’ என்பது இலட்சியம் என்னும் வடசொல்லின் தமிழ் வடிவம்.

என் உரை

பிஸ்மில்லாஹிரஹ்மான்ரஹீம்!

அல்லாஹ் எந்த ஓர் ஆத்மாவையும் அதன் சக்திக்கு மேல் நிர்ப்பந்திப்பதில்லை. அது தேடிக்கொண்ட நன்மை அதற்கே — (பயனளிக்கும், அவ்வாறே,) அது தேடிக்கொண்ட தீமை அதற்கே (கேடு விளைவிக்கும்) (அல்குர்ஆன் 2:286)

அன்பு உள்ளங்கொண்ட என்னுடைய தாய், தந்தை, சகோதர சகோதரிகள், உறவினர்கள், நண்பர்கள் மற்றும் எவரெவர்கள் கைகளில் அன்பு உள்ளங்கள் தவழ்கின்றதோ அவர்களுக்கெல்லாம், குறிப்பாக முஸ்லிம் சமுதாயத்திற்கு முன்பாக நான் முன்வைக்கும் இஸ்லாமிய இலட்சிய நாவலே என் 'அன்பு உள்ளங்கள்' என்னும் பெயர் கொண்ட இக்கதை.

இக்கதையை நான் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் போது தொழில் செய்து கொண்டிருக்கும் ஒரு முஸ்லிம் பெண் மணியிடம் பர்தா அணிவது பற்றிய அவரின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்க விரும்பினேன். கல்லூரி ஆசிரியை ஒரு வருக்கு இதுபற்றிக் கேட்டெழுதினேன். பர்தா அணிவது பற்றி அவர் எனக்கெழுதிய கருத்தை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

பர்தாவைப் பற்றிக் கேட்டிருந்தீர்கள். சுருக்கமாக என் மனக்கருத்தை எழுதுகின்றேன். பர்தாவென்றால் மறைத்தலென்று தானே பொருள். பர்தா வென்ற உடையால் மறைக்க வேண்டுமென்றில்லையே!

பர்தாவுடையால் முற்றாகவும் நிலையாகவும் மறைத்துக் கொள்ள முடியுமாயிருந்தாலும், அப்படி மறைக்கும்போது

பிறர்பார்வைக்கு உள்ளாக நேரிடுகின்றது. மற்றப் பெண்களிடமிருந்து வித்தியாசமாகத் தோன்றும் போது, யாவரும் எம்மை விசேஷமாகப் பார்க்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். மற்றவர்களுக்காக நாம் வாழவேண்டுமென்றில்லையே என்றிருந்தாலும் மற்றவர்கள் நம்மைக் கவனிக்கும்படி நடந்து, வீண்பாவத்தை சம்பாதிக்கவும் வேண்டியதில்லையே!

நம்நாட்டு முஸ்லிம் பெண்மணிகள் யாவரும் பர்தா உடை அணிவார்களாயின், பிறமதத்தவர்களின் ஏளனவார்த்தைகளுக்கும் மற்றவர்களின் அவதானிப்புக்களுக்கும் ஆளாக வேண்டியேற்படாது. நம்மதத்தலைவர்கள் எவ்வளவு தான் வலியுறுத்திக் கூறினாலும் நம்பெண்மணிகள் அவற்றைக் கடைபிடிப்பதில்லை. சட்டரீதியில் கொண்டு வந்தால் தான் அமுலுக்கு வருமென்று எண்ணுகின்றேன். நம்நாடு சிங்கள நாடாகவிருப்பதால், அவர்களின் சூழலில் வாழ்ந்து அன்னியரின் நடை, உடை, பாவனை என்பவற்றுடன் இரண்டறக் கலந்து விட்ட நம்மவர்களை, உண்மையான சூழலுக்குக் கொண்டு வருதல் மிகவும் கஷ்டமென்றெண்ணுகின்றேன். அந்நியர்களின் நாகரிகத்தில் மூழ்கியிருக்கும் நம் மவர்கள் என்றுதான் திருந்துவார்களோ?

நாம் மேற்குறித்த இறைவசனத்தை நோக்குமிடத்து ஒவ்வொரு மனிதனும் தீமையினின்றும் விலகவும் நன்மையின் பக்கம் செல்லவும் இறைவன் அளித்த சக்திக்குட்பட்டதன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டியவனாகின்றான்.

அப்படிப்பட்ட ஈடுபாடு ஒவ்வொரு முஸ்லிமிலும் ஏற்படும்போது இஸ்லாமிய ஒளி நம்மத்தியில் பிறக்க வழி பிறக்கின்றது.

அந்த நல்வழி நம்வாழ்வை நெறிப்படுத்த ஒவ்வொரு முஸ்லிம் தாய் தந்தையும், சிறுவர் சிறுமியும், குறிப்பாக இளம் சமுதாயத்தினராகிய இளைஞர்களும், நங்கையர்களும் உண்மையான இஸ்லாமிய வாழ்வின் பக்கம் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொள்ள முன்வரவேண்டும்.

இவ்வறுதிப்பாடான வாழ்க்கை நம்மில் நிலைபெறின் நிச்சயமாக கிராமம், நகரப்புறங்களெல்லாம் இஸ்லாமியத் தென்றல் வீசப்பட்டு நாடு முழுவதும் இஸ்லாத்தின் பக்கம் அன்பு கொள்ளும் உள்ளங்களாக மாறும் நிலையேற்படலாம்.

இந்த நன்றோக்கின் மத்தியில் ஊற்றெடுத்ததே, 'அன்பு உள்ளங்கள்' என்னும் இந்நாவல். இக்கதை மூலம் சிறிதளவு சரி அன்பு உள்ளங்கள் நற்பயன் பெறின் அதுவே இக்கதைக்கு இறைவன் அளித்த பெருவெற்றியாகும்.

என் பத்திரிகைத்துறை ஈடுபாட்டுக்கு தினகரன் ஆசிரியர் திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் மிகவும் துணைநின்றார் என்பதை இவ்விடம் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இந்த "அன்பு உள்ளங்கள்" புத்தகவடிவில் வெளிவர என்னோடு பெரிதும் உழைத்த கவிஞர் ஏ. இக்பால், ஜனாப். எம். எச். எம். சம்ஸ், அட்டைப்பட ஓவியர் ஹுஸைன் மற்றும் Ruhunu அச்சக ஊழியர்களுக்கும், இக்கதையைப் படிக்கும் அன்பு உள்ளங்களுக்கும் என் அன்பின் நன்றியைக் கூறி விடைபெறுகிறேன்.

அல்ஹம்துலில்லாஹ்!

இங்ஙனம்,

அன்புள்ள — எம். டி. எம். இம்தியாஸ்
நன்றி!

5, Kadiyawatte Road,
DHARGA TOWN.

அன்பு உள்ளங்கள்

“பெண் விளம்பர அதிகாரி தேவை” என்ற பத்திரிகை அறிவித்தலைத் தொடர்ந்து விண்ணப்பித்த நங்கையர் பலர் ‘நம்நாடு’ பத்திரிகை நிறுவனத்திற்குச் சமூகம் கொடுத்திருந்தனர். அங்கே நால்வர் அடங்கிய நடுவர் குழு, முகாமையாளர் / மியந்தாவின் தலைமையில் நேர்முகப் பரீட்சையை நடத்திக்கொண்டிருந்தது.

போட்டிக்கு வருகை கொடுத்திருந்தவர்களை நோக்கிக் கண்ணோட்டத்தைச் செலுத்திய மியந்தாவின் பார்வை, குறிப்பாக ஒரு நங்கையின் மீது பதிந்தது தான் தாமதம், தான் எங்கோ கண்டு பழகிய முகம் போலிருக்கிறதே! எனச் சிந்தித்தவர், விண்ணப்பப் பிரதிகளை நோக்கலானார். செல்வி ஹனீதா சம்ஸ், அநுராதபுரம். சந்தேகமேயில்லை. பெயர், ஊர், ஒப்பம் எல்லாம் அதேதான். ஏழு வருடங்களுக்குள்ளாக எப்படி வளர்ந்து விட்டாளென நினைத்தவரின் பார்வை, குறிப்பாக அந்தப் பெண்மணி மீதே பதிந்தது.

நவநாகரிகத்தின் உச்சி அமைப்பின் மினிஸ்கெட், டிசேர்ட், பேண்ட் பாவைகளாக படையெடுத்திருந்த நங்கையர்களில் ஹனீதாவின் உடையமைப்பு மட்டும் மியந்தா விற்குத் தனி ரகமாகத் தென்பட்டது.

நாகரிக உலகுடன் சேர்ந்தாற் போல் தன்னைத் தயார் பண்ணிக்கொள்ளத் தெரியா பெண்மணி என்ற உணர்விலோ என்னவோ மற்றப்பெண்கள் அவளை விட்டும் சிறிது விலகியவர்களாக நின்றிருந்தனர். கால்களின் இருகரண்டைகளின் கீழ்பகுதியும், கைகளின் இரு மணிக்கட்டு முன்பகுதியும், முகமும் தவிர்ந்த ஏனைய பகுதிகளெல்லாவற்றையும் தன் நீலநிறச்சாரியால் மூடியிருந்தாள். நீண்டமுகம், ஒளி வீசும் வதனம், செவ்வரி படர்ந்த கண்கள், துடிதுடிக்கும் சிவந்த அதரங்கள், முல்லைமலர்ப் பல்வரிசை, சதைப்பிடிப்பான கன்னங்கள், இவைகளுக்குள் அடங்கிய அடக்கமான பார்வை, அப்படியே விழுங்கி விடுபவர் போல் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை அவளை நோக்கியவராக ஆராய்ந்தார் மியந்தா.

அழகு நிலையமாய்த்திகழ்ந்த அவளது தோற்றத்தில் மற்றப் பெண்களிடயில்லாத தனிக்கவர்ச்சி மினிர்ந்தது. பதினேழு வயதுப்பாவைபோல் இருந்தாள். நட்சத்திரக் கூட்டங்களுக்கு மத்தியில் பிரகாசிக்கும் சந்திரன் போல் மற்றப்பெண்களினின்றும் ஹஸீதா ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தாள். மியந்தாவின் கண்களுக்கு மற்றைய பெண்கள் பற்றிய நினைவே வரவில்லை.

இந்த நிலையிலும் அவர் உள்ளத்தில் தூய்மை அன்பே ஊற்றாக உருவெடுத்தது. ஓர் இஸ்லாமிய இலட்சிய நங்கையை முதன்முதலாகக் காண்பது போல் இருந்தது. ஏனிந்தப்பெண் இங்குவந்தாள்? தேவையேற்படும்போது ஆண்களைப்போல் பெண்களும் உழைக்கத்தான் வேண்டும், ஆனால்... இந்தப் பெண்ணைப் பார்த்ததும் ஏதோவொரு உணர்வு மியந்தாவின் உள்ளத்தைச் சுட்டது.

உடனே இருவர் கண்களும் சந்தித்தன. அவளும் அவரைக் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்ததாகத் தெரிந்தது. இருவர் கண்களும் நெடு நாளைய பழக்கத்தின் பின் ஏதேதோ பேசிக்கொள்வது போல் இருந்தது. இவ்வளவும் ஒருசில விநாடிகளில்தான் நிகழ்ந்ததெனலாம். இதற்குள் தன்

நிலையை உணர்ந்தவராகத் தன் மனதை ஒரு நிலைக்குக் கொண்டு வந்தார் மியந்தா. மியந்தா போட்டிப் பரீட்சையை ஆரம்பித்த முதல் சுற்றிலேயே பலரால் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. அவரின் கேள்விக்களைகள், பலரை இரண்டாம் சுற்றுக்குத் தகுதி இழக்கச் செய்தன. மூன்றாம் சுற்றுப்போட்டியிலும் தாக்குப்பிடித்து இறுதிச் சுற்றுக்கு நால்வரே தெரிவாகினர். அவர்களிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு பதில்கள் பலவிதமாகவே அமைந்தன.

பின்னர் போட்டியை நிறைவு செய்த முகாமையாளர், அவர்கள் பற்றிய தகவல்கள் சிறிது அறிய விரும்பியவராக ஒவ்வொருவரைப் பற்றியும் விசாரித்து வந்தவர், இறுதியில் போட்டியின் ஆரம்பந்தொட்டு தன்னிலை குலைத்த நங்கையைச் சந்திக்கிறார். “நான் ஹனீதா; பிறப்பிடம் அநுராதபுரம்; கல்வி சுற்றது கம்பளை ஸாஹிருக் கல்லூரி” என்று அவள் பட்டுவாய்விரிக்க, அவர் தன் நெஞ்சில் மிதந்த இனிய நினைவுகளைத் தன்னுள் அடக்கியவாறு, “எல்லோரும் போட்டியில் திறமையை வெளியிட்டங்க, உங்களுக்கெல்லாம் முடிவு தனித்தனியே அறிவிக்கப்படும்” என அறிவித்துவிட்டு தனது அறையை நோக்கிச் சென்றார்.

ஏழு வருடங்களின் பின் சந்தித்தும் மனம் திறந்து பேச முடியவில்லையே, என்ற ஏக்கம் அறையினுள் வந்த மர்ந்த பின்னும் அவர் மனதை உறுத்தியது. தன் சொந்த நிறுவனமானாலும் போட்டியின் பின் ஹனீதாவை மட்டும் தனியே அழைத்துக் கதைப்பின் ஏனைய பெண்களின் மனோநிலை எப்படியிருக்கும், என்று மனச்சாட்சி குத்தும் போது எப்படிப் பேசுவார்? ஆயினும் அவள் கெட்டிக்காரிதான். கல்லூரியில் போல் இங்கும் அவளின் சுட்டிப்பதில்கள்! கல்லூரி வாழ்க்கையின் இனிய நாட்கள் மியந்தாவின் மனத்திரையில் விழுகின்றன.

மியந்தாவின் தந்தை ஒரு பத்திரிகை நிறுவன உரிமையாளர். கம்பளை நகரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். முஹம்மது ஜெவாத் எனும் இவரின் பெயர் மலைநாட்டின்

எல்லாப்பகுதிகளிலும் பிரசித்தமாயிருந்தது. பத்திரிகை நிறுவனம் கொழும்பில் இருந்தது. அவரின் பத்திரிகை நிர்வாகம் வளர்ச்சியுறவே கொழும்பு கொள்ளுப்பிட்டியில் 2½ லட்சம் ரூபா கொடுத்து இருமாடி வீடொன்றை வாங்கினார். இவ்வீட்டை அவர் வாங்கும்போது மியந்தாவிற்கு வயது ஏழு. கம்பளை ஸாஹிபுக் கல்லூரியில் இரண்டாம் தரம் படித்துக்கொண்டிருந்தார். தலைநகர் சென்றதும் கம்பளைவீட்டைத் தொழில் தரிப்பிடமாக வைத்துக்கொண்டார். கம்பளை, நுவரெலியா, கந்தப்பளை, ஹப்புத்தளை ஆகிய இடங்களில் தேயிலைத் தோட்டங்களைச் சொந்தமாக வைத்திருந்தார். இவைகளைக் கவனிக்க ஓர் அதிகாரியை நியமித்திருந்தார். அவரின் குடும்பம் இவ்வீட்டில் தங்கியது. மியந்தாவை பாடசாலையிலிருந்து நீக்காது இக்குடும்பத்துடனே சேர்த்தார். மியந்தா அவ்வதிகாரியின் பராமரிப்பிலிருந்து பாடசாலை சென்று வந்தார். இருந்த போதும் அவர் தன் 'எஸ்டேட்' விடயமாகக் கவனிக்க கொழும்பிலிருந்து புறப்படும் போது மனைவியையும் அழைத்துச் சென்று தன் ஒரே மகன் மியந்தாவையும் காணத் தவற முட்டார். ஐந்தாம் தரம் முதல் மியந்தாவும் ஹனீதாவும் ஒன்றாகவே கல்விகற்று வந்தனர். ஹனீதா கல்லூரி மகளிர் விடுதியில் தங்கிச் சென்று வந்தாள். வகுப்பறையில் மாணவர்களுக்கு மியந்தாவும், மாணவிகளுக்கு ஹனீதாவும் முன்னோடிகளாகத்திகழ்ந்தனர். படிப்பேயாயினும், விளையாட்டேயாயினும் இவர்களுக்குச் சரிநிகர் சமான்ம் இவர்களேயாவர். இதனால் சிலரின் எதிர்ப்புக்களையும் சமாளிக்கவேண்டியவர்களாயினர். இருந்தபோதும் நண்பர்களின் நடவடிக்கைகளை இன்முகத்தோடு ஏற்றார்கள். இதன் விளைவு, இருந்த எதிர்ப்புக்களும் காலக்கிரமத்தில் சூரிய ஒளிபட்ட பனித்துளிகள் போல் விலகிச் சென்றன.

வகுப்பில் ஆசிரியர் தவிர்த்து பாடங்கள் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் வேறுயாரிடமிருந்தும் தெரிந்து கொள்வதாயின் அதற்கு உறுதுணையாக மியந்தாவும் ஹனீதாவும்

ஒருவருக்கொருவர் இருந்துகொண்டனர். இதனால் ஏற்பட்ட அன்பு இவர்களிடையே ஓர் நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. கல்லூரியின் கிரிக்கெட் குழுவிற்கு தலைமை தாங்கி விளையாடிப் பலமுறை வெற்றியைத் தேடிக்கொடுத்திருக்கும் மியந்தாவின் கிரிக்கெட் ரசிகையாகக்கூட ஹனீதா திகழ்ந்தாள். கிரிக்கெட் போட்டிகளாயின் அங்கே சமூகம் கொடுத்து, பார்வையாளர்களுடன் தானும் சேர்ந்து மியந்தாவின் விளையாட்டுத் திறமையைப் பாராட்டத் தவற மாட்டாள். இதே போல் பெண்களுக்கான கூடைப்பந்தாட்டப்போட்டிகளில் தலைமை தாங்கி புள்ளிமான் போல் துள்ளிவிளையாடும் ஹனீதாவின் விளையாட்டை மியந்தாவாலும் ரசிக்காமலிருக்க முடிவதில்லை.

இவர்களின் இன்பகரமான கல்லூரி வாழ்க்கையில் அன்றுதான் மறக்க முடியாத தினம், ஜீ. ஸீ. ஈ. சாதாரண பரீட்சை முடிவுகள் வெளியாகி இருந்தன. ஒவ்வொரு மாணவ, மாணவியும் தத்தம் முடிவுகள் பற்றி மகிழ்வும் துக்கமும் கொண்டிருந்த நிலையில், ஹனீதா மியந்தாவின் அருகே சென்று, “மியந்தா! நான் இரண்டில டி, நாலில ஸீ, மிகுதியில எஸ், நீங்க எப்படி? ஆனா... நா தொடர்ந்து படிக்கெல்ல” என்று கொல்லி முடித்தவளின் கண்களில் நீர் அரும்பியது.

“ஹனீதா! நா நான்கில டி, முன்றில ஸீ. மற்றது எஸ். நீங்க ஏன் கலங்குறீங்க. தொடர்ந்து படிக்கெல்ல என்றும் சொல்றீங்க” எனக் கலவரத்துடன் கேட்ட மியந்தாவிடம் “மன்னியுங்க மியந்தா! இனி நா உங்கள...” வார்த்தைகளை முடிக்காது துக்கம் தொண்டையை அடைக்க விடைபெறுபவளின் குரல், மியந்தாவை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. அவராலும் ஏதும் பதிலாகக் கூறமுடிவதில்லை. அன்பு உருவம் மறையும் வரை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவரின் பார்வையில் இலையில் விழுந்த நீர்த்துளிகள் போல் கண்ணீர் தேங்கி நின்றது.

அறைக்கதவு தள்ளித்திறக்கப்படும் ஓசை மியந்தாவின் சிந்தனையைக் கலைத்தது. நடுவர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராக வந்து அறை நாற்காலிகளில் அமர்ந்தனர். என்னதான் முடிவு? என்று கேட்க அவர் மனம் ஆவலைத் தூண்டியது. என்விருப்பப்படியே இருக்கக்கூடாதா? என இறைவனை வேண்டி நின்றது. ஏன் இவ்வளவு சஞ்சலப்பட்டவேண்டும், அதிகாரம் இருப்பின் எப்படித்தான் மாற்றியமைக்க முடியாது, என்றும் நினைக்கலாம். ஆனால், நேர்மைக் குணம் நிரம்பிய மியந்தாவின் உள்ளம் அவ்வாறு நினைக்கவில்லை. நீதியொன்றுக்கே அவர் மனம் இடம்கொடுத்தது. கலைத் துறையில் எம். ஏ. பட்டம் பெற்ற மியந்தா, தந்தை காலமாகவே அவர் வகித்த முகாமையாளர் பதவியிலேயே தானும் அமர்ந்தார். மியந்தாவின் ஒருவருடப் பதவியில் நிறுவன ஊழியர்கள் தந்தையின் நேர்மையையே தனயனிடமும் கண்டனர்.

செல்வி ஹனீதா பெண்விளம்பர அதிகாரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார், என்ற பதிலை நடுவர்களில் ஒருவர் அறிவிக்க மியந்தாவின் உள்ளம் குளிர்ந்தது. அவரையறியாமலேயே அவரின் வாயிலிருந்து 'அல்ஹம்துவில்லாஹ்' என்ற சொற்றொடர் வெளிவந்தது. அவரின் மனம் எனும் மேடையின் மீது ஹனீதா சும்பீரமாக நின்றிருப்பது போன்ற ஓர் பிரமை. அடுத்த நிமிடம் மியந்தாவின் வலக்கரம், கடிதமொன்றை ஹனீதாவின் பெயருக்கு எழுதியது.

நான்கு தினங்கள் கழித்து ஹனீதாவின் பதில் கடிதம் மியந்தாவின் பெயருக்கு வந்தது. முதல் வார விடுமுறையில் அநுராதபுரத்திலிருந்து காலை கடுகதி புகையிரதத்தில் புறப்பட்டு வருவதாகக் குறித்திருந்தாள், கடிதத்தில் ஹனீதாவின் முத்துமுத்தான எழுத்துக்களைக் கண்ணுறும் மியந்தா, தன் மனக்கண் முன் அவளது அமிர்தமான வதனத்தைக் காண்கிறார்.

2

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை ஒன்பது மணிக்கு வீட்டிலிருந்து காரில் புறப்பட்ட சிறிது நேரத்தில் கோட்டை புகையிரத நிலையத்தை அடையும் மியந்தா, அங்கு ஓர் ஒதுக்குப்புறத்தில் காரை நிறுத்திவிட்டு, புகையிரத நிலையத்தின் பயணிகள் வெளியேறும் பகுதியை நோக்கி நடந்தார். அங்கு கூட்டம் கூட்டமாக வெளியேறும் பயணிகளைக் காண்பவர், ஒரு வேளை புகையிரதம் வந்தும் இருக்கலாமெனக் கருதி அங்கே நிற்கும் டிக்கெட் பரிசோதகரிடம் “அநுராதபுரக் கடுகதிப் புகையிரதம் வந்துவிட்டதா” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்க, “இல்லை இன்னும் பத்து நிமிடங்களில் வரும்” என்ற பதில் மியந்தாவிற்குக் கிடைத்தது.

சில நிமிடங்களின் பின், “அநுராதபுரத்திலிருந்து புறப்பட்டுவந்த கடுகதி புகையிரதம் கொழும்புக் கோட்டைவரை மட்டும்” என்ற மும்மெரழி அறிவிப்புக்கள் புகையிரத நிலையத்தினுள் ஒலிப்பது மியந்தாவின் செவிப் புலனை அடைய, புகையிரதம் வந்துவிட்டதென்ற மகிழ்வில் முன் சென்று, வெளியேறும் மக்கள் கூட்டத்தின் பக்கம் ஹனீதாவின் வதனத்தைச் சுந்திக்க விளைந்து நிற்கும் மியந்தாவின் பார்வையில், சிவப்பு நிறக் காஷ்மீர் சாரியினுள் முகம், இருகைகளின் மணிக்கட்டு முன்பகுதி தவிர்ந்த ஏனைய பகுதிகளையெல்லாம் முழுமையாக மூடி அடக்க ஒடுக்கத்துடன் பார்வையைக் கீழ் நோக்கிச் செலுத்தியவாறு ஒரு கையில் குட்கேஸ் பேக் ஒன்றுடன் வெளியேறும் ஒரு பெண்ணின் அழகுத் தோற்றம் தெரிந்தது.

ஆ! ஹனீதா. அவர் மனதில் ஆயிரம் எண்ணக்கதவுகள் திறந்தன. “மிஸ் ஹனீதா!” அருகே போய் மெது

வாகக் கதைத்தார். “ஆ! நீங்கள்” திரும்பியவனின் முகத்தில் புன்னகை படர, அவனாடன் கூடிநின்ற நடுத்தர வயதுத் தம்பதிகளும் மியந்தாவைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தனர். மியந்தாவின் முகத்திலும் புன்னகை தவழ, இவர்கள் ஹனீதாவின் பெற்றோராயிருக்குமோ? எனச் சிந்திக்கவும், “மிஸ்டர் மியந்தா, இவர்கள் என்பக்கத்து வீட்டுக்காரங்க, முக்கிய வேலையா கொழும்பு வந்திருக்கிறாங்க, இன்று மாலையிலேயே வீடு திரும்பிவிடவேண்டுமாம்; உம்மாவும் இவர்கள் துணையிலேயே என்ன அனுப்பிவைத்தாங்க” என்று ஹனீதா சொல்லிவைக்கவும் சரியாக இருந்தது. “எல்லோரும் வாங்க என் காரிலேயே சென்று திரும்பலாம்” என்று அழைக்கும் மியந்தாவைப் பார்த்து, “தம்பி ஒன்றும் நெனக்காதீங்க., வேறு ஒரு முறை வந்தா அல்லாஹ் கிருபையால் நிச்சயம் உங்க வீட்டுப்பக்கம் வருவோம்” என்று சொல்லி அவர்கள் இருவரும் மியந்தா, ஹனீதா ஆகியவர்களிடம் விடைபெற்றுச் சென்றனர். கலங்கிய கண்களோடு அவர்களையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஹனீதாவின் முகத்தை நோட்டமிடும் மியந்தா, “பிரிவின் துக்கம் எப்படிப்பட்டது என்பத உங்க கண்களே காட்டுது” என்று விநயமாகக்கூற, அவளும் சாரி முந்தானையால் கண்களைத் துடைத்தவாறு, காரில் மியந்தாவைத் தொடர்ந்து முன் சீட்டில் ஏறியமர்ந்துகொள்ள, கார் ஒரு குலுக்குக் குலுக்கியவாறு விரைந்தது. வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு, மாடிக்கட்டிடங்களையும் கார்கள் வரிசையாகச் செல்வதையும் கண்ணுறும் ஹனீதாவிற்கு, சிறுமியாக இருந்த போது தந்தையுடன் கொழும்பு நகர் வந்த நினைவுகள் மனதில் புரள்கின்றன.

மியந்தாவின் நீல நிற டொயட்டா கார் லேக்ஹவுஸ், தேசிய அரசப் பேரவை, கோல்பேஸ் ஊடாகச் சென்று கொள்ளுப்பிட்டி லிபர்ட்டி தியேட்டர் பாதையின் பக்கம் திரும்பி, ஓர் அழகிய இரட்டை மாடி வீடொன்றின் முன்போய் நின்றது. இதுதான் போலும் மியந்தாவின் வீடு என்று ஹனீதா யூதிக்கவும் மியந்தா காரினின்றும் இறங்கி

“ஹனீதா ! இதுதான் என் வீடு. இறங்கலாம்” என வேண்டிக்கொள்ளவும் சரியாக இருந்தது. ஹனீதாவும் “வீட்டின் அழகில் என்னையே மறந்துவிட்டேனே, மியந்தா காரினின்றும் இறங்கிவிட்டாரே, நான் இன்னமும் காரில்!” என்று நினைத்து வெட்கித்தவளாய், காரினின்றும் இறங்கி ‘கேட்’டைத் திறந்துகொண்டு பூந்தோட்டத்தின் இடைபாதையில் நடைபோடும் மியந்தாவின் பின்னால் நடந்தாள்.

வீட்டினுள் நுழைந்த மியந்தா அவளைத் தாய்க்கு அறிமுகம் செய்துவைத்து ஹனீதாவைப் பார்த்து ஓர் புன்னகையை உதிர்த்துவிட்டு உள்ளே சென்றார்.

தாயிடம் தன்னைப்பற்றி ஏற்கனவே விளக்கியுள்ளார் போல் தெரிகிறது, என நினைத்தவன், அத்தாயின் அன்பான பணிவிடையில் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தான். அவளுக்குத் தன் தாயையே கண்முன் காண்பதுபோல் இருந்தது. பகல் உணவின்பின் வரவேற்புறையில் எதிர் எதிரே அமர்ந்து மியந்தாவின் தாயும் ஹனீதாவும் கதைக்கலாயினர்.

மியந்தாவின் தாயின் பெயர் சபீயா உம்மா. ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு கணவனையிழந்து விதவையான பெண்மணி. ஒரே மகன் மியந்தாவை தன் உயிராக நேசித்தாள். மியந்தா அத்தாயின் நெஞ்சில் நிறைந்திருந்தார். இவர்களுடன் வயதுமுதிர்ந்த தம்பதிகளிருவரும் வசித்து வந்தனர். மியந்தாவின் தந்தையுடன் சிறு வயது முதல் ஒன்றாகவே வந்த அநாதை ஜெமீலுக்கு அவரின் திருமணத்தின்போதே மர்வியா என்னும் ஏழைப் பெண்மணியை மணஞ்செய்து வைத்தார் மியந்தாவின் தந்தையின் தந்தை. இவர்களுக்குப் பிள்ளைகள் கிடையாது.

பெண்விளம்பர அதிகாரியாகத் தெரிவான ஹனீதாவைத் தனக்கு பள்ளிப்பருவம் தொட்டேதெரியும். வீட்டிலேயே தங்க வசதிகள் செய்து கொடுக்கலாமே, என மியந்தா தாயிடம் கூற சபீயா உம்மாவும் “அதற்கென்ன, இந்த பெரிய வீட்டில் ஒரு பெண்ணுக்குத்

தங்கவா இடமில்லாமல் போகுது, பெண்பிள்ளை இல்லா குறையையாவது தீர்க்கட்டும்'' என்று சொல்லிச் சம்மதித்து விட்டார்.

இவைகள் சபியா உம்மாவிடமிருந்து ஹனீதா அறிந்தவைகள். ஹனீதாவைப்பற்றியும் சிறிது தெரிந்துகொண்டார் சபியா உம்மா.

அந்நேரம் கோப்பித்தட்டுடன் மர்வியா, அவர்கள் அருகே செல்ல, இந்நவரும் ஆளுக்கொன்றைக் கைகளில் ஏந்திப் பருகலாயினர்.

உயர்ந்த உள்ளம் கொண்ட மியந்தாவைப் போலவே தாயும் விளங்குகிறார் என மனதில் வியந்தவாறு காப்பியைச் சுவைத்தாள் ஹனீதா.

மேல் மாடியில் தங்க ஹனீதாவிற்கு வசதி செய்து கொடுத்தாள் சபியா உம்மா, அழகிய மெத்தைக் கட்டில், புத்தக அலுவாரி, உடை அலுவாரி, மேசை, கதிரை இவற்றுடன் 'எயர்கென்டிச'னும் பொருத்தப்பட்டிருந்தது. தேவை ஏற்படின் உதவிக்கு அழைக்க மணிகூட இருந்தது.

''ஹனீதா! நா பக்கத்து அறையில்தான் தங்குறேன், இரவில் தேவ ஏற்படின் என்ன அழைப்புகள். இது உங்க சொந்த வீடுமாதிரி, இங்க அச்சப்பட தேவையே இல்லை'' என சபியா உம்மா சொன்னபோது ஹனீதாவின் உள்ளத்தில் நெகிழ்வு அலைகள் இழையோடின.

இரவில் எல்லோரும் ஒன்றாகவே அமர்ந்து உணவு உண்டபின் மியந்தா, சபியா உம்மா, ஹனீதா ஆகியோர் முன்னேறானிலிருந்து கதைக்கலாயினர். கல்லூரி வாழ்க்கை, அரசியல், நாட்டின் பொருளாதார நிலைமை, முஸ்லிம் நாடுகளுக்கிடையே வளர்ந்துவரும் கருத்துப்பிரச்சினைகள் சம்பந்தப்பட்ட பேச்சுகளில் மியந்தாவும் ஹனீதாவும் ஈடுபாடு கொள்ளும்போது சபியா உம்மாவும் இடையிடையே தன் பங்களையும் செலுத்திக்கொண்டதிலிருந்து உலகு நோக்குப்பற்றி மியந்தாவின் தாய் எவ்வளவு தூரம் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார் என்பதை அறிந்து கொண்டாள்.

ஹனீதா. இரவில் தூங்கச் செல்லும்போது பத்துமணிக்கு மேலாகிவிட்டது. கல்லூரி வாழ்க்கையில் தோழிகளுடன் ஒன்றாகத் தூங்கியபின் தாயுடனேயே தங்கியவள், முதல் தடவையாக புது இடமாற்றம் அன்றைய தூக்கத்தைக் கலைத்துக்கொண்டிருந்தது. பெண் விளம்பர அதிகாரியாக ஹனீதா தெரிவுசெய்யப்பட்டாள் என்பதைவிட, தலைநகரில் அவளின் பாதுகாப்புப் பற்றியே அவளின் பெற்றோருக்குப் பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தது. “உம்மா! நான் வேலைக்கு செல்லவுள்ள கம்பெனி உரிமையாளரு ரெம்ப நல்லவரு, தங்க வசதி செய்துகொடுப்பதாகவும் குறிச்ச இருக்கிறாரு, அவரு செய்யும் ஏற்பாடுகள் அல்லாஹ் கிருபையில் நல்லதா இருக்கும்” என்று தாயைத் தேற்றி கல்லூரி வாழ்க்கை அறிமுகத்தையும் தாய்க்கு சிறிது விளக்கிவிட்டே அவள் வீட்டை விட்டும் புறப்பட்டிருந்தாள். அங்கு அவளுக்கு அளிக்கப்பட்ட வசதிகள், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மியந்தாவின் தாய் சபீயாஉம்மா, மர்லியா ஆகிய இருபெண்களின் துணை, அவளின் மனதிற்கு இதமாக இருந்தது. தாயின் விருப்பப்படி, நாளை கடிதமொன்றை எழுதித் தபானில் சேர்த்துவிடத் தீர்மானித்தாள். சற்றுக் கழித்து தூக்கம் அவள் கண்களை ஆட்கொண்டது. சிறிது நேரத்தில் அவ்வறையின் பக்கம் வந்து பார்த்த சபீயாஉம்மா, ‘பாவம்! பிரயாணக்களைப்பா இருக்கும்; படுத்த உடனே தூங்கிட்டா’ என்று எண்ணியபடியே தன் அறைக்குச் சென்று படுக்கையில் சாய்ந்தாள். சபீயாஉம்மா தூங்கியபின்தான் மர்லியா தூங்குவார், மியந்தா தூங்கச் செல்லும்போது இரவு பதினொரு மணிக்கு மேலாகிவிடும். குர்ஆனை ஓதி அதன் பொருளின் தத்துவார்த்தம் பற்றிச் சிந்தனை செய்வதும் மக்கள் சமுதாய மேம்பாட்டை வைத்துக் கதை, கட்டுரை எழுதுவதும் இந்நேர வேலை. தம்பி தூங்கட்டும், அதன் பின் தூங்கலாம் என்று இருப்பார் ஜெமீல். “சாச்சா! நீங்க தூங்கெல்ல, நீங்க என்னைப்பார்க்காது தூங்குங்க!” என்று மியந்தா பலமுறை சொல்வதும் உண்டு. அவர் கேட்டால் தானே, சிலவேளை சிறுபிள்ளைபோல் அவரை அறியாமல் அமர்ந்த இடத்திலேயே தூங்கிவிடுவதுமுண்டு.

3

அதிகாலையிலேயே கண்விழித்தாள் ஹனீதா. கொள்ளுப்பிட்டி ஜும்மாப் பள்ளிவாசலிலிருந்து ஒலிபரப்பாகிய சுப்ஹுத் தொழுகைக்கான அதான் ஒலி, அவளைத் தூக்கத்தினின்றும் விழிக்கவைத்தது.

சுப்ஹுத் தொழுகையில் ஜமாஅத்துடன் சேர்ந்துகொள்வதற்காக பத்து நிமிடங்களுக்கு முன்பாகவே ஜெமீலும் மியந்தாவும் காரில் கொள்ளுப்பிட்டி ஜும்மாப்பள்ளிவாசலுக்குப் புறப்பட்டிருந்தனர். மர்வியா, சபீயா உம்மாவுடன் சுப்ஹுத்தொழுகையை முடித்தபின்னர் காலைப்பணிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். சபீயா உம்மா கோப்பி தயாரித்து ஒரு சுப் கோப்பியை கையில் ஏந்தியவாறு ஹனீதாவின் அறையை நோக்கிச் சென்றாள். பிரயாணக்களைப்பாயிருக்கும் என நினைத்திருந்தாள். அவளை நேரகாலத்துடன் துயில் எழுப்ப சபீயா உம்மா விரும்பவில்லை. உள்துழைந்ததும் சபீயா உம்மா அதிர்ச்சியடைந்தாள். தொழுகைப்பாயில் முழந்தாளிட்டு உட்கார்ந்து குர்ஆனை இருகைகளிலும் ஏந்திப்பிடித்தவாறு அழகிய மென்மைக் குரலில் ஒதிக்கொண்டிருந்தாள் ஹனீதா. அவள் கண்களிலிருந்து நீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. ஹனீதாவின் முன்மாதிரியைக் கண்டு அத்தாயின் கண்களிலிருந்தும் மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர் வழிந்தது.

காலைச் சிறுநாள் முடிந்ததும் ஹனீதா சபீயா உம்மா விடம் விடை பெற்றுக் காரில் போய் அமர, மியந்தா காரைச் செலுத்தினார். காரினுள் அமைதி நிலவியது; சில நிமிடங்களில் கார் 'நம்நாடு' பத்திரிகைக் காரியாலயத்தின் முன் போய் நின்றது. காரை விட்டிறங்கிய மியந்தா கட்டிடத்தினுள்ளே நுழைய அவரைப் பின்தொடர்ந்தாள்

ஹனீதா. இயந்திர வேலையாட்களையும், கதிரையில் அமர்ந்து எழுத்து வேலைகளில் ஈடுபடுபவர்களையும், டைப் பிஸ்ட்களையும் தாண்டிச் செல்லும் போது எல்லோரும் அவளையே பார்ப்பது, அவளைச் சிறிது துணுக்கிடவைத்தது. கடமையைச் செய்யப்போகின்றோம் என்ற உணர்வை மனதில் வரவழைத்துக்கொண்டாள். ஆண்களுடன் சேர்ந்து பெண்களும் வேலை செய்வதைக் காணும்போது அவளுக்குத் தெம்பு பிறக்கிறது. தன் கதிரையில் போய் அமரும் மியந்தா, எதிரேயுள்ள கதிரையில் அமரும்படி ஹனீதா விற்கு சைகை காட்ட அவளும் அமர்ந்து கொண்டாள். முகாமையாளர் அறைக் கதவு தள்ளித்திறக்க வேண்டும், திறந்ததும் தானாகவே மூடிக்கொள்ளும்.

மூடிய அறையுனுள் தானும், ஓர் ஆடவனும் தனிமையில் அமர்ந்திருக்கின்றோம் என்ற கூச்சம் ஹனீதாவைப் பற்றியது. தனக்கு என்னதான் கட்டளை பிறப்பிப்பார் என்றெண்ணியவளாய், மீன் வரும் வரை காத்து நிற்கும் கொக்குபோல் தன் பார்வையை மியந்தா மீது செலுத்திய வண்ணம், அவர் வாயிலிருந்துவரும் பதிலுக்காகக் காத்து நின்றாள்.

‘‘நமது பத்திரிகை, பெண்ணை விளம்பர அதிகாரியாக நியமனஞ் செய்தது வர்த்தக விருத்திக்கென கருத இடமிருக்கு. உண்மையில் இதன் நோக்கு அதுவல்ல. ஆபாச உணர்வுகளையே தூண்டிவிடும் நிலையிலிருந்து இயங்குகின்ற புத்தகங்கள், பத்திரிகைகள் இவற்றினின்றும் வேறுபட்ட நிலையிலேயே நம்ம ‘நம்நாடு’ பத்திரிகை இயங்கி வருது. பத்திரிகை விளம்பரம் அதிகரிக்கப்படல் வேண்டும், அத்தோடு எம் விளம்பர சட்ட விதிகள் பேணப்பட வேண்டும்.

ஓழுக்கத்திற்கும், நேர்மைக்கும் நம்ம நிறுவனம் முதன்மை வழங்குது. அத்தோடு கடமைநேர பாதுகாப்பும் வழங்கப்படுது. உங்க வேலை, விளம்பரப்பகுதி அதிகாரியாக இருந்து பத்திரிகை வளர்ச்சிக்காக ஈடுபாடு கொள்வது. பெண் வேலையாட்களும் இங்கு தொழில் புரிகுங்க. அவர்கள்

உதவியையும் உங்களுக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்” என்றார் மியந்தா.

“சரீங்க” அடுத்தது என்னதான் அறிவிக்கப் போகிறார் என்று தனக்குள் எண்ணியவளாய் அமைதியாக இருந்தாள் ஹனீதா.

“உங்களுக்கு 750 ரூபா சம்பளம். இன்னும் மூன்று மாதங்களில் சம்பள அதிகரிப்பு இருக்கு. வேலைக்கேற்ப சம்பள அதிகரிப்புமிருக்கு. வருட போனஸ் வழங்கப்படுது. உணவு, தங்குமிட வசதிக, இவற்றுக்கு காசு அறவிடப் படமாட்டா.” புன்னகையை வரவழைத்தவராகச் சொன்னார் மியந்தா. ஹனீதா கண்கள் கலங்க நன்றியுணர்ச்சியோடு மியந்தாவை நோக்கினாள். தனக்கு உயர்ந்த நிலையொன்றை அளித்துவிட்டதாக அவளால் உணர முடிந்தது. “இதற்கெல்லாம் கண்கலங்க வேண்டியில்ல. உங்க கடமைக்குரிய ஊதியத்தையே கூறினன்” ஹனீதாவின் கண்கள் கலங்குவதைக் காணச் சிறிதும் சகியாதது போல் வெடிக்கின்றன மியந்தாவின் வார்த்தைகள்.

தன் மேசை மணியை அழுத்திய மியந்தா, பியோன் உள்ளே நுழைந்ததும் “பாபு: போய் வாணிய வரச்சொல்லுங்க” என்றார்.

அவர் போய் சிறிது நேரத்தில், வாணி உள்ளே நுழைந்தாள். இதற்குள் சாதாரணத் தொழிலாளிக்கு மியந்தா கொடுத்த மரியாதையை எண்ணித்தன்னுள் வியந்தாள் ஹனீதா. வாணியிடம் ஹனீதாவைச் சுட்டிக் காட்டும் மியந்தா, “இவங்கள் அழைத்துச்சென்று வேலையை விளக்கி வையுங்க” என்றார்.

அவனும் மியந்தாவிடம் எல்லாம் தெரிந்துவைத்தாற் போல் ஹனீதாவை அறையின் வெளியே கூட்டிச் சென்று அவனுக்குரிய இடத்தில் அமரச் செய்து வேலையையும் விளக்குகிறான். பெரிய மேசையின் மேல் பைல்கள், சஞ்சிகைப் பிரதிகள், மற்றும் எழுத்து வேலைக்கு உதவும் பொருட்கள், தனக்குள் சிரித்துக்கொள்கிறான் ஹனீதா.

கடமையுணர்வு அவளிடம் மேலோங்குகிறது. வானியின் விளக்கமும் ஹனீதாவிற்கு இலகுவாகப் புரிந்து விடுகிறது.

முதல் நாளிலேயே வேலைகளை ஒழுங்காகச் செய்யும் ஹனீதாவின் திறமையை வானியும் தெரிந்துகொண்டாள். வேலை முடிந்ததும் மியந்தாவும் ஹனீதாவும் காரில் வீட்டையடைகின்றனர். சிறிது நேரத்தில் ஹனீதா, மியந்தா, சபீயா உம்மா மூவரும் முன்னேறாலில் விரிக்கப்பட்டிருந்த சோபாக்களில் அமர்ந்தனர்.

ஹனீதா உடம்பை முற்றாக மூடிய இளம் நீலநிற மெக்ஸி அணிந்திருந்தாள். இரண்டு மீற்றர் நீட்ட வெள்ளை நிற பூலேஸ் துணி அவளின் தலையை முற்றாகமூடி முன் மார்பகத்திலும் விழுந்து நெஞ்சை மறைத்திருந்தது. கைகளின் மணிக்கட்டு முன்பகுதி, முகம் தவிர்ந்த வேறு எந்தப் பகுதியும் வெளியில் தெரியா வண்ணம் உடலை மூடிய நிலையில் அமர்ந்திருந்தாள். அவளின் முகத்தில் கனிவான குளிர்ச்சியிருந்தது. சிறுவயதுமுதல் இஸ்லாமியப் பண்பாட்டையும் ஹனீதாவிற்கு ஊட்டிவளர்த்திருந்தனர் அவளது பெற்றோர். எந்த நேரமாயினும் அந்நிய பார்வையின் முன் நிற்கும்போது இதே உடையமைப்பையே ஏற்றிருப்பாள். அது சாரியாயினும், மெக்ஸியாயினும், கவுனாயினும் சரியே.

இதில் பகட்டு இருக்காது. குளிர்மை மிளிரும், இந்த அடக் கத்துடன் கூடிய இஸ்லாமியப் பண்பாடே கண்டதுமுதல் சபீயா உம்மாவையும் கொள்ளை கொள்ளவைத்தது. சபீயா உம்மா ஹனீதாவிற்கு அருகேயிருந்த சோபாவில் அமர்ந்திருந்தாள். சற்றுத்தள்ளி முன்னேக்கிய நிலையில் மியந்தா உட்கார்ந்திருந்தார். அழகிய பிரௌன் கலரில் நீலநிற நெடுங்கோடு விழுந்த இந்திய சாரம், வெள்ளைநிற கைகட்டை டீசேர்ட் அவர் உடலை அலங்கரித்திருந்தது. கோப்பித்தட்டுடன் வந்த மர்வியா அதை அவர்கள் முன்னுள்ள டப் போவில் வைக்க ஆளுக்கொரு கப்பைக் கையில் எடுத்து அமைதியுடன் பருகலாயினர்.

ஹனீதாவின் உள்ளத்தில் எப்படித்தான் நன்றி உணர்ச்சியைத் தெரிவிக்கப் போகின்றோமோ என்ற எண்ணம் எழுந்து நிற்கின்றது.

பொருட்களை விலைகொடுத்து வாங்கலாம், அன்புக்கும் ஓர் விலையை இறைவன் குறித்திருந்தால், அதுவே உலகில் ஆகக்கூடிய விலையாகவும் இருக்கலாம் — என்னென்னவெல்லாமோ நினைத்துக்கொண்டாள்.

4

கால ஓட்டம் ஒரு மாதத்தை உருட்டிவிட்டது. ஹனீதாவிற்கு வேலையும் இலகுவாகி, சபீயாஉம்மா, மியந்தா இவர்கள் பண்பும் வெகுவாகக் கவர்ந்துவிடுகின்றது. இதற்கிடையே வீட்டிற்கும் கடிதங்கள் எழுதி, அங்குள்ள விடயங்களையும் தெரிந்து கொண்டாள். மூதல் மாத ஊதியத்தைப்பெறும் அவள், வீட்டிற்கு கடிதம் மூலம் அறியப்படுத்திவிட்டு மறுநாட்காலை யாழ்தேவி புகைரதத்தில் புறப்பட ஆயத்தமானாள்.

காலை சிற்றுண்டி முடிந்ததும் வீட்டவர்களிடம் விடைபெறுகிறாள் ஹனீதா. “நா உங்களோடு வரப்போறன்” சிரித்தவாறே ஹனீதாவை நோக்கிக் கேட்கிறார் மியந்தா. “அதற்கென்ன” புன்னையுடன் பதில் கூறுகிறாள் அவள்.

சபீயாஉம்மாவின் கண்கள் கலங்குகின்றன. ஹனீதா மட்டும் அதற்கு விதிவிலக்கா, அவள் அழுதேவிடுகிறாள். சொந்தத் தாயைப்போல் அன்போடு நின்று கொண்ட அந்த அன்பின் சிகரத்தைப் பிரிவது என்னவோ போல் இருந்தது. “போய் வாங்க. வீடு போனதும் கடிதம் போடுங்க” என்று சொல்லியவாறு அன்போடு அரவணைத்து கடைசியாக விடைகொடுத்தாள் சபீயாஉம்மா.

ஹனீதாவை யாழ்தேவி புகையிரதத்தில் வழியனுப்பி வைப்பதற்காக அவளை ஏற்றிக்கொண்டு கோட்டை புகையிரத நிலையத்தை நோக்கி வேகமாகக் காரசைச் செலுத்து

கிரூர் மியந்தா. சிலநிமிடங்களில் கார் கோட்டை புகையிரத நிலையம் முன் போய் நிற்கிறது. அதிகாலை வேளையாதலால் புகையிரத முன் வாசலில் சனக் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது.

ஹனீதாவுடன் காரைவிட்டு இறங்கிய மியந்தா “ஹனீதா! பர்ஸ் கவனம்” என்றவாறு ட்ரவலிங் பேக்கைச் சுமந்த நிலையில் அநுராதபுர டிக்கெட்டொன்றும் பிளட்போம் டிக்கெட்டொன்றும் வாங்கிக்கொண்டு ஹனீதாவுடன் புகையிரத நிலையத்தினுள் நுழைந்தார்.

சிறிது நேரத்தில் ஹனீதா ரெயில் ஏறி யன்னல் அருகே யுள்ள சீட்டில் அமர்ந்துகொள்ள, யன்னலினூடே ‘ட்ரவலிங்’ பேக்கைத் தூக்கிக்கொடுக்கிரூர் மியந்தா.

ரெயில் புறப்படத்தொடங்குகிறது. இருவரும் கைகளை அசைக்க இருவர் கண்களிலும் நீர் அரும்புகின்றது காதலன் காதலியை விட்டுப்பிரியும்போது உள்ளங்களிரண்டும் எப்படியிருக்குமோ அப்படியொரு சூழ்நிலைபோல் இருந்தது இவர்கள் நிலையும்.

ஹனீதாவின் அழகு வதனம் மறையும் வரை கையை உயர்த்தி அசைத்துக்கொண்டிருந்த மியந்தா பொக்கெட்டில் கையை விட்டுக் கைக்குட்டையை எடுத்துக் கண்களைத் துடைத்தவாறு புகையிரத நிலையத்தினின்றும் வெளியேறு கிரூர்.

5

ஹனீதா வீடுபோய் இருநாட்சளும் கழிந்தன. அவ்விரு தினங்களும் இருயுகங்களாகவே மியந்தாவிற்ருத் தோன்றி யது.

“மியந்தா! ஹனீதா இல்லாதது பெருங்குற போலல்லவா இருக்குது” எனத்தாய் கேட்டது. தனக்கு மட்டுமல்ல உம்மாவுக்கும் அப்படித்தான் என்பதை மியந்தாவிற்ரு உணர்த்தியது.

மறு தினம் வீட்டிலிருந்து புறப்படத்தயாரான மியந்தா, தபால்காரன் கொண்டு வந்து நீட்டிய கடிதத்தை வாங்கிப் பிரித்துப் படிக்கிறா. ஹனீதாவின் எழுத்துக்களைக் கண்ணுற்றதும் மியந்தாவின் உள்ளம் மலர, அவர் உடலிலும் புது உத்வேகம் பிறக்கிறது.

சுகத்துடன், அங்குள்ள நிலைமை சிலவற்றையும் கடிதத்தில் உணர்த்தியிருந்த ஹனீதா, சபீயாஉம்மா, மர்லியா, ஜெமீல் ஆகியோருக்கு சலாமும் தெரிவித்திருந்தாள். கடிதத்தை மடித்தவாறு சிந்தனையில் மூழ்கியவர் ஏனோ நினைவுக்கு வந்தவராய் திரும்புகிறார். அங்கே தாய் நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்று அவர், ஹனீதாவிடம் கடிதம் எழுதும்படி உம்மா சொன்னார் அல்லவா. ‘அது அவளின் கடிதமாகத்தான் இருக்கும்’ என நினைக்கிறார் போலும், என எண்ணியவராய் தன்னைப்பற்றி என்றுமே உயர்வாகக் கருதும் வெள்ளைமனம் படைத்த தாயிடம் பணிவோடு கடிதத்தைக் கொடுத்து விட்டுப் புறப்பட்டார்.

கடிதத்தைப் படிக்கும் சபீயாஉம்மா, முத்துமுத்தான ஹனீதாவின் எழுத்துக்களைக் கண்ணுற்றதும், ஹனீதா அழகு, ஒழுக்கம், அறிவு மூன்றிலுமே குறையாதவள். என்றும்ருமகளாகக்கிடைப்பின் அவள் மட்டுமல்ல. மியந்தாவும் அதிர்ஷ்டசாலிதான் அவளின் உள்ளம் மலர்கிறது.

6

வீட்டில் ஒருவாரத்தைக் கழித்த ஹனீதா, மறுநாட் காலை கொழும்பு புறப்படக்காத்திருந்தாள். வீட்டில் கழிந்தது சிலநாட்களாயினும் அவளால் நிம்மதியாக இருக்க முடிவதில்லை. தோழிகளும் அயலவர்களும் வந்து அவளைப் பார்ப்பவர்களாகவும், கதைப்பவர்களாகவும் இருந்தனர். பலர் கதைகளையும் கட்டுரைகளையும் கொண்டு வந்து கொடுத்து, பத்திரிகையில் பிரசுரமாக வசதி செய்யுமாறும் வேண்டிக்கொண்டனர். வீடு சென்றதும் முதல் வேலையாக அநுராதபுர அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று குஷ்ட நோய்க்காகச் சிகிச்சை பெற்று வரும் தந்தையைப் பார்த்து விட்டு வந்திருந்தாள். அது முதல் அவளின் மனம் நிம்மதியற்றுத் தவித்தது.

அநுராதபுர புகையிரத நிலைய முகாமையாளராகக் கடமை புரிந்துவந்த அவளின் தந்தை, ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு பதவியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றவர். கடந்த மூன்று வருடங்களாக அவர் உடம்பில் தோன்றியிருந்த குஷ்ட நோய்க்கான அறிகுறி கடந்த 6 மாதங்களுக்கிடையில் தான் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. பல மருத்துவ முறைகளைக் கையாண்டுவந்த அவர் நான்கு மாதங்களுக்கு முன் தான் அநுராதபுர ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்படவே, நாள் செல்லச் செல்ல அவரின் உடல் பாதிக்கப்பட்டே வந்தது. கை, கால் போன்ற உறுப்புக்களில் அரிப்புக்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. சிறுவயது முதல் தன்மீது உயிரையே வைத்துவந்த தந்தையின் நிலைமை ஹனீதாவிற்கு பெரும் துயரத்தையே அளித்து வந்தது. அவரின் பென்சன் பணம் இவர்களின் வாழ்க்கை அன்றாடச் செலவுக்கு உதவி

வந்ததே தவிர அப்பணத்தால் அவருக்காக மேலதிகச் செலவுகள் ஏதும் செய்ய முடியவில்லை. இந்நிலையிலேயே ஹனீதா தொழில் செய்ய நாடினாள். லண்டனில் டாக்டர் ராகக் கடமையாற்றும் தனது மாமிமகன் ஹுசைனுக்கு கடிதமெழுதி தந்தையை அங்கு அனுப்பிவைக்க விரும்பினாள். இந்நிலையிலேயே 'நம்நாடு' பத்திரிகைக் காரியாலயத்தில் தொழில் கிடைத்தது. ஆரம்பத்தில் ஹனீதா தொழிலுக்குச் செல்ல நாடுவதை தாய் ஸொஹரா, தந்தை சம்ஸ் ஆகியோர் ஆதரிக்கவில்லை. ஆனால் ஹனீதாவின் அன்பான கண்டிப்பு அவர்களின் சம்மதத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தது. கூடைசி நாள் மியந்தாவிடமிருந்து பதில் கடிதமும் வந்திருந்தது. அன்றிரவு ஓர் சிறுகதையையும் எழுதி முடித்திருந்தாள்.

காலையில் புறப்படும் போது, "உம்மா! வாப்பாவ எந்நாளும் இந்நிலையிலேயே வைத்திருக்க முடியுமா? ஹுசைன் மச்சானுக்கு கடிதமொன்ற எழுதியுள்ளன். நா தொழில் செய்றதை அவர் அறிந்தா துக்கப்படுவார் என்பதற்காக வீட்டு முகவரியையே குறிப்பிட்டுள்ளன். பதில் கிடைத்ததும் எனக்கு அனுப்பிவைங்க. வசதியை மட்டும் பார்த்துக் கிட்டிருந்தா வாப்பாவுக்கு எப்படி சுகம் கிடைக்கும். அல்லாஹ் கிருபையில் லண்டனுக்காவது அனுப்பிவைப்பின் அவருக்கு நலம் கிடைக்கும்" என்று தாயிடம் சொல்பவளின் கண்களிலிருந்து நீர் பெருக்கெடுத்தது. மகளின் கண்ணீரை தன் சாரிமுந்தானையால் துடைத்து ஆறுதல் மொழிகள் கூறிய அவளின் தாய் ஸொஹரா, பக்கத்து வீட்டுப் பெண்மணியுடன் புகையிரத நிலையம் வரை ஹனீதாவிடமிருந்து துணையாகச் சென்றாள்.

7

ஹனீதா கொழும்பு வந்து சேர, அவளின் பிரிவால் வாடியிருந்த உள்ளங்களில் புத்தொளி பிறந்தது. ஹனீதாவின் 'பிரிவு' என்னும் நிறுகதையையும் 'நம்நாடு' பத்திரிகை பிரசுரித்திருந்தது. பிரிவின் துயரைத்தான் ஹனீதா இவ்வாறு வடித்திருக்கிறாள் என நினைத்துக்கொண்ட மியந்தா, அவளுடைய பிறந்த தினத்தன்றே அதை வெளியிட்டிருந்தார். காலையில் பத்திரிகையைக் கண்ணுற்ற ஹனீதா அதில் தன்னுடைய கதையைக் கண்ணுற்று ஆச்சரியப்பட்டாள். அதுவும் ஞாயிற்றுக்கிழமை.

"எப்படி என் பிறந்த தினம் உங்களுக்குத் தெரிந்தது?" அமைதியாக மியந்தாவைக் கேட்கிறாள் ஹனீதா.

"அதுவா! உங்க வேலை விண்ணப்பத்திலிருந்தே தெரிந்து கொண்டன்" எனப் புன்முறுவலுடன் பதிலளிக்கிறாள் மியந்தா.

மதிய உணவு விசேஷமாக இருந்தது. வீட்டவர்கள் அனைவரும் ஒன்றாக உட்கார்ந்து சாப்பாட்டை முடித்தனர். உணவு தயாரிப்பில் சபியா உம்மாவும், மர்லியாவும் தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டியிருந்தனர்.

மாலை நான்கு மணியளவில் ஹனீதாவின் பிறந்த தின வைபவம் எளிமையாக நடைபெறுகிறது. வாணி மற்றும் அவளின் தோழிமார் சிலர் வருகை கொடுத்திருந்தனர். பரிசுகள் சிலவும் ஹனீதாவிற்குச் சேர்ந்தன. சிறிய வயதில் ஹனீதா தன்னுடைய பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாடியிருக்கிறாள். பருவம் வந்தபின் இன்று தன்னுடைய பிறந்த தினம் என மனதில் நினைத்துக்கொள்வதோடு சரி. இன்று திடீரென மியந்தா செய்திருந்த ஏற்பாடுகள் அவளுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது.

தன் கையால் வரைந்த ஹனீதாவின் உருவப்பட மொன்றை பரிசாக அளித்தாள் வாணி, வர்ணம் தீட்டி

யிருந்த அப்படம் வாணியின் சித்திரத்திறமையை வெளிக் காட்டியதோடு அவள் தன்மேல் எவ்வளவு தூரம் அன்பு வைத்திருக்கின்றாள் என்பதையும் ஹனீதாவால் யூகிக்க முடிந்தது. மியந்தாவும் பரிசொன்றை அவளிடம் நீட்டுகிறாள். ஆசையோடு அதைப் பெறுகிறாள் ஹனீதா. பரிசு என்னவாக இருக்கும் என்பதை அறிய அவள் மனம் ஆவலைத் தூண்டுகிறது. பரிசு, அடைக்கப்பட்ட பெட்டியொன்றில் உள்ளடங்கியிருந்ததால் அது என்னவென்று ஹனீதாவால் உடனடியாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஹனீதாவின் ஆவலை அவள் முகத்திலிருந்து தெரிந்து கொண்டாற்போல் சிரிக்கிறார் மியந்தா.

வருகை கொடுத்திருந்தவர்களுக்கு தீன்பண்டங்கள் வழங்குகிறாள் ஹனீதா. அவளைப் பின்தொடர்ந்து குளிர் பானம் கொடுக்கிறாள் வாணி. இவையெல்லாவற்றையும் அமைதியாக நின்று கவனித்துக்கொண்டிருந்த சபீயா உம்மாவின் நெஞ்சில் எண்ண அலைகள் நீந்தி விளையாடுகின்றன.

வைபவம் முடிந்து எல்லாரும் விடைபெறவே, “என் பரிசு என்னவாக இருக்கும் என்று சொல்லுங்க பார்ப்பம்” என ஹனீதாவைப் பார்த்துக் கேட்கிறார் மியந்தா.

சாரியாக இருக்கலாமெனச் சொல்ல வாயைத் திறந்தவள் பெட்டியின் பாரத்தை யூகித்து, “ஏதாவது புத்தகமாக இருக்க வேண்டும்” என்றவாறு மியந்தா, சபீயா உம்மா இவர்கள் முன்னிலையே அதைத்திறக்கிறாள். ‘இஸ்லாமிய இலட்சிய வாழ்வு’ என்னும் பெயரிட்ட ஒரு புத்தகம் அதனுள் மிளர்கிறது. நன்றிகுரித்தான பார்வையுடன் மியந்தாவை நோக்குகிறாள் ஹனீதா.

மறுநாள் போயா விடுமுறையாக இருந்ததால், நாளை கம்பளை போய் வருவோமா, எனத்தாயைப் பார்த்துக் கேட்டார் மியந்தா. ஹனீதா! நீங்களும் வரவேண்டும், என்ற கேள்வியுடன் சபீயா உம்மா ஹனீதாவை நோக்கினாள். உதட்டில் புன்னகையை வரவழைத்துக் கொண்டு பார்வையைக் கீழ் நோக்கினாள் அவள்.

8

மறுநாட்காலை சுப்ஹுத் தொழுகைக்குப் பின் கம் பளையை நோக்கிய பயணத்தை மியந்தா, அவனின் தாய், ஹனீதா ஆகியோர் மேற்கொண்டனர். மூன்று மணித்தி யாலப் பயணத்தின் பின் மியந்தா ஓட்டிச்சென்ற சிவப்பு நிற டொயட்டா கார் கம்பளையிலுள்ள அவர்களின் பழைய வீட்டின் முன் போய் நின்றது. காரிலிருந்து கீழ் இறங்கும் முன்பாகவே “அண்ணா” என்று கூவியழைத்தவாறு ஓடி வந்து காரின் பின்கதவைத் திறந்துவிடுகிறாள் அவ்விட்டு அதிகாரியின் இளையமகள் செல்வி. அவளின் சத்தம் வீட்டி லுள்ள மற்றவர்களையும் முன்பகுதிக்குக் கொண்டு வந்தது. எஸ்டேட் அதிகாரி தங்கராஜன், அவர் மனைவி ராஜம், மூத்தமகள் லட்சுமி ஆகியோர் முன்வந்து நின்று அவர் களை வரவேற்றனர்.

மியந்தாவுடன் பலதடவைகள் அவன் தாய் அங்கு சென்றிருந்த போதும் ஹனீதா வந்து சேர்ந்ததன் பின் இன்றுதான் முதல்தடவையாக அவ்விட்டு செல்கிறாள். அந்த வகையில் சபீயாஉம்மாவின் உள்ளம் ஹனீதாவுடன் முதன் முதலாக மேற்கொண்டுள்ள வெளிப்பயணம் என்ற நிலையில் மகிழ்வில் திளைத்திருந்தது.

ஹனீதா என்ற பெயரை அவ்விட்டவர்கள் ‘நம்நாடு’ பத்திரிகை மூலம் தெரிந்துவைத்திருந்த போதும் இன்றுதான் அவர்களுக்கு அவளை முதல்தடவையாகச் சந்திக்கக் கிடைக் கிறது.

பகல் வேளைக்கு முன்பாக எஸ்டேட் பற்றிய தகவல் களையெல்லாம் அதிகாரியிடமிருந்து தெரிந்துகொண்ட மியந்தா 11 மணிக்கெல்லாம் ஓய்வாக இருந்தார். 12 மணிக்கெல்லாம் சாப்பாடு வேலைகள் முடிகின்றன. சைவ உணவுதான். இருந்தும் பிரமாதமாக இருந்தது. சிறிய வயதுமுதல் ஒன்றாகவே இருந்துவளர்ந்த வீடு ஆதலால் தங்கராஜன், ராஜம் ஆகியவர்கள் மேல் தாய், தந்தை போல் அதிகம் பிரியம் வைத்திருந்தார். அவர்களின் பிள்ளைகளுடன் மியந்தா கூடப்பிறந்தவர் போல் பழகிவந்தார். மியந்தா கம்பளை வீட்டில் தங்கராஜன் பாதுகாப்பில் தங்கிய எல்லாநாட்களிலுமே சைவ உணவையே உண்டு வந்தார். இவ்விடயத்தில் அவர் தந்தை கூட பெரிதாக எடுக்கவில்லை. வளர்ந்த பின் முஸ்லிம்களின் சுவாரஸ்யம் கருதித்தானே என்னவோ மியந்தா தொழில் விடயமாக முதல்தடவை அங்கு சென்றிருந்த போது அவர் அசைவ உணவு தயாரிக்க முயற்சித்தார். ஆனால் மியந்தா அதற்கிடம் கொடுக்கவில்லை. அதன் மூலம் அவருக்கு மியந்தாவின் மேல் அளப்பரிய அன்பு வளரலாயிற்று, அன்று முதல் மியந்தா அங்கு செல்லும் போதெல்லாம் சைவ உணவே பரிமாறப்படுகிறது.

பிற்பகல் 1.30 மணியளவில் ஹனீதாவைக் கூட்டிக் கொண்டு தங்களுடைய பழைய பாடசாலையாகிய ஸாஹி ரூக் கல்லூரிக்குச் சென்றார். கல்லூரியினின்றும் விலகிய நாட்தொட்டு பலதடவைகள் மியந்தா அங்கு சென்றுள்ளார். ஆனால் ஹனீதாவிற்கு இது முதல்தடவை. அது பாடசாலை முடிவுறும் நேரம். கல்லூரி அதிபரை அவர் அறையில் சந்திக்கின்றனர். அவர்களது பள்ளி வாழ்க்கையில் அதிபராக இருந்தவரே இன்றும் கல்லூரியின் அதிபராக இருந்து வந்தார். ஹனீதாவைக் கண்டதும் சிறிது கூர்ந்து கவனித்தவர் சில சிந்தனைகளை தனது முகத்தில் உதிர்த்துவிட்டு “நீங்கள் ஹனீதா தானே” என்றது அவளுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. ஹனீதா மியந்தாவின் கீழ் தொழில் புரியும் ஒரு பெண்மணி என்பதை

அறிந்து கொண்டதும் “ஹனீதா! மியந்தா போன்ற நல்ல இதயங்கள் உலகில் மிளிர்ந்தால், நிச்சயம் யாருக்கும் எந்த விதக் கஷ்டமும் இருக்கா. அவர் ஓர் இஸ்லாமியர் என்பதற்கு அத்தாட்சியாக வாழ்கின்றார்” என்றபோது மியந்தா மௌனமாகவே இருந்தார். அவரிடமிருந்து விடைபெறும் போது ‘நம்நாடு’ பத்திரிகையின் சார்பாக 4000 ரூபாவைக் கையளித்தார் மியந்தா. இது போன்ற இடங்களில் தன்னை சுயேச்சையாக எடுத்துக்கொள்ளாது பத்திரிகைக் காரியாலயத்தில் வேலை செய்யும் எல்லோரையும் உள்ளடக்கும் விதத்தில் ‘நம்நாடு’ பத்திரிகையின் சார்பில் எனக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். இந்த இடத்தில் மியந்தாவின் நேர்மை ஹனீதாவை வெகுவாகக் கவர்ந்தது.

மாலை 3 மணிக்கெல்லாம் காரில் தாய், ஹனீதா, லட்சுமி, செல்வி, ராஜம் ஆகியோருடன் கண்டி நகரைச் சுற்றி வந்தார் கண்டி. மார்க்கட் முன் காரை நிறுத்தி அங்கு சில நிமிடங்களைச் செலவு செய்தவர் பழுவைகளிலும் இனிப்புப் பண்டங்களிலும் சிலவற்றை இரு தொகைகளாக வாங்கினார்.

மியந்தா ஓட்டிச்சென்ற கார் மாலை 4.30க்கெல்லாம் பேராதனை பூங்காவனத்தின் முன் போய் நின்றது. பூங்காவனத்தைச் சுற்றி வந்தவர்கள் எல்லோருமாகவும் இவ்விருவருவராகவும் தனிப்பட்டவர்களாகவும் பல்வேறு கோணங்களினின்றும் புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்டனர். இந்த நிலையில் மியந்தா, ஹனீதா இருவரையும் ஒன்றாகத் தனியே இணைக்க செல்வி எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தான். ஆனால், இருவருமே இதற்கு உடன்படவில்லை.

மாலை ஆறு மணிக்குள்ளாக ராஜம், பிள்ளைகளை அவர்கள் வீட்டில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்த மியந்தா, அவர்களிடம் விடைபெற்று கொழும்பை நோக்கிய பயணத்தை ஆரம்பித்தார். மாலை, இருளை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. அதிக களைப்பு ஹனீதா, சபியா உம்மா ஆகியவர்

களின் கண்மடல்களை அடிக்கடி மூடித்திறக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது. இருந்தும் அவர்கள் தூங்கவில்லை. மியந்தாவின் தனிமையைக் கருதியவர்களாக தூக்கத்தை விரட்டப் போராடிக்கொண்டிருந்தனர். மியந்தா எதையுமே காட்டிக்கொள்ளாத நிலையில் காரை அமைதியாகச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார். அவர்களின் உள்ளங்களில் அன்று நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் பசுமை நினைவுகளாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன.

வீடு திரும்பும்போது இரவு 9 மணியைத் தாண்டியிருந்தது. உடைகளை மாற்றி Wash செய்துகொண்டு தொழுகையை முடித்தவர்கள் ஒன்றாக உட்கார்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தனர். கைகளைக் கழுவி சாப்பாட்டை முடித்து எழுந்ததும் ஜெமீல், சபீயா உம்மாவின் தம்பி இயாஸுக்கு சுகவீனமெனச் செய்தி வந்ததாகத் தெரிவித்தார். விடயங்களைப் பின்போட்டு பின்னர் சங்கட நிலைகளை உருவாக்காத நிலையிலேயே இவர்கள் தங்களை ஆக்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஹனீதா அங்கு சென்றதுமுதல் இதைத் தெரிந்து வைத்திருந்தாள். மேலதிகமாக மியந்தாவோ, சபீயா உம்மாவோ அவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளாத நிலையில் வெள்ளவத்தையிலுள்ள இயாஸின் வீட்டை நோக்கிக் காரில் புறப்பட்டனர்.

ஹனீதாவிற்கு வீடுவந்ததும் இந்தச் செய்தியைக் கேள்வியுற்றது மனதிற்கு என்னவோ போல் இருந்தது. தன் தந்தை பற்றியும் சிந்திக்கத் தொடங்கினாள். மாலை வேளை அவளை விரட்டிக்கொண்டிருந்த நித்ரா தேவி அவளைவிட்டும் தூர விலகிக் கொண்டிருந்ததையடுத்து நடுஹோஸில் போய் அமர்ந்து புத்தகமொன்றை விரித்துப் படிக்கத்தொடங்கினாள். இரவு 11-30 க்கெல்லாம் இயாஸ் வீடுசென்றவர்கள் திரும்பினர். “ஹனீதா! இன்னும் தூங்கெல்ல!” என்ற வாறு அவள் அருகே போய் அமர்ந்தாள் சபீயா உம்மா. “ஹனீதா! என் தம்பி இயாஸ் இருக்கானே, அவன் நம்ம

பொறுத்தவகையில் ஒரு புதிரு" எனப் பேச்சை ஆரம்பித்தவள் அவரைப்பற்றிக்கதைக்கலாளுள்.

"இளம் வயசிலே ஒரு பெண்ண விரும்பி முடிச்சான். ஐந்து வருஷம் தா அவங்க குடும்ப வாழ்வு நீடிச்சது. ஒரு நா அவன் மதினியோட காரில பயணம் செய்த போது ஏற்பட்ட விபத்தில அவ மௌத்தானா. பின்ன பல இடங்களிலிருந்தும் இரண்டா முறையாகவும் மணம் பேசினாங்க. ஆனா அவன் தான் எல்லாத்துக்கும் மறுப்புத் தெரிவித்து தனிமையாக இருந்து வாறான் எவ்வளவு சொல்லியும் விடாப்பிடியா இருக்கான். தனிய இருக்காம நம்மலோட சரி வந்திருக்கச் சொல்றன்; அதையும் கேட்டாத்தானே. தன் சிந்தனை வளர்ச்சிக்கு அதுதா சிறந்த இடமென கூறிகதை, கட்டுரை எழுதுவதில முழுமையான இன்பத்த காணறான். அவ வயதில என்னவிட பத்து குறைஞ்வன். முப்பது தா ஆகிது. என்ன ஹனீதா, நீங்களே சொல்லுங்க, மறுமணம் செஞ்ச வாழலாமே. உங்களுக்கு தெரிஞ்சிருக்கும், இளவாணன் என்ற பெயரிலே என் தம்பி தா எழுதுவா. நேத்து லேசா காச்செல் வந்திருக்கு. வாந்தியும் எடுத்திருக்கான். குடும்ப டாக்டரு தா அவன் பாத்திருக்கு. அல்லாஹ் கிருபையால கொஞ்சம் நல்லம்" என்று சொல்லிமுடிக்கும்போது சபீயாஉம்மாவின் கண்களிலிருந்து நீர் வடிந்தது. அத்தாயின் உள்ளத்திலிருந்து பீறிட்ட வார்த்தைகள் ஹனீதாவையும் உணர்ச்சி வசப்படுத்தியது. இளவாணன் என்றதும் அவள் பரவசமடைந்தாள். அவரின் எழுத்துக்கள் கண்ணின் மணிகளல்லவா? குற்றமற்ற ஓர் இளம் சமுதாயத்தை உருவாக்குவதையே அவருடைய படைப்புக்கள் மையமாகக் கொண்டிருக்கும். அவரின் ஆக்கங்கள் 'நம்நாடு' பத்திரிகைகளிலும் இடையிடையே பிரசுரமாகிக் கொண்டிருக்கும். ஆனால், அவர் மியந்தாவின் மாமா என்பது பற்றி அவள் இதுவரை அறிந்துவைக்கவில்லை. இளவயது முதல் அவரின் கதை, கட்டுரைகளை விழுந்தடித்துப் படித்து வருகின்றாள். இளவாணன் மியந்தாவின் மாமா என்ற செய்தி ஹனீதாவை மகிழ்ச்சிக் குரித்தாக்கியது.

9

காலச் சக்கரம் நாட்களைத் தள்ளிவிட்டுக் கொண்டே யிருந்தது. பத்திரிகை முன்னேற்றத்தில் ஹனீதா முன்னின்று உழைத்து வந்தாள். பெரிய வர்த்தக நிறுவனங்களுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தி, விளம்பரங்களையெல்லாம் பத்திரிகையில் அழகாகவும் சுவர்ச்சியாகவும் வெளியிட்டாள். ஹனீதாவிற்கு வாணியின் துணையும் வெகுவாகக் கிடைத்து வந்தது. அவளின் சித்திரத்திறமையை இதற்காகப் பயன்படுத்தி, அவளின் நிலையையும் உயர்வடையச் செய்து தன் நட்பை மேலும் வளர்த்துக் கொண்டாள். செய்திகளையும் விளம்பரங்களையும் அழகாக வெளியிடும் ஒரே பத்திரிகை 'நம்நாடு' ஒன்றேதான், என்ற பாராட்டுக் கடிதங்கள் நாடு முழுவதிலின்றும் 'நம்நாடு' பத்திரிகைக் காரியாலயத்திற்கு வந்து குவியத்தொடங்கின. இதனால் பத்திரிகை விற்பனையும் வெகுவாக உயர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இதற்கிடையில் மற்றொரு வெளியீட்டை 'நம்நாடு' நிறுவனம் ஆரம்பித்தது. 'இஸ்லாமிய நிழல்' என்னும் புது வெளியீடு வெள்ளி தோறும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. முஸ்லிம் பத்திரிகை யொன்றாக இது இயங்கி வந்த போதும் அதில் பிரசுரிக்கப்பட்டு வந்த ஆணித்தரமான கட்டுரைகள் தமிழ்பேசும் மக்களில் எல்லா சமூகத்தவர்களையும் அவ்வெளியீட்டின் பால் இழுத்துக் கொண்டிருந்தது.

சிந்தனைத் தெளிவுடையோரின் உள்ளப் பிரதிபலிப்பாக அவ்வேடு விளங்கி வந்தது. 'சீதனப் பிரச்சினையும், விருந்துப் சாரங்களும் மக்களின் பொருளாதாரத்தை சூறையாடுகின்றன' என்ற மையக் கருத்தை நோக்காக வைத்து ஒரு

விவாதத்தையே அதில் ஆரம்பித்துத் தென்மாகாணம் முதல் வடமாகாணம் வரை வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களில் பல்லாயிரக்கணக்கான இளைஞர்களையும், யுவதிகளையும், 'வரதட்சணை பெறமாட்டோம்; வரதட்சணையை இளைஞர்கள் நாடின மணம் செய்யவும் மாட்டோம்; வீணான செலவுகளைத் தவிர்த்துக் கொள்வோம்' என்ற உறுதிப்பாடு கொண்ட உறுப்பினர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டது. இதன் மூலம் பத்திரிகைத் துறையில் ஓர் புதுப்புரட்சியையும் ஏற்படுத்தி வரதட்சணை விடயத்தில் பெரும் மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தி வந்தது. ஆயிரக்கணக்கான பெற்றோர்கள் கூட தங்கள் பெண்பிள்ளைகளுக்காகச் சீதனம் ஏதும் வழங்கவும் மாட்டோம்; ஆண்பிள்ளைகளுக்காக ஏதும் வாங்கவும் மாட்டோம் என்ற உறுதியை வெளியிட்டதுடன் தங்கள் முதல் தேவையே முக்கியம் என்ற வகையில் செலவில் அழகான முறையையும் கையாண்டனர். ஒவ்வொரு வாரமும் நூற்றுக்கணக்கான திருமணங்கள் வரதட்சணையின்றியே சிக்கன முறையில் நடக்கலாயின. பத்திரிகையென்பது செய்திகளையும் கதைகளையும் வெளியிடும் பொழுது போக்கு சாதனம் மாத்திரமன்றி உண்மையான இலட்சிய சமுதாயமொன்றைத் தோற்றுவிக்கப் பாடுபடும் ஓர் மலராகவும் இயங்க வேண்டும், என்ற கூற்றுக்கு ஆதாரமாகவும் 'நம்நாடு' பத்திரிகை விளங்கி வந்தது.

இந்தப் புரட்சிப் பத்திரிகையின் பங்கிற்கு மியந்தாவுடன் ஹனீதாவும் பெரும் தொண்டாற்றினாள். நிறுவன ஊழியர்கள் மியந்தாவுடன் ஒத்துழைத்து சிறப்பாக இயங்கி வரும் ஹனீதாவின் திறமையையும் வாயாரப் புகழ்த்தொடங்கினர். இதற்கு மியந்தா மட்டும் விதிவிலக்கா! அவள் திறமை அவருக்கும் தெரிந்ததுதானே.

10

சில நாட்கள் செல்ல ஹனீதாவின் பெயரிட்டு காலையில் இல்லம் வந்து தபால்காரன் நீட்டிய கடிதத்தை வாங்கி அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு பத்திரிகை நிறுவனம் செல்வதற்காக காரில் ஏறியமர்ந்து கொண்டார் மியந்தா. அவரைக் காக்கவைக்கக்கூடாது என்றெண்ணியவளாய் கடிதத்தைப் பிரிக்காமலேயே ஹனீதாவும் காரில் ஏறியமர்ந்து கொள்ள காரைச் செலுத்துகிறார் மியந்தா. கார் சென்று கொண்டிருந்த போது அதைப்படிப்பதற்காக விரிக்கிறாள் ஹனீதா. ஹுசைன் மச்சானிடமிருந்து வந்திருந்தது அது. வீட்டு முகவரிக்கு வந்திருந்த கடிதத்தை அவள் சொல்லி வைத்தாற்போல் அனுப்பிவைத்தது அவளின் தாய் ஸொஹரா தான்.

அன்புள்ள மதினி ஹனீதா,

நான் நலம். உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. உங்கள் தந்தை — என் தாய் மாமா — என்னை எப்படி வளர்த்தார், என் சுல்விக்காக அவர் செய்த உதவிகள்; என் வாழ்க்கையில் இவைகளை எப்படி மறக்கமுடியும்? அவரின் வியாதியை அல்லாஹ் கிருபையில் நிச்சயம் இவ்விடம் சுகப்படுத்த முடியும்.

இவ்விடம் வசதிகளை ஒழுங்கு செய்துள்ளேன். அவரின் பெயருக்கு டிக்கெட்டும் அனுப்பி வைத்திருப்பேன். அதை மட்டும் நீங்கள் செய்வதாக எழுதியிருந்தீர்கள். என்ன ஹனீதா? உங்க பிடிவாதக்குணம் இன்னமும் தான் முறிய வில்லையா? வாழ்நாளெல்லாம் பிடிவாதமாகவே இருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமா? என்மீது கோபமா? சிறுவயதில் பதிந்த உங்கள் அழகு முகம் இன்றும் என் நினைவுகளில் நிலைத்து நிற்கிறது.

சரி இனி நடக்க வேண்டியதைச் செய்யவும்.

உங்களுக்கும் மாமா, மாமி ஆகியோருக்கு என் அன்பின் சலாம்.

இங்ஙனம்,
அன்புள்ள மைத்துனன்
ஹுசைன்

கடிதத்தைப் படித்து முடித்த ஹனீதாவின் கண்களில் நீர் முத்துமுத்தாய் அரும்புகிறது. மியந்தா இதைக் கவனித்து விட்டதை யுணர்ந்த ஹனீதா, சாரி முந்தாளையால் கண்களைத் துடைத்துக்கொள்ள, கார் பத்திரிகைக் காரியாலயம் முன் போய் நிற்கிறது.

மியந்தாவும் ஹனீதாவின் கவலைக்குரிய காரணம் என்ன என்பதை விசாரிக்காமலேயே தன் கடமையில் ஈடுபடலா னார். இருந்த போதும் ஹனீதா பற்றிய நினைவு, அவரைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. அவளின் கவலைக்குரிய காரணத்தை அறிய அவர் மனம் ஆவலைத் தூண்டியது. கடமையைச் செய்வதே அவருக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. அன்று வேலைகள் அதிகமாக இருந்ததால் இருவரும் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு காரியாலயத்தை விட்டுப் புறப்படும்போது மணி மாலை 6.30 ஐத் தாண்டியிருந்தது. இருள் குழந்திருந்த தால் ஒளியைப் பரப்பியவாறு வாகனங்கள் வரிசையாகச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றன.

“ஹனீதா! தவறு நினைக்காதிங்க. உங்க கவலைக்குரிய காரணத்த என்னால தெரிந்து கொள்ளலாமா”? காரினுள் பரவியிருந்த லைட் ஒளியில் அவளின் முகத்தைத் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே காரைச் செலுத்தியவாறு கேட்கிறார் மியந்தா.

ஒரு நிமிடம் அவளுக்குத் திக்கென்றது.

ஓ! அவரும் என்னைப்பற்றிய நினைவிலேயே இருக்கின்ருரோ, என நினைத்துக்கொண்ட ஹனீதா, ஒரு முறை தன் உடலை நோக்குகிறாள். அது எவ்விதக் குறைவுமின்றி அழகாக மூடியிருந்தது.

“ஏன் மௌனம். நா தெரிந்துகொள்ளக் கூடாதா?” என மியந்தா இரண்டாம் முறையாகக் கேட்கிறார்.

‘இல்லங்க’ எனத் தயக்கத்தோடு முறையிட்ட ஹனீதா, தனக்கு வந்திருந்த கடிதத்தை மியந்தாவிடம் கொடுத்து விட்டு தன் இருகைகளிலும் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு குமுறி அழுகிறாள். திடுக்கிற்ற மியந்தா, “வம்பா வாங்கிட்டனே. அதற்காகவா அழுகிறீங்க?” என்று மீண்டும் அவளைப் பார்த்துக் கேட்க, “இல்லங்க! உங்களிடம் இதைக் காட்டாது, வேறுயாரிடம் காட்ட” என அவள் பதிலாகச் சொல்ல, மியந்தாவின் கைகள் கடிதத்தைப் பிரித்தன. படித்து முடித்ததும் ஹனீதாவிற்குப் பிரத்தியேகமாக ஓர் உதவிசெய்யும் பாக்கியத்தை இறைவன் தனக்குக் கொடுத்தானே என்ற உணர்வு அவரிடத்தில் மேலோங்கி நின்றது. அந்நேரம் மழை திடீரென வேகமாகப் பெய்ய இருவர்கைகளும் கார்க்கதவின் கண்ணாடிகளை மூடின. ‘வைப்பரை’ மியந்தா இயக்கிவிட, அது முன் கண்ணாடியில் விழுந்த கனத்த மழைத்துளிகளைப் பக்கவாட்டுக்குத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தது, ஹனீதாவின் துயரம் நிறைந்த முகத்தைக் கவனித்த மியந்தா, “பாவம்! சின்னக்குழந்தையாட்டம். பள்ளி வாழ்க்கையில் என்னைவிட்டுப் பிரியும் போது கூட கவங்கிய கண்களுடனேயே சடைசியாகக் கண்ட பெண்ணாயிற்றே. பெண் மனம் மிகவும் இளகியதென்பது உண்மைதான். அதற்கு ஹனீதா மட்டும் என்ன விதிவிலக்கா? சிலகாலத்திற்கு தந்தையைப் பிரிந்திருப்பது சிறிது கஷ்டமாகவே யிருக்கும்” என்று நினைப்பதற்கும் ஓட்டிச் சென்ற கார் அவரின் வீட்டின் முன் போய் நிற்பதற்கும் சரியாக இருந்தது. வீடு மூடியிருந்தது. வீட்டின் முன்பகுதியில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கு அவர்கள் நிற்கும் பகுதிவரை

ஹீனையைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது. மழை, மின்னல் குமுறலுடன் பலமாகப் பெய்துகொண்டிருந்தது. மியந்தா அவள் முகத்தை நோக்குகிறார். கடுமையான மழைக்குப்பின் வெளுத்த வானம் போல் இருந்தது அவளின் முகம். ஆனால், இயற்கை குமுறிக்கொண்டுதானிருந்தது.

“ஹனீதா! நா உங்களுக்கு உதவுரன், வாழ்க்கையில் இதைல்லாம் சர்வசாதாரணம்” என்றவர் சிறிது யோசித்தார். இருவரும் காரைவிட்டும் இறங்க முடியா நிலையில் மழை சோவெனக் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. ஹோண்டா அடித்து யாரையும் குடையுடன் அழைக்கவும் அவர் விரும்பவில்லை. திடீரெனப் பெய்த மழைக்கு இவர்கள் ஆயத்தத்துடனும் இல்லை. கேட்டைத் திறந்ததும் பக்கத்தில் கெரேஜ் இருக்கும். அவ்விடத்திலிருந்து வீட்டின் முன்பகுதிவரை சுமார் 75 யார் தூரம் இருக்கும். பக்கத்தில் பூஞ்செடிகள் பெரிதாக வளர்க்கப்பட்டிருந்ததால் இடையில் மூன்று அடி அகலமாகவே வெற்றுநிலமிருந்தது. காரிலிருந்து அவசரமாக இறங்கிய மியந்தா கேட்டைத்திறந்து காரை கெரேஜுக்குள் எடுத்து, “ஹனீதா! நா உள்ள போய் குடைய எடுத்துக்கிட்டு வர்ரன். நீங்க இப்படியே நில்லுங்க” என்று சொல்லி நடக்க ஆரம்பித்த போது, “இல்லங்க!” என்ற வாறு அவளும் அவருடன் வேகமாக ஒன்றாக நடக்கலானாள். கடுமையான மழை அவர்களைத் தொப்பாக்கிக்கொண்டிருந்தது. அரைவாசித்தூரம்தான் சென்றிப்பார்கள், படார் என்ற பயங்கர இடிமுழக்கம் அவ்வட்டாரத்தையே அதிரவைக்க “ஆ!” என்ற அலறலுடன் ஹனீதா மியந்தாவின் மார்பில் சாய்ந்து கட்டிப்பிடித்துக்கொள்ள மின்சாரமும் அணைந்தது. காரிருள் கடுமையாக இருந்தது. இடையில் பட்டொளி பரப்பிய மின்னொளியில் ஹனீதாவின் உடல் தன்னோடு இறுகப்பிணைக்கப்பட்டிருந்ததை கண்டுகொண்டார் மியந்தா. ஜில்லென்று வீசிய குளிர்காற்று அவள் உடலை இதமாகத் தொட்டது. மின்னிய ஒளியில் நனைந்திருந்த அவளின் ஆடை உடம்போடு ஒட்டியிருந்ததால் அவளின் அங்கங்கள் தங்கமென மினுமினுத்தன. சினிமாவில் நடப்பது போல் இருந்த இச்சம்பவம் மியந்தாவின் உணர்வு

களை எங்கோ இழுத்துக்கொண்டிருந்தது. அவர் இதுவரை நினைத்துக்கூடப் பார்க்காத எண்ணங்களெல்லாம் அவர் உள்ளத்தில் அலைமோதத்தொடங்கின.

கடுமையான இருட்டிலும் கொட்டும் மழையிலும் தங்கத்தால் செதுக்கி எடுத்த பாவை போன்ற அழகே உருவான ஓர் இள நங்கை ஒருவர் மார்பில் தவம்கிடக்கும்போது எந்த மனிதன் உள்ளம்தான் சஞ்சலப்படாமல் இருக்கும்? அதிலும் அவர் ஓர் இளைஞன், மின்னல் ஒளியில் அவன் அங்கங்கையெல்லாம் பார்வையிடும்போது ஏதோவொரு வெறியுணர்வு அவர் இரத்தத்திலும் ஊடுருவிப்பாய்வது போன்ற ஓர் உணர்ச்சி, மியந்தா நிதானத்தை இழந்து கொண்டிருந்தார். தன் மார்பில் புதைந்துள்ள அப்பெண்ணை ஆரத்தழவி என்னவெல்லாமோ செய்ய வேண்டுமென்ற கொதிப்பில் தன் இருகைகளையும் அவளின் முதுகுப்புறம் நோக்கிக்கொண்டு சென்றார். அவ்வளவுதான், 'அல்லாஹு அக்பர்! அல்லாஹு அக்பர்! அஷ்ஹுது அன்லாஇலாஹு இல்லல்லாஹு!' அவரின் வீட்டுக்கு சிறிது தூரம் தள்ளியிருக்கும் பள்ளிவாசலிலிருந்து வெளியாகிய இஷா தொழுகைக்கான 'முஅத்தினி'ன் கம்பீர அதான் ஒலி, மியந்தாவின் இதயத்தையும் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. மியந்தாவின் கைகள் அவரை அறியாமலேயே கீழே விழுந்தது. 'அல்லாஹு மிகப் பெரியவன்!' என்ற தத்துவார்த்தம் அவர் கண்களில் நீர் மல்க வைத்தது. இறைவன் தன்னைப் பாதுகாத்தான் என்ற உணர்வு அவருள்ளத்தில் எழுந்து நின்றது. கடுமையாகப் பெய்துகொண்டிருந்த மழைநீர் அவரின் கண்ணீருடன் சேர்ந்து ஹனீதாவின் தலைமயிருடன் ஒன்றாகி அவரின் உடம்பு முழுவதையும் நனைத்துக்கொண்டிருந்தது. இவ்வளவுக்கும் மியந்தா ஹனீதாவைத் தாங்கிப் பிடித்தவாறு வீட்டின் படிக்கட்டுப்பகுதிக்கு வந்திருந்தார். மின்சாரமும் திடீரென எரியத்தொடங்கியது. குளிர் நீருடன் மியந்தாவின் கண்களிலிருந்து கொட்டிய உஷ்ணநீர் ஹனீதாவின் உடம்பையும் தொட்டு சுயநினைவை ஏற்படுத்தியிருக்கவேண்டும். தியை மிதித்தவள் போல் திடீரென அவரின் நின்றுத் தன்னை

விடுவித்து நின்றான். தன்னுடைய கோலத்தைக் கண்டதும் வீட்டின் முன்புறத்தூணில் தலையை அடித்துக் கொண்டு கதறவேண்டும் போல் இருந்தது அவளுக்கு. நனைந்து ஊறிப்போன மேல் சட்டையும் சாரியும் அவளின் உடம்பைக் கெட்டியாகக் கவ்விப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தது. மியந்தா தன் கோர்ட்டைக் கழற்றி அவளின் கைகளில் கொடுக்க அவள் எந்தவித மறுப்புமுன்றி அதனை வாங்கி தன் உடம்பைப் போர்த்திக்கொள்ள, மியந்தா வீட்டு மணியை அழுத்தினார். கதவை திறந்த மியந்தவின் தாய், இவர்கள் நிலையைக்கண்டதும் ஒரு நிமிடம் திகைத்து நின்றாள். மறுவினாடி ஏதும் கதைக்காத நிலையிலேயே உள்ளே சென்று இரு டவல் களை எடுத்து வந்து இருவரிடமும் கொடுத்தாள். தலையைத் துடைத்து உடைகளை மாற்றிக்கொண்டவர்கள் தொழுகையை முடித்துக்கொண்டு சபியா உம்மாவிடம் அமர்ந்து சாப்பிடலாயினர். மர்லியா கோப்பித்தட்டுடன் வந்து அதை அவர்கள் முன் வைத்துவிட்டுச் சென்றாள். சாப்பாட்டை மென்றுமென்று மிகவும் கஷ்டத்துடன் உண்டுகொண்டிருந்த ஹனீதா, உடனே கையைக்கழுவிக்கொண்டு கோப்பியைப் பருக ஆரம்பித்தாள். இது மியந்தாவிற்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தாலும் தாய்க்குக் காட்டிக்கொள்ளாது அமைதியாகச் சாப்பிட்டு முடித்தார்.

நைட்கவுனாக்கூட அணியாது அறைவிளக்கை அணைத்து விட்டு கட்டிலில் போய் விழுந்த ஹனீதா, தலையைத் தலையணையினுள் புதைத்துக்கொண்டு அழுதாள். வாழ்க்கையே வெறுப்புத்தட்டியது போலிருந்தது. இதுவரை காலமும் கட்டுக்கோப்போடு பேணிவந்த தனது வாழ்வில் தவறு நிகழ்ந்துவிட்டதாக எண்ணினாள். அவளுடைய நாசியினின்றும் உஷ்ணப்பெருமூச்சு வெளிவந்துகொண்டிருந்தது. அதி காலை வரை அவள் உறங்கவில்லை. சுப்ஹூத் தொழுகைக் கான அதான் ஒலி காதை அடையவே, எழுந்து சென்று வுளுச் செய்து கொண்டு வந்து முஸ்ல்லாவை விரித்தாள். தொழுகையை முடித்தவள் இறைவன்முன் கைகளை ஏந்திய வளாக அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

“இறைவா! என்னை மன்னித்துவிடு. மனதால் கூடநெறி தவறி வாழ நான் விரும்பவில்லை. தவறேதுமே செய்யாது உண்மை இஸ்லாமியப் பெண்ணாக வாழ எனக்கு உதவி செய்” இன்னும் ஏதேதோவெல்லாம் அழுது அவள் உள்ளம் அவனிடம் முறையிட்டுக்கொண்டிருந்தது.

11

கடமையை முடித்து எழுந்தவள் படுக்கையின் அருகே யுள்ள 'மப்போ'வில் கோப்பிக் கப்பொன்றை மர்னியா வைத்துவிட்டுச் செல்வதைக் காண்கிறாள். அவள் அதனைத் தொடரது விளக்கை அணைத்துவிட்டு படுக்கையில் சாய் கிறாள். வழமையாக தொழுது முடித்ததும் கோப்பியை அருந்திவிட்டு யன்னல் கதவுகளைத்திறந்து 'கேர்ட்டி'னை நீக்குவாள். இன்று அதுவொன்றும் நிகழவில்லை. மர்னியா மீண்டும் உள்ளே வந்து யன்னல்களைத்திறந்து 'கேர்ட்டினை' சிறிதாக நீக்கி விட்டுச் செல்கிறாள். வெளியினின்றும் வந்த குளிர்மையான காற்று ஹனீதாவின் உடலைத்தழுவ, மென் மையாக தூக்கம் அவளை அரவணைக்கின்றது. காலேக்கதிர வனின் ஒளி, வீடெங்கும் குடிகொண்டிருந்தது.

ஹனீதாவின் நடமாட்டத்தைக் காணாத சபீயாஉம்மா, அவளின் அறைக்குச் சென்று தூங்கிக்கொண்டிருந்த அவளின் வலக்கரத்தைப்பற்றி மெதுவான குரலில் "ஹனீதா!" என்று அழைக்கவும் அவளின் உள்ளம் திடுக்கிடவும் சரியாக இருந்தது. நெற்றியையும் தொட்டுப் பார்த்தாள். அவள் உடம்பிலிருந்தும் உஷ்ணம் சுக்கிக்கொண்டிருந்தது. நேற்றிரவு மழையில் நனைந்ததே இதற்கான காரணமாக இருக்கலாமென நினைத்த போது, பரிதாப உணர்வொன்று அந்தத் தாயின் உள்ளத்தில் எழுந்து நின்றது. உள்ளே சென்று 'விக்ஸ்' குப்பியை எடுத்து வந்தவள், அதைத் தொட்டு அவள் நெற்றியிலும் கழுத்தின் அடிப்பாகத்திலும் தடவிவிட்டு 'பிளங்கேட்'டை எடுத்துவந்து கால்கள் முதல் கழுத்துவரை போர்த்திவிட்டு யன்னல் கதவுகளையும் இலே சாக சாத்திவிட்டு வெளியேறுகிறாள்.

ஹனீதா அன்று வேலைக்குச் செல்லவில்லை. கொழும்பில் தங்கி முதல் தடவையாக வேலைக்குச் செல்லாதது இன்றுதான். “மியந்தா! ஹனீதாவிற்கு காய்ச்சல் போல் இருக்கு” என்று சபீயா உம்மா மகனைப்பார்த்துக் கூறிய போது அவர் ‘சொக்’ அடித்தவர் போல் ஆனார். இருந்தும் எதையும் தாயிடம் அதிகமாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளாத நிலையிலேயே மனச் சோர்வுடன் காரில் போய் அமர்ந்தார்.

காலை 8.00 மணியளவில் ஹனீதாவின் படுக்கைப் பக்கத்து டிப்போவில் வைக்கப்பட்டிருந்த கோப்பியைக் கொட்டி விட்டு புதிதாகத் தேநீர் தயார்செய்து தேநீர் கப்பை கையில் ஏந்தியவாறு ஹனீதாவின் அருகே சென்று “ஹனீதா” என்கிறாள் சபீயா உம்மா. அவள் தன் கண்களை அகலத் திறந்து சபீயா உம்மாவை நோக்குகிறாள். அவள் தன் இடக்கையால் ஹனீதாவின் வலக்கன்னத்தைத் தடவி, “ஹனீதா! எழுந்து கோப்பிய குடியுங்க. உடம்புக்கு இப்ப எப்படி?” என்கிறாள்.

ஹனீதாவிற்கு தன் தாயையே கண்முன் காண்பது போல் இருந்தது. மெதுவாக எழுந்து படுக்கையில் உட்கார்ந்தவாறு கோப்பியைப் பெற்றுக்குடிக்க ஆரம்பித்த போது தலைசற்றலுடன் வாந்தி சூமட்டிக்கொண்டு வந்தது. கோப்பியை சபீயா உம்மாவிடம் நீட்டியவன், கீழே விரிக்கப் பட்டிருந்த கம்பளத்தில் வாந்தி எடுத்தான். நெஞ்சைத் தடவிக்கொடுத்த சபீயா உம்மாவிற்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. சந்தேக உணர்வொன்று அந்தப் பெண்மணியின் உள்ளத்திலும் எழுந்து நின்றது. உடனே சபீயா உம்மாவின் முகத்தில் கோபரேகைகள் படரலாயின. வாந்தி எடுத்து விட்டு தலையை நிமிர்த்திய ஹனீதா, சபீயா உம்மாவின் முகத்தைக் கண்டதும் துணுக்குற்றாள். அவள் இதயத்தினுள் ஒருவித பயம் தாண்டவமாட கண்கள் நீரை வெளியாக்கிக்கொண்டிருந்தது. ஹனீதாவின் தோற்றம் சபீயா உம்மாவைச் சுயநினைவுக்குத் திருப்பியது. தன் பிள்ளை மீதும்

ஹனீதாமீதும் அவளுக்குள் ஏற்பட்ட சந்தேகம் மறுநிமிடம் அவளைவிட்டும் நீங்கியது. பண்பாடு மாறா இருநல்லவர்கள் மீதல்லவா சந்தேக ரேகைகளைப் படரவிட்டேன். தன்னையே நொந்துகொண்டவள் குழந்தை மயமான அவ்விருவரின் முகங்களையும் தன் இதயத்தில் நிலைநிறுத்தினாள். சில நிமிடங்களில் சபீயாஉம்மா குடும்ப டொக்டருக்குப் போன் செய்ய, அவர் வந்து ஹனீதாவைச் சோதனைசெய்து சிலவில்லைகளையும் ஒருவகைப்பாணிமருந்தையும் கொடுத்துவிட்டுச் செல்கிறார். சபீயாஉம்மா ஹனீதாவுடனேயேயிருந்து அவளுக்குத் தேவையான உதவிகளையெல்லாம் செய்து வந்தாள்.

மாலையில் மியந்தா வீடுதிரும்பியதும் தாயிடம் ஹனீதாவின் சுகம்பற்றி விசாரித்து விட்டு தாயுடன் அவளின் அறைக்குள் நுழைந்தார். போர்வையால் கழுத்துவரை மூடிப்படுத்திருந்தவளை நேர் பார்வை மூலம் பார்க்க முடியாது கூச்சப்பட்ட மியந்தா தன் வழிகளைக் கீழ்நோக்கியவாறு “ஹனீதா! உடம்புக்கு எப்படி”? எனக்கேட்க தலை குனிந்தவளாக “பரவாயில்லை” என்கிறாள். அவளுடைய நிலை அவருக்குப் புரிந்துவிட்டது. “ரெஸ்ட் எடுத்துக் கொள்ளுங்க” என்று கூறிவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டும் அகன்றார்.

இருதினங்களில் ஹனீதா உடம்பு சிறிது தேறியது. இருந்தும் சில தினங்களுக்கு விடுமுறை எடுத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டி அவளை வேலைக்குச் செல்லாது தடுத்துவைத்தாள் சபீயாஉம்மா. இதற்கிடையில் மியந்தா அநுராத புரம்போய் ஹனீதாவின் தந்தையைச் சந்தித்து அவரை சிகிச்சைக்காக லண்டன் அனுப்பி வைப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். ஒரு நாள் ஹனீதாவின் தந்தை கொழும்புக்கு வந்து ‘பாஸ்போர்ட்’ வேலையை முடித்துக் கொண்டு மகளோடும் ஒரு நாளைக் கழித்து விட்டுச் சென்றார். பதினைந்து தினங்களுக்குள் ஹனீதாவின் தந்தையின் பயணவிடயமாக மியந்தா சகலவிடயங்களையும் செய்து முடித்தார். ஹனீதாவும் தனது மைத்துனுக்கு இதுவிடயமாக கடிதமொன்றை எழுதிப்போட்டிருந்தாள்.

திடீரெனக் காரைவிட்டிறங்கி 'கேட்டைத்' தாண்ட மியந்தா காலடி எடுத்து வைத்தபோது எங்கோ இருந்து வந்த கல்லொன்று மியந்தாவின் நெற்றியைப் பதம்பார்க்க குபீரென இரத்தம் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. மியந்தா மிகுந்த வேதனையோடு கைகளைத் தலையில் வைத்தவாறு 'கேர்ட்' டில் சாய்ந்து நிற்க ஹனீதா பதறிப் போகிறாள். பலர் அவரை உதவிக்காக நெருங்கிவர, அவர்களை உற்று நோக்கிய மியந்தா சற்றுப் பவமான குரலில், "யாரும் எனக்கு உதவிசெய்ய வேண்டியதில்லை. விருப்பமானவர்கள் உள்ளே சென்று வேலை செய்யலாம்" என்று சொல்லியவாறு காரியாலத்தின் உள்ளே நுழைந்து தன் அறையை நோக்கி விரைகிறார்.

ஹனீதா Medical Roomல் உள்ள First Aid பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு அவர் அறையில் நுழைய, மியந்தா தன் சேர்ட்டைக் சுழற்றி தலைக்கு ஒத்தனம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார். வெள்ளேநிற சேர்ட் முழுவதும் சிவப்பு நிறமாக மாறி, உடம்பைத் தழுவிருந்த பனியனிலும் இரத்தம் படிந்திருந்தது. இதைக் கண்டதும் ஹனீதாவுக்கும் தலைசுற்றியது. நிதானத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு மியந்தாவிற்கு முதலுதவிச் சிகிச்சை அளிக்கிறாள். எந்த உருவத்தோடு தன் உடம்பு இணைந்திருந்ததற்காக கவலைப்பட்டு சிலதினங்களுக்கு முதல் கண்ணீர் உதிர்த்தாளோ அந்த உணர்வு ஏதும் இன்றியே நெருங்கி நின்று மியந்தாவின் தலைக்குக் கட்டுப்போடுகிறாள். அவளின் கண்களிலிருந்து இரு உஷ்ண நீர்த்துளிகள் மியந்தாவின் நெற்றியில் விழவே, திடுக்கிட்டு பார்வையை உயர்த்தியவர் "ஹனீதா"! எனக் கணிவோடு கேட்கிறார்.

சில நிமிடங்களில் 9 பேர்கள் விசாரணைக்காக மியந்தாவின் முன் நிறுத்தப்பட்டனர். குழப்ப நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடாத தொழிலாளர்கள் கல்லால் எறிந்து மியந்தாவைக் காயப்படுத்தியவனையும் முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். அரை மணிநேர விசாரணையில் 181 பேர்கள் வேலை

செய்யும் தனது நிறுவனத்தில் 9 பேர்களே இந்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டவர்கள் எனத் தெரிந்து கொண்ட மியந்தா, இவைகளுக்கு பின்னணியாக நின்று தூண்டியவன் தன்னோடு கல்லூரியில் கற்ற சகமாணவன் ஒருவன் எனத் தெரிந்ததும் 'சொக்' அடித்தவர் போலானார். இதற்காக அவன் ஒவ்வொருவருக்கும் தலா மூவாயிரம் ரூபா வீதம் கொடுத்திருப்பதுடன் தன்னுடைய 'Sarry Manufactaries' லேயே வேலைவாய்ப்பு அளிப்பதாகவும் உறுதி வழங்கினான், என்பதையும் அறிந்துகொண்ட மியந்தாவின் மனக் கண்முன் பள்ளி வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவமொன்று நிழலாகத் தோன்றுகிறது.

ஜி. ஸி. ஈ. சாதாரண வகுப்பில் ஆண்டின் நடுப்பகுதி. சுகவீனம் காரணமாக ஒரு நாள் பாடசாலைக்கு வராதிருந்துவிட்டு மறுநாள் பாடசாலை சென்றிருந்தார் மியந்தா. ஹனீதா வாடிய முகத்தோடு அன்று இருந்தது, மியந்தா விற்கு என்னவோ போல் இருந்தது. ஏதாவது ஒன்று இருக்குமென நினைத்துக்கொண்டார். முதல் நாள் தவற விட்ட நோட்ஸ்களை எழுதிக்கொள்வதற்காக அவளிடமிருந்து கொப்பியொன்றைப் பெற்று அதைப்பிரித்த மியந்தாவுக்கு ஆத்திர ஆத்திரமாக வந்தது. ஹனீதா குறிப்புத் துண்டோடு கடிதமொன்றை அதனுள் வைத்திருந்தான். "அன்புள்ள மியந்தா! ஜாபிர் இத்துடன் உள்ள கடிதத்தைத் திருட்டுத்தனமாக நேற்று என் புத்தகத்தினுள் வைத்திருந்தான். இவனுக்கு என்ன தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்பதை நீங்களே முடிவு செய்யவும்" கீழே "சகமாணவி ஹனீதா" எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

மடையன், வகுப்பில் முட்டாளாக இருந்தாலும் காதல் கடிதத்தை அழகாகத்தான் எழுதியிருக்கிறான், தந்தையிடம் பணம் நிரம்பிவழிவதால் படிப்பைக் கைவிட்டு வீணான காரியங்களில் ஈடுபடுகிறான். ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு ஹனீதா—மியந்தா இவர்களைச் சம்பந்தப்படுத்தி வதந்தியைக் கிளப்பிவிட்டு விசாரணையின் பின்னர் உண்மையற்றது எனத் தெரிய வந்ததும் அதிபரிடம் பலமாக அடிவாங்கியதும் இவன்தான். ஐந்தாம் வகுப்பு முதல் மியந்தாவிற்கெதிரான எல்லா நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டு வருபவன். இருந்தும்

ஆசிரியர்களிடமோ, அதிபரிடமோ அவனைக்காட்டிக் கொடுக்க விரும்பவில்லை. பரீட்சை நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்ததால் தான் எடுக்கும் நடவடிக்கை அவனைப்பாதிக்கும் என்பதை உணர்கிறார். இருந்தும் அவனை எச்சரிக்கலாமென நினைத்து தனது உற்ற நண்பனாகிய கரீமிடம் கடிதத்தைக் காண்பிக்கிறார். அதை அவன் உடனடியாக அதிபரிடம் கொண்டு போய்க் கொடுக்க, தீவிரவாதியாகிய கரீமிடம் அதைக் காண்பித்தது மிகப்பெரிய தவறு என்பதை மியந்தா உணர்கிறார். முடிவு! ஜாபிர் கல்லூரியிலிருந்து நீக்கப்படுகிறான். போகும் போது இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பழிக்குப்பழி வாங்குவதாக எல்லோர் முன்னிலையிலும் மியந்தாவை எச்சரித்து விட்டுச் செல்கிறான். இந்தச் சம்பவம் மியந்தாவை மிகவும் கவலைக்குள்ளாக்குகின்றது. இதன் பின்னர் நீண்ட நாட்களாக கரீமுடன் பேசாமல் இருந்துவிட்டு பாடசாலையைவிட்டு நீங்கும்போதுதான் அவனோடு கதைக்கலானார். அதுவும் வலுக்கட்டாயமாக கரீம் வந்து அவனோடு கதைத்தான். பிற்பாடுதான் இது ஏற்பட்டது. இச்சம்பவத்திற்குப்பின் மியந்தாவால் ஜாபிரைச் சந்திக்கமுடியவில்லை. கொழும்பில் மிகப்பெரிய வர்த்தகராக ஜாபிர் இருந்து வருகிறான் என்பதை மட்டும் தெரிந்து வைத்திருந்தார். பழைய சம்பவம், இன்றுவரை வைராக்கியமாகவே மனதில் வைத்து வந்துள்ளான். இந்த விடயம் கரீமுக்குத் தெரிந்திருப்பின் ஜாபிரைத் தொலைத்திருப்பான். இன்றுவரை மியந்தாவின் சிறந்த நண்பனாக இருந்துவருகிறான். தீவிர இடதுசாரியாகிய அவன், கடைசியாக நடந்துமுடிந்த பொதுத் தேர்தலில் தோற்ற ஓர் இடதுசாரி வேட்பாளன். 'செங்கதிர்' மாதாந்தப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர்.

மியந்தா சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த பேசுது கல்லால் எறிந்து மியந்தாவைக் காயப்படுத்தியவன் அவ்விடம் நடந்து கொண்டவிதம் எல்லோரையும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்குகிறது. மியந்தாவின் மேசையில் வைக்கப்பட்டிருந்த 6 அங்குல கன அளவுள்ள பளிங்கு நிறக் கல்லைத் தூக்கி அவன் மண்டையில் அடித்துக்கொண்டான். இரத்தம் மண்டையிலிருந்து பீறிட்டுப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. இஃது வேலையாட்களுடன் காயப்பட்டவனை பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிவைத்த மியந்தா, டெலிபோனில் பொலீஸுக்கு தகவல் கொடுக்கிறார்.

13

மியந்தா ஹனீதாவுடன் மாலையில் வீடுதிரும்பியபோது மாலை 5.30 ஐ வீட்டுக் கடிகாரம் காட்டியது. மேசை மேலிருந்த மாலைப் பத்திரிகைகளைக் கண்ணுற்றவர் அன்று பத்திரிகைக் காரியாலயத்தின் முன் நடந்த நிகழ்ச்சியின் ஆரம்பத்தொட்டு படங்களுடன் விரிவாக வெளியிட்டுள்ள செய்திகளைப் பார்க்கிறார். 'செங்கதிர்' பத்திரிகைச் செய்தி மற்றப்பத்திரிகைகளிலிருந்தும் கிறிது வேறுபட்டிருந்தது. ஆஸ்பத்திரியில் காயப்பட்டவன் பொலீஸுக்குக் கொடுத்த வாக்கு மூலத்தை அது பிரசுரித்திருந்தது. பத்திரிகைக் காரியாலயத்தில் தான் நடந்துகொண்ட விதம் தவறு என்றும் இதற்குரிய காரணம் கொழும்பில் மிகப்பெரிய வர்த்தகர்களில் ஒருவராக விளங்கும் ஜாபிரே என்றும் அவன் வெளியிட்டிருந்த தகவல்களை அது அப்படியே சுக்கியிருந்தது. வாசித்துக்கொண்டிருக்கும் போதே டெலிபோன் ரிங் செய்தது. ரிஸீவரை கையில் எடுத்துவிட்டு ஹலோ! என்ற வன் மறுபுறத்தின் குரலைக்கேட்டு சிரிக்கிறார். "ஒன்றுமில்ல கரீம். அவசரப்படாதீங்க. தெரியாதா சும்மா" அவனது பதிலைக்கேட்டு மீண்டும் சிரிக்கிறார். "பிறகு பேசுவோம், வைக்கிறன்." ரிஸீவரை வைத்தவர் முன்னே வந்து நின்ற தாயைப் பார்க்கிறார். அவளின் முகத்தில் கவலையின் ரேகைகள் படிகின்றன. நெற்றியை மூடியிருந்த முடியை விலக்கி அவருடைய காயத்தைத் தொட்டவள் அவர் இருகன்னங்களிலும் இருமுத்தங்களைக் கொடுத்துவிட்டு அவரைக்கட்டிப் பிடித்து அழுகிறாள். தாயின் மனக்குமுறல் அவரின் உள்ளத்தில் பழிவாங்கும் எண்ணத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

இரவுச் சாப்பாடு முடிந்ததும் அன்றுமாலை நடந்த சம்பவங்களை மகனிடம் விளக்கிக் கூறுகிறாள் சபீயாஉம்மா.

மாலே 4 மணிக்கு நான்கு பெண்மணிகள் தன்னைத்தேடி விடுவந்ததாகவும், அவர்களிடம் தன் மகன் 5 மணிதான் டித்தான் வீடு வருவதாகச் சொன்னதாகவும் அவர்கள் இன்று காரியாலயத்தில் நடைபெற்ற முழுமையான சம்பவத்தை எடுத்துக்கூறி தங்கள் கணவன்மார் மியந்தாவுக்குச் செய்த துரோகச் செயலுக்குப் பழிவாங்கிவிடவேண்டாம். வாழ்க்கைச் செலவுக்குக் கஷ்டமான இக்காலத்தில் அவர்கள் வேலையினின்றும் நீக்கப்பட்டால் அது தம்மாலும் தங்கள் குழந்தைகளாலும் தாங்க முடியாதென்றும் அழுது முறையிட்டதாகவும் முழுமையாக வெளியிடுகிறார். தாயின் நீண்ட உரையை உன்னிப்பாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மியந்தா, ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்குகிறார். ஐந்து நிமிட அமைதிக்குப்பின் சபியாஉம்மா தான் மீண்டும் பேச்சை ஆரம்பிக்கிறார். “மகன் மியந்தா, ஒன்பது பேருக்கும் எந்தத் தண்டன வழங்க போறாய்”? அவளின் பதிலை ஜெமீல் மர்லியா, ஹனீதா இவர்களைவிட அத்தாயே ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தான். “உம்மா! ஜாபிருடன் சேர்த்து மற்றவங்களுக்கெதிராகவும் வழக்குத் தொடரவுள்ளன். அத்தோடு 9 பேர்களையும் வேலையிலிருந்து நீக்கப்போகிறேன்” என்கிறார். “மியந்தா! ஜாபிருக்கெதிராக மட்டுமே வழக்கு தொடரலாம்; அத்தோடு யாரையுமே வேலையில் இருந்து நீக்கக் கூடாது” சபியாஉம்மா மகனைப்பார்த்துக் கூறியதைக் கேட்டு எல்லோரும் ஆச்சரியத்துடன் அவளை நோக்கினர்.

“மியந்தா! நா உன்ட தாய். இவ்விடத்தில் உன் வாப்பாவுடைய முன்மாதிரியையே நா உன்னிலும் பார்க்குறன். அவரு இதுபோன்ற பல இறை சோதனைகள் வெற்றியோட எதிர் நோக்கினாரு; இது கோழைத்தனமல்ல வீரம்” கர்ஜித்தது அப்பெண்மணியின் வாய். ஆனால் கண்கள் நீரைக் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. “உம்மா!” என்றவாறு எழுந்து சென்று பரிவோடு தாயின் கைகளைப் பற்றுகிறார் மியந்தா. சபியாஉம்மா மகனின் தலைமுடியைக் கோதி விடுகிறார். இக்காட்சி அவ்விடமிருந்த மற்றமூவரின் கண்களைக்கூடக் கலங்கச் செய்கின்றன.

14

மறுநாட்காலே தனது ஓபீஸில் உட்கார்ந்து கடமையில் ஈடுபட்டிருந்த மியந்தாவின் முன்பாக கடிதமொன்றுடன் வந்து நிற்கிறாள் ஹனீதா. “யெஸ், என்ன வேண்டும்?” வழமைபோல் அவளின் முகத்தை நோட்டமிட்டவராகக் கேட்கிறார். அவள் எந்தப் பதிலையுமே சொல்லாதவளாக இருக்காளாலும் ஒரு கடிதத்தை மியந்தாவின் முன்பாக நீட்டுகிறாள். அதை அமைதியாக அவளிடமிருந்து பெற்றவர் விரித்துப் படிக்கிறார்.

அன்புள்ள முகாமையாளர் மியந்தா அவர்களுக்கு,

இக்கடிதத்தை நீங்கள் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டீர்கள். என்னுடைய வாழ்க்கையில் நீங்கள் செய்த உதவிகள் நினைவின் நிழலாகத் தொடர்ந்து என்றும் இருந்து வரும். இன்றி விருந்து வேலையிலின்றும் விலகிக்கொள்ளின்றேன். ஒன்பது பேர்களையும் வேலையில் வைத்துக்கொள்வதுபற்றி எந்தவித எதிர்ப்பும் இல்லை. நான் வேலையிலிருந்து நீங்கிவிடுவதே உங்களுக்கு அளிக்கும் கௌரவமாகக் கருதுகிறேன்.

இங்ஙனம்,

அன்புள்ள சேவையாள் ஹனீதா

கடிதத்தைப் படித்துமுடித்ததும் அதைமுன்னாக மடித்து ஹனீதாவின் முகத்தை நோக்குகிறார். அவரின் பார்வையின் முன் ஹனீதாவின் முகத்தை நேராக வைத்திருக்க முடியவில்லை. கோபம், கவலை, வெறுப்பு, மகிழ்வு இவைகளில் எதையுமே தெரிந்துகொள்ள முடியாத ஒருவித அமைதி அவர் முகத்தில் நிழலாடுகிறது.

“ஹனீதா” என்று பரிவோடு அவளை அழைத்தபோது, அவள் முகத்தை நேராக்குகிறாள். அவள் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. மியந்தாவின் கண்களும் கலங்குகின்றன. கடிதத்தை அவளிடம் நீட்டியவர், “ஹனீதா! இன்று இரவு வீட்டு வாசிகசாலையில் சரியா 8.30க்கு உங்களை சந்திக்க விரும்புறன். அதன் பின்னே உங்க முடிவச் சொல்லுங்க” என்றதும் கடிதத்தை அவளிடமிருந்து திருப்பிப்பெற்றவள்தன் சாரிமுந்தானையால் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு அமைதியாக அவ்வறையினின்றும் வெளியேறுகிறாள்.

15

இரவு நேரம் 8.30 ஐக்காட்ட ஒரு நிமிடமேயிருந்தது. பலவிதமான எண்ணப்போராட்டங்களுடன் வாசிக்கசாலை அறையை நோக்கி நடக்கிறாள் ஹனீதா. ஒருநாள் கூட சபீயாஉம்மாவினதோ, அல்லது மற்றவர்களினதோ துணையற்று இரவு நேரம் மியந்தாவுடன் தனிமையில் கதைக்காதவள். இதையே மியந்தாவும் ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தான். மற்றவர்கள் இல்லாவிடின் அவர்கள் சந்திப்பைக் கூடத் தவிர்த்துக்கொள்வார்கள். இன்று ஹனீதாவிற்கு என்னவோ போல் இருந்தது. சபீயாஉம்மா நம்மைப்பற்றி என்ன நினைப்பா? என்ற நினைப்போடு உள்ளே நுழைகிறாள். விளக்கு முழுமையான ஒளியை அறை முழுவதும் பரப்பிவிட்டிருந்தது. முதலில் சபீயாஉம்மாவைக் கண்ணுறும் ஹனீதா ஆச்சரியப்படுகிறாள். நீட்டமேசையோடு சேர்த்துப்போடப்பட்டிருந்த முன்பக்கக் கதிரையில் சபீயாஉம்மா உட்கார்ந்திருந்தாள். மேசையின் வலப்பக்கக்கதிரையில் மியந்தா இருந்தார். மற்றப்பக்கக்கதிரை மியந்தாவிற்கு நேர் எதிரே அவளுக்காக இருந்தது. நீதவான் முன்போய் நிற்கும் எதிர்தரப்பு வழக்கறிஞர் போல் அமைதியாகப் போய் அவ்விருப்பில் அமர்ந்தாள் ஹனீதா. பேச்சை ஆரம்பித்தது சபீயாஉம்மா தான். “ஹனீதா! இந்தப் போக்கு ஊருக்கு உலகுக்கு புதுமையா ஈக்கலாம். உங்க உம்மா, வாப்பாவோட கதச்சி தீர்மானிக்க வேண்டியத உங்களோட கதைக்கிறன். இதற்கு காரணம் மியந்தா இசஞ்சதுதா. ஆரம்ப காலத்திலேயே ஹனீதாவ துணையாக்க விருப்பமாவென மியந்தாவ கேட்டன். இது விஷயமா அவன் ஒன்றுமே சொல்லல்ல. சற்று முன்னம் உங்க

விரும்பத்த கேட்க சொன்னான். எது எதக்கென தெரியா. ஹனீதா! என்ன அவன் தாயாகவோ, அல்லது உங்கள் அவ ஊழியளாகவோ நெனச்சி, பதில் சொல்லாதீங்க. ஆனா ஒன்று. உங்க பெற்றோர் விரும்பப்படியே நடக்க வேணும், ஆனா நா கேட்பது உங்க முடிவ்”

சபீயாஉம்மாவின் நீண்ட பிரசங்கத்தைக் கேட்டு மௌனியாக இருந்த ஹனீதா, தலையை நிமிர்த்தி மியந்தாவின் முகத்தை நோக்குகிறாள். அவளின் பார்வையிலிருந்து எந்தப் பதிலையும் அவரால் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. மீண்டும் தன் பார்வையைக் கீழ்நோக்கிய ஹனீதா, சபீயாஉம்மாவின் பக்கம் தன் பார்வையைச் சிறிது திருப்பி பேச ஆரம்பிக்கிறாள்.

“என்னுடைய பெற்றோர் சிறுவயது முதல் இஸ்லாமிய பண்பாட்டின் என்னில ஊற்றியதால் இஸ்லாமிய பண்பாட்டு வாழ்வ, என்னால மேற்கொள்ள முடிது. நா வாழ்ந்த வாழ்க்கை எவ்வளவு தூரம் உண்மையென்பது அல்லாஹ் ஒருவனே அறிகிறான். இளம் பருவத்தில நா இருப்பதால், மற்றப் பெண்களிடமிருந்து நா மட்டும் விதிவிலக்கல்லவே. இளம் எண்ணங்க என்னையும் வாட்ட தொடங்கின. இருந்தும் என்னை நா சீர்மைப்படுத்திக்கொண்டன், இஸ்லாமிய வாழ்வ நோக்கி என்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்தி வந்ததால் ஓர் இஸ்லாமிய இலட்சியத் துணையே, என்வாழ்வோட இணைய வேண்டுமென தினமும் அல்லாஹ்வ வேண்டி வந்தன். அப்படிப்பட்ட ஓர் உருவத்த நா என் மனதில நினைத்து வந்தேனேயொழிய, அல்லாஹ் அறிய நா எந்த ஆடவனையும் மனதில் நெனச்சி வாழெல்ல. இந்திலையில், மியந்தா அவர்கள் என் வாழ்வின் துணையா கிடைப்பின் நிச்சயமாக நா அதிஷ்டம் பெற்ற பெண்மணி, நா எதிர்பார்க்கிற அத்தன் குண திசயங்களும் சிறுவயதுமுதல் அவரிடம் இருந்து வருகின்றன. அல்லாஹ்வுக்கே எல்லா புகழும். நீங்.....மிக.....நல்.....

பெ...மணி” என்று முடிக்கும் போது மூவரினது கண்களுமே மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர் உதிர்க்கின்றன.

சில நிமிட அமைதிக்குப்பின் மீண்டும் பேச்சை ஆரம்பித்தவர் மியந்தா.

“ஹனீதா!” அவனைப்பார்த்து ஆரம்பித்தவர், தன் பார்வையைக் கீழ்நோக்கியவாறு தொடர்கிறார்: “உம்மா! இன்று ஹனீதாவோட இது விசயமா கதைக்க சொன்ன காரணம், நேற்றைய சம்பவத்தின்பின் ஹனீதா வேலையி லிருந்து நீங்கும் கடிதத்த தந்ததுதா. நா அத ஏற்கல்ல. இதனால் தா இந்த ஏற்பாடு, என்னுடைய வாழ்க்கையிலும் இஸ்லாமியப் பண்பாட்டையே தன் இலட்சியமாகக் கொண்ட ஓர் பெண்மணி என் துணைவியாகக் கிடைக்க வேண்டுமென்றே அல்லாஹ்வைத் தினமும் வேண்டிவந்தன். நா எதிர்பார்த்த அத்தன குணங்களும் சிறுவயதுமுதல் ஹனீதாவிடம் அமைந்துள்ளன. இருந்தும் ஹனீதா விருப்ப மறியாம் மனம் வைப்பது தவறென இருந்து வந்தன். ஹனீதா என் துணையா கிடைப்பதுபற்றி மகிழ்றன். எல்லா புகழும் அல்லாஹ் ஒருவனுக்கே”

அவர்களிடம் தான் எத்தனை மகிழ்வுகள்! சபீயா உம்மா வின் கடைசி உரை அவர்களின் உள்ளத்திலே பண்பின் உயர்வை மேலும் ஒரு படி உயர்த்துகிறது.

“நானொரு ஏழையா இருந்தன். மியந்தாவுடைய வாப்பா ஒரு லட்சாதிபதியுடைய மகனா இருந்தாரு. வறுமையின் பிடியில தவித்த நம்ம வீட்டுக்கு நா ஒன்னே பொண்ணு. என்னுடைய வாப்பா ஓர் ஏழை விவசாயி. மியந்தாவுடைய அப்பாவின் வீட்டு பக்கத்து குடிச நம்முடையது, நா பகுவமடஞ்சி பதினெட்டில இருந்தன். பக்கத்து

வீட்டிலிருந்து வந்த செய்தி, எனக்கு மட்டுமல்ல; என்ற பெற்றோரையும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. லட்சாதிபதி என்ன மருமகளாகக் கேட்டாரு. அப்போ என் வாப்பா, நம்மபோல ஓர் ஏழைய மருமகனாகத் தேடிக்கிட்டிருந்தாரு. இவ்வளவுக்கு நா ஏழாந்தர மட்டில தா படிச்சும் இருக்கென்; என் உம்மா என்ற விருப்பத்த கேட்டாங்க. நா வெளித்தோற்றத்தில் எந்த பணக்காரரிடமுமில்லா பணிவ அவரிடம் கண்டிருந்தன்; பின்ன என் விருப்பத்தையும் அறிவிச்சன். இது தான் நம்ம கதை. இத ஏன் சொல்றனென்ற பணத்தையே மையமா வைச்ச கல்யாணம் பேசுற இந்தக் காலத்தில் தூய்மையான அன்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தா எவ்வளவு சிறப்பா இருக்கும். ஆனா ஒண்ணு! நீங்க ரெண்டு பேரும் இவ்வளவு காலமும் எப்படி இருந்துவந்தீங்களோ, அதேபடி இதன் பின்னமும் அல்லாஹ் கிருபையில் கல்யாணம் வரையும் இருந்து வரணும். மனதாலகூட எந்த வித கலக்கமும் ஏற்படுத்திக் கொள்ள கூடாது. இந்த விஷயத்தில் அல்லாஹ்வ பயந்து நடக்கவும். அவனே உங்களுக்கு உதவுபவன்.

16

ஜாபிருக்கெதிராக மியந்தாவால் வழக்குத்தாக்கல் செய்யப்பட்டிருந்தது. ஒன்பது பேர்களுக்கெதிராகவும் மியந்தா குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல்செய்ய விரும்பவில்லை. இருந்தும் பொலீஸாரால் அவர்களுக்கெதிராக நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டதால் ஜாபிருக்கெதிரான வழக்கின் வெற்றிக்கு இது உதவுமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இவ்வழக்கை விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொண்ட நீதிமன்றம், முதல் நாள் விசாரணைக்குப்பின் வழக்கை இரு மாதங்கள் ஒத்திவைத்தது.

சில நாட்களின் பின், மியந்தாவின் மாமா இயாஸும் தனது வீட்டை வாடகைக்குக் கொடுத்துவிட்டு மியந்தா வீட்டவர்களுடம் வந்து இணைகிறார். அவருக்கென ஓர் தனியறை ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வறையிலிருந்து அவர்தன் எழுத்துப்படைப்புக்களுக்கு உயிர்கொடுத்து வருகிறார். அவரின் எழுத்து வேலைகளுக்கு ஹனீதாவும் சிலபோது துணையாக நிற்கிறாள். அவரின் கண்மணிபோன்ற கட்டுரைகள் ஒவ்வொரு வாரமும் 'நம்நாடு' பத்திரிகையை அலங்கரிக்கத் தொடங்கின. சிறந்த எழுத்தாளரொருவருடன் தொடர்புகொள்ளும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது பற்றி மகிழ்ந்தாள் ஹனீதா. அதுவும் மியந்தாவின் மாமா என்பதில் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி, அவளை அவருக்கு உறுதுணையாக நின்று உதவிகள் செய்யத்தூண்டிவைத்தது. உருவத்தில் மியந்தாவின் சாயல் அமைந்திருந்தபோதும் அடர்த்தியான மீசை வைத்திருந்தார். தலையின் சில பகுதிகளில் மயிர் நரைத்திருந்த போதும், மியந்தாவைப் போலவே தலையை அழகாகச் சீவி வைத்துக்கொள்வார். காண்பவர்கள் மியந்தாவின் அண்ணன் என்று சொல்லும் விதத்திலேயே அவரின் தோற்றமும் காட்சியளித்தது. வயதும் ஐந்தை குறைவாகக் காட்டியது.

17

உலகப் புகழ்பெற்ற மேற்கிந்தியக் கிரிக்கெட்டுக்குழு இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தது. இலங்கைக் குழுவுடனான நான்கு நாள் போட்டியில் அக்குழு விளையாட இருந்தது. சரவணமுத்து வெற்றிக்கிண்ணத்துக்காக நடைபெற்ற போட்டிகளில் பந்து வீச்சிலும், பந்தை அடிப்பதிலும் திறமையை வெளிக்காட்டியதற்காக மியந்தாவையும் இலங்கை கிரிக்கெட் கட்டுப்பாட்டு சபை தெரிவு செய்திருந்தது. பாடசாலை நாட்களில் மியந்தாவின் கிரிக்கெட் விளையாட்டைப் பார்த்து ரசித்திருந்த ஹனீதாவிற்கு, உலகப் புகழ்பெற்ற குழுவினருடன் விளையாடுவதற்கு இலங்கையின் சார்பில் மியந்தாவையும் ஒருவராகத் தெரிவு செய்திருந்ததைப்பற்றி மட்டில்லா மகிழ்ச்சி. கிரிக்கெட் அபிமானிகளுடன் சேர்ந்து மியந்தாவின் திறமையைப் பாராட்ட ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவுள்ளது பற்றி உள்ளம் குளிர்ந்தாள். நான்கு பல்கனி டிக்கெட்டுக்களை வாங்கிக்கொண்டு வந்து ஹனீதாவிடம் மியந்தா நீட்டியபோது, அதை மகிழ்வோடு வாங்கிக் கொள்கிறாள் அவள். அவளின் ரசனையை மியந்தா அறிய மாட்டாரா?

இன்று ஆட்டத்தின் ஆரம்பதினம். ஹனீதா, வாணி, சபீயா உம்மா, இயாஸ் ஆகிய நால்வரும் காலை ஒன்பது மணியளவில் ஓவல் மைதானத்தை நோக்கிக் காரில் புறப்படுகின்றனர்.

முதல் நாள் ஆட்டம்: ஓவலில் கூட்டம் நிரம்பி வழிகிறது. எங்கு பார்த்தாலும் ஆண்களும் பெண்களுமாக உற்சாகம் முகத்தில் கரைபுரண்டோட மைதானத்தை நோக்கியவர்களாக இருக்கின்றனர். வெயில் கடுமையாக

இருந்தது. சரியாகக் காலை ஒன்பது ஐம்பத்தைந்து இருக்கும். இரு குழுத்தலைவர்களும் அம்பயர்ஸ் இருவருடன் மைதானத்தின் மத்தியை அடைகின்றனர். காசு சூழற்றியதில் மேற்கிந்தியக்குழு வெற்றிபெறவே, அதன் தலைவர் 'பாட்ஸ்' செய்ய தனது குழுவைத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

இரு பாட்ஸ்மென்கள் விக்ரெட்டின் இருபக்கம் போய் நிற்கின்றனர். அம்பயர்ஸ் இருவர் 'பிளக் பேண்ட்' 'வைட் கோட்' அணிந்து விக்ரெட்களின் பக்கங்களில் கம்பீரமாக நிற்குகொண்டிருக்கின்றனர். வெள்ளைச் சேர்ட், வெள்ளை பேண்ட் அணிந்த வீரர்கள், பாட்ஸ்மென்களைச் சுற்றி மைதானத்தில் நிற்கவேண்டிய இடங்களில் நிற்கின்றனர். அம்பயர்ஸ்களில் ஒருவர் கையை உயர்த்தி போட்டியை ஆரம்பிக்கும்படி சைகை காட்டவே தனது குழுவின் சார்பில், பந்தை வீசி ஆரம்பிக்க மியந்தாவிடம் பந்தைக் கொடுக்கிறான் இலங்கைக் குழுத்தலைவன்.

மியந்தா ஓடிச் சென்று பந்தைவீச ஆரம்பிக்கிறார். ரசிகர் கூட்டம் கைதட்டி ஆர்ப்பரிக்கிறது. பாட்ஸ்மென் ஓங்கிப் பந்தை அடிக்கிறான். எங்கும் ஒரே கரகோஷம். பவுண்டரி எல்லைக்கப்பால் பந்து உருண்டு செல்கின்றது. இரண்டாம் முறையாகவும் பந்தை வீசுகிறார். அதவும் பவுண்டரி எல்லையைத் தாண்டுகிறது. அடுத்த பந்தில் மேலும் ஒரு ரன்னைச் சேர்க்கிறான். ஐந்துமுறைகள் பந்து வீசப்பட்டன; அதில் பதினான்கு ஓட்டங்களை மேற்கிந்தியக்குழு பெற்றிருந்தது. மியந்தாவின் முகத்தில் அசடு வழிகிறது. முதல் ஓவர் முடியுமுன்னரே இவ்வளவு ரன்கள்! ரசிகர்கள் கூச்சல் போட ஆரம்பிக்கின்றனர். ஹனீதா, வாணி, சபீயா உம்மா இயாஸ் இவர்கள் முகங்களில் மட்டும் அமைதி. கடைசித் தடவையாகப் பந்தை வீசுகிறார். பந்து உயரேதான் செல்கின்றது. அம்பயர் ஆறு ரன்களுக்கான சைகையைக்காட்டுகிறார். எங்கும் ஒரே கரகோஷம். முதல் ஓவரிலேயே

இருபது ரன்களைக் கொடுத்தார் மியந்தா. இரண்டாம் ஓவரில் பந்துவீசியவன் தனது ஓவரில் ஒரு ஓட்டத்தை யாவது கொடுக்காததினால் ரசிகர்களின் கைதட்டுதல்களைப் பெறுகிறான். மூன்றாம் ஓவரில் எல்லோரும் எதிர்பார்த்தது போலவே நடந்தது. பந்துவீச்சுக்காரர் மாற்றப்படுகிறார். எல்லோரும் கைதட்டி வரவேற்கின்றனர். மியந்தாவின் அபிமானிகள் முகங்களில் மட்டும் அசடு வழிகின்றது. முழுநாள் ஆட்டத்திலும் மியந்தாவிடம் மீண்டும் பந்துவீச குழுத்தலைவன் கொடுக்கவில்லை. சிறந்த முறையில் பல பவுண்டரி செல்லும் பந்துக்களைத் தடுத்த போது ஒரு கட்ச்சைத் தவறவிட்டதால், ஆட்டமுடிவில் பலர் மியந்தாவைத் திட்டிக்கொண்டே சென்றனர். ஹனீதாவின் கண்கள் அவளை அறியாமலேயே கலங்கியது. “ஹனீதா! இதுவென்ன சிறுபிள்ளையாட்டம் இதற்கெல்லாம் கலங்குவதா?” வாணி அவளுக்கு ஆறுதல் கூறுகிறாள். ஆட்டமுடிவில் மேற்கிந்தியக்குழு ஐந்து விக்केட்டுக்களையிழந்து இருநூற்றுத் தொன்னூறு ரன்களைப் பெற்றிருந்தது.

இரண்டாம் நாள் ஆட்டம்:

சாப்பாடு இடைவேளைக்குச் சற்றே நேரம் கழித்து மேற்கிந்தியா 370 ரன்களுக்கு தனது முதல் இனிங்சை இழந்தது. இலங்கையின் சார்பில் இருவர் பாட்ஸ் செய்ய மைதானத்தினுள் பிரவேசிக்கின்றனர். அதில் மியந்தாவும் ஒருவர். ரசிகர்களின் கைதட்டல்களுக்கு மத்தியில் எதிர் தரப்பு வீரனின் பந்தை எதிர்நோக்குகிறார் மியந்தா. பந்து மியந்தாவை நோக்கி வருகின்றது, மியந்தா அதை அடிக்க பாட்ஸை உயர்த்துகிறார். அவ்வளவுதான். பந்து ‘மிடில்’ விக்केட்டை கீழே சாய்க்கின்றது. எங்கும் ஒரே கூச்சல்.

தலையைக் கீழே தொங்கவிட்டவாறு மைதானத்தை விட்டும் வெளியேறுகிறார் “ஃ! இவனும் ஒரு ஆட்டக்காரனா”?

ஹனீதாவிற்குப் பின்புறம் அமர்ந்திருந்த கன்னிப்பெண்தான் அவ்வாறு சொல்கின்றாள். ஹனீதாவின் இதயத்தைச் சுடுகிறது அவ்வசனம். ஆட்டமுடிவில் இலங்கை 7 விக்ரெட்டுகளை இழந்து 140 ஓட்டங்களைப் பெற்றிருந்தது.

மூன்றாம் நாள் ஆட்டம்:

ஆட்டம் ஆரம்பித்து அரைமணித்தியாலத்திற்கெல்லாம் இலங்கை 170 ரன்களுக்கு, முதல் இனிங்சை இழந்தது. மீண்டும் இலங்கைக்கு பாட்ஸ்செய்ய அநுமதித்திருக்க முடியும்; ஆனால் இலங்கை மீது கொண்ட அனுதாபமோ தெரியாது இரண்டாம் முறையாகவும் அவர்கள் பாட்ஸ் செய்தனர். இன்றைய தின முழு ஆட்டத்திலும் பந்து வீச மியந்தாவைத் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை குழுத்தலைவர். ஆட்ட முடிவில் மேற்கிந்திய அணி 5 விக்ரெட்டுகளுக்கு 190 ரன்களைப் பெற்றது. இன்றும் மியந்தா இருகட்சிகளைத் தவறவிட்டார். இன்றும் அவர் மீது ரசிகர்கள் வசைமாரி பொழிந்தனர்.

அடுத்த நாள் பத்திரிகைகள்கூட மியந்தாவின் ஆட்டத்தைக் குறைகூறி எழுதியிருந்தன. இதற்கு ‘நம்நாடு’ பத்திரிகையும் உட்பட்டிருந்தது. ஹனீதாவிற்கு நான்காம் நாள் ஆட்டத்தைப் பார்க்கப்போகக்கூட வேண்டாம் போல் இருந்தது. இருந்தும் மற்றவர்களுடன் அமைதியாகவே மைதானத்தை அடைந்தாள். இன்றாவது மியந்தாவின் ஆட்டம் எடுபடக்கூடாதாவென அவள் உள்ளம் கேட்டது. காலை சுப்ஹூத் தொழுகைக்குப்பின் இறைவா இன்று மியந்தா சிறப்பாக ஆட கருணை செய்வாயாக! என வேண்டியுமிருந்தாள்.

இறுதி நாள் ஆட்டம்:

ஆட்டத்தின் முடிவுநாளானதால் இன்றுதான் அதிக கூட்டம். மேற்கிந்தியக்குழு தொடர்ந்தும் ஆடாது தனது ஆட்டத்தை நிறுத்திக்கொண்டது. இலங்கை அணி வெற்றி பெற 330 நிமிடங்களில் 391 ரன்களைப் பெறவேண்டிய நிலையில் ஆட்டத்தை ஆரம்பிக்கிறது. “இவர்கள் எங்கே இவ்வளவு ஓட்டங்களைப் பெறப்போகின்றார்கள். ஆட்டம் வெற்றி தோல்வியின்றி முடிந்தால் அதுவே போதும்” ரசிகர்களின் கருத்து அது. இரண்டாம் முறையாகவும் மியந்தா ஆரம்ப ஆட்டக்காரர்களில் ஒருவராக அனுப்பி வைக்கப் படுவார் என யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் மியந்தா முதல் இனிங்சைப் போலவே மற்றைய ஆரம்ப ஆட்டக்காரருடன் மைதானத்தின் மத்தியை நோக்கி நடக்கிறார். மியந்தாவை நோக்கி எதிர்தரப்பு வீரனொருவன் பந்தை வீச ஆரம்பிக்கிறான். ஹனீதா இறைவனிடம் வேண்டிநிற்கின்றான். மியந்தா பாட்டை ஒங்குகிறார். கூட்டம் கரகோஷிக்கின்றது. பந்து பவுண்டரி எல்லையைத்தாண்டி உருண்டு செல்கின்றது. நான்கு ரன்கள்! அடுத்த முறை களும் பந்துவீசப்பட ரன் ஏதும் எடுக்காமலேயே தடுத்து நிறுத்தினார். இருவரும் ஒவ்வொன்றாகவும் இவ்விரண்டாகவும் ரன்களைச் சேகரிக்கத் தொடங்கினர். பகலுணவு இடைவேளையின் போது, இலங்கை 2 விக்கெட்டுக்களையிழந்து 90 ரன்களைப் பெற்றிருந்தது. மியந்தா ஆட்டமிழக்காமல் 31 ரன்களுடன் இருந்தார். ஹனீதா, வாணி, சபியா உம்மா, இயாஸ் இவர்கள் மனங்களில் சிறிது தெம்பு பிறக்கின்றது. பின்னேர ஆட்டமும் ஆரம்பிக்கின்றது. முதல் ஓவரிலேயே மியந்தாவின் எதிர்ப்புறம் நின்று ஆடியவன் கச் ஒன்றைக்கொடுத்து ஆட்டமிழக்கிறான். ரசிகர்கள் அதிர்ச்சியுற்றனர். அடுத்த ஆட்டக்காரனும் வருகிறான். டக் டக்கென சில அடிகளைக் கொடுத்தான். 15 ஓட்டங்களுக்கு மேல் அவனால் எடுக்கமுடியவில்லை. விக்கெட்டை பந்து துளைத்தது. 4 விக்கெட்டுக்களுக்கு 121 ரன்கள் என்ற நிலையில் குமுத்தலைவன் வந்து சேர்கிறான். வந்தது

முதல் பவுண்டரிகளை அடுத்தடுத்து அடிக்கத்தொடங்கிய தால் இலங்கைக்கு ரண்கள் குவிகின்றன. ஒரு சிக்கரையும் அடிக்கிறான். ஆனாலும் தேநீர் இடைவேளைக்கு முந்திய ஓவரின் கடைசிப்பந்து வீச்சில் எல். பீ. டபிள்யூ ஆகி ஆட்டமிழந்தது. இலங்கைக்குப் பேரதிர்ச்சியாய் இருந்தது. அவன் எடுத்த ஓட்டங்கள் 60. இலங்கை 5 விக்ரெட்டுக் களையிழந்து 204 ரன்களைப் பெற்றிருந்தது. மியந்தா ஆட்ட மிழக்காமல் 55 ரன்களுடன் இருந்தார். தேநீர் இடை வேளைக்குப் பின்னைய ஆட்டமும் ஆரம்பிக்கிறது. 5 விக்ரெட்டுக்களைக் கைவசம் வைத்திருந்த இலங்கை வெற்றி பெற 90 நிமிடங்களில் 187 ஓட்டங்களைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இதுவொரு கடினமான நிலையாகும். வெற்றிதோல்வியின்றி முடியும்; அதற்கும் மியந்தா ஆட்டமிழக்காமல் இருக்க வேண்டும். பார்வையாளர்களின் உள்ளங்களில் எழுந்த முடிவு அது.

பந்து வீச்சாளன் ஓடிவந்து பந்தை எறிகின்றான். மியந்தா ஓங்கிப் பந்தை அடிக்கிறார். பந்து பவுண்டரி எல்லையைத் தாண்டி நிலத்தில் விழுகின்றது. சிக்கர்! ரசிகர்கள் கை தட்டி ஆர்ப்பரிக்கின்றனர். இலங்கையின் சார்பில் அதிக ரன்களை எடுத்தவர் என்ற நிலையை எய்துகிறார். மேலும் இரு பவுண்டரிகளை அதே ஓவரில் பெறுகிறார். ஆமை வேகத்தில் சென்று கொண்டிருந்த மியந்தாவின் ரன்கள் முயல்வேகமாக மாறுகிறது. அடுத்தடுத்து சேகரித்த ரன்களால் ஆட்டம் குடுபிடிக்கிறது. மியந்தா 98 ரன்களுடன் நின்றார். மேற்கிந்தியக்குழுத்தலைவன் ஓடிவந்து பந்தை வீச அவ்வடி சிக்கர். எல்லோரும் மைதானத்தினுள் நுழைந்த மியந்தாவைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். மேற்கிந்தியத்தலைவன் உட்பட மைதானத்தில் நின்றிருந்த எல்லா ஆட்டக்காரர்களும் மியந்தாவுடன் கைகுலுக்கினர். ஹனீதா, வாணி, சபீயா உம்மர், இயாஸ் இவர்களின் உள்ளங்கள் மகிழ்வில் திளைத்து நிற்கின்றன. அடுத்த ஓவரில் ரசிகர்களின் கரகோஷம் சிறிது ஓய்கின்றது. மியந்தாவுடன் சேர்ந்து ஆடியவன் ஆட்டமிழக்கிறான். 260க்கு 6 விக்ரெட்டுக்கள் என்ற நிலையில் இலங்கை இருக்கின்றது. அடுத்த ஆட்டக்காரரின் உறுதுணையில் மியந்தா மேலும் ஓட்டங்களைக் குவிக்கிறார்.

ஆட்டம் முடிவடைய 60 நிமிடங்களேயிருக்கின்றன. கடைசி மணித்தியாலம் இருபது ஓவர்கள் பந்து வீசப்படும் வெற்றிபெற மேலும் 111 ஓட்டங்களைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

டும். வீசப்பட்ட பந்துகளை சிறப்பான முறையில் பவுண்டரி எல்லைக்குத் தள்ளி ஓட்டங்களைக் குவிக்கிறார் மியந்தா. 150 வது ரன்னையும் எட்டிவிடுகிறார். “பாட்ஸ்மென் என்றால் இவரல்லவா பாட்ஸ்மென்!” ஹனீதாவின் பின்நின்று இருதினங்களுக்கு முன் இகழ்ந்த வாயே, இன்று புகழுகிறது. ஹனீதா தனக்குள் சிரித்துக்கொள்கிறாள். இலங்கையின் ஏழாம் விக் கெட்டும் சரிகின்றது. 7 விக் கெட்டுக்களையிழந்து 320 ரன்கள். மியந்தா 154 ரன்களுடன் ஆட்டமிழக்காதிருக்கிறார். எல்லோரும் மியந்தாவையே நம்பியவர்களாக இருக்கின்றனர். அடுத்த ஓவரிலும் மியந்தாவை நோக்கிப் பந்து வீசப்படுகிறது. சிக்ஸ், பவுண்டரி, பவுண்டரி, டீவ். கடைசிப் பந்தில் ஒரு ரன்னையெடுத்து மறுபுறம் மாறுகிறார். இலங்கை வெற்றிக் கம்பத்தை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் இரு ஓவர்களே இருக்கின்றன. மியந்தாவுடன் சேர்ந்து ஆடியவனும் கிளீட் அவுட்டாகவே, இலங்கை எட்டாவது விக் கெட்டடையும் இழக்கிறது. கடைசி ஓவர் வெற்றி பெற மேலும் ஆறே ரன்கள்.

மியந்தா பந்தை எதிர்நோக்கியவராக நிற்கிறார். மியந்தா ஆட்டமிழக்காது தனியே எடுத்த ரன்கள் 195 இலங்கையின் தேசியக்கொடியைக் கையில் பிடித்து அசைத்த வாறு பாடசாலை மாணவர்கள் கரகோஷம் செய்கின்றனர். ‘மியந்தா! சிக்ஸ் சிக்ஸ்’ ரசிகர்கள் சத்தமிடுகின்றனர். இந்தவொரு சிக்கரையும் அடிக்க வேண்டும் அல்லாஹ்! ஹனீதாவின் உள்ளம் பிரார்த்திக்கிறது. பந்து வீச்சுக்காரன் ஓடிவந்து பந்தை வீசுகின்றான். கரகோஷம் வாளைப் பிளக்கின்றது.

எல்லோரும் மைதானத்தினால் ஓடமுயன்றவர்களாக நிற்கின்றனர். மியந்தா பாட்ஸைக்காட்டித் தடுக்கிறார். எங்கும் ஒரே அமைதி. இரண்டாம், மூன்றாம் முறைகளிலும் இவ்விதமே நடந்தது. ரசிகர்கள் பொறுமையிழந்தனர். நான்காம் தடவையும் பந்துவீச்சுக்காரன் ஓடிவந்து பந்தை வீசுகிறான். மியந்தா பாட்ஸைக் காட்டித் தடுக்கிறார். எங்கும் அமைதி ரசிகர்கள் பதட்டமடைகின்றனர்.

ஐந்தாம் முறையும் பந்துவிச்சக்காரன் ஓடிவந்து பந்தை வீசுகிறான். எங்கும் ஒரே கரகோஷம் சிக்ஸர்! Beautiful Six. It is going to be the six. Yes, it is going over the roof. — வானொலி வர்ணனையாளர் வர்ணிக்கின்றார். இலங்கை வென்றது. உலகப்புகழ்பெற்ற கிரிக்கெட்டுமுனை இலங்கை தோற்கடித்தது. மியந்தா ஆட்டமிழக்காது 201 ஓட்டங்களை எடுத்தார். ரசிகர் கூட்டம் மைதானத்தினுள் நுழைந்து மியந்தாவைச் சுற்றிக்கொண்டதும். ஹனீதா, வாணி, சபீயாஉம்மா, இயாஸ் இவர்களால் கூட மியந்தாவைக் காணமுடியவில்லை. கூட்டம் மியந்தாவைத் தூக்கித் தோளில் வைத்துக்கொண்டு ‘பெவிலியனை’ நோக்கி வருகின்றது. கழுத்தை பூமாலையால் அலங்கரிக்கின்றன. மேற்கிந்தியக்குழுத்தலைவர் ‘பெவிலியனை’ நெருங்கியதும் ஒரு மாலையைச் சூடுகிறார். அதன் பின் இலங்கைக் குழுத்தலைவர்களுக்குகிறார். விளையாட்டுத்துறை அமைச்சர் அடுத்ததாக மாலையுட எல்லோரும் கைதட்டிக் கரகோஷிக்கின்றனர். பட்டாசுகள் வெடிக்கின்றன. கரகோஷங்கள் எங்கும் ஒலிக்கின்றன. இலங்கை வானொலி நிகழ்ச்சிகளை இடைநிறுத்தி, “மியந்தாவின் அபார ஆட்டம் இலங்கையை வெற்றிப்பாதையில் இட்டுச் சென்றது. மியந்தா ஆட்டமிழக்காமல் 201 ரன்களைப் பெற்றார். இலங்கை மேற்கிந்தியக் குழுவை 2 வீக்கெட்டுக்களால் வென்றது.” என்ற செய்தியை வெளியிட்டது.

மறுநாட்காலப் பத்திரிகைகள் மியந்தாவைப் பாராட்டி எழுதின ‘நம்நாடு’ பத்திரிகை பாடல் பிடித்து விளையாடும் மியந்தாவின் படம் ஒன்றை முதல் பக்கத்திலேயே பிரசுரித்து கொட்டை எழுத்துக்களில் பாராட்டுத் தலைப்பிட்டிருந்தது. கட்டுரைக்குரிய வடிவமைப்பை ஹனீதாவே அழகுற அமைத்திருந்தாள். நண்பர்களினதும், ஆதரவாளர்களினதும் பாராட்டுக்கடிதங்கள், ‘நம்நாடு’ பத்திரிகை நிறுவனத்திற்கும் மியந்தாவின் வீட்டிற்கும் வந்து குவிந்த வண்ணமிருந்தன.

இல்லம் வந்த வாழ்த்துக்கடிதங்களில் ஒரு கட்டை கொண்டு வந்து ஹனீதாவிடம் கொடுத்து, அவள் வாசிக்கேட்டு மகிழ்ந்தாள் சபீயாஉம்மா. அம்மகிழ்ச்சி அத்தாய்க்கு மட்டுமா? ஹனீதாவிற்கும் கூடத்தானே!

18

ஹனீதாவிற்கு தந்தையிடமிருந்து கடிதங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. அவர் தன் சுகம் பற்றி அடிக்கடி தெரியப் படுத்திக்கொண்டிருந்தார். சிலநேரங்களில் தந்தையின் கடிதங்களைப் படித்ததும் அவளை அறியாமலேயே அழுதுவிடுவாள். இடையில் இருதடவைகள் அவளின் தாயும் ஹனீதாவுடன் கொழும்பில் சிலநாட்களைக் கழித்துவிட்டுச் சென்றாள். ஒருநாள், முக்கிய வேலையொன்றின் நிமித்தம் அநுராதபுரம் செல்ல மியந்தாவிற்கு ஏற்படுகிறது. அவரும் ஹனீதாவிடம் தன் வேலைகளையெல்லாம் ஒப்படைத்துவிட்டு, ஹனீதாவின் இல்லம் செல்லவேண்டுமென்ற தனது தாயின் நீண்டநாள் ஆவலைப் பூர்த்திசெய்ய, தாயையும் அழைத்துக் கொண்டு இரண்டு நாட்களில் திரும்பிவிடுவதாகச் சொல்லிவிட்டு அநுராதபுரம் செல்கின்றார். ஹனீதா அன்றைய தினம் ஓபீஸ்விட்டு வீடுவந்ததும் தனது கடமைகளை முடித்து தொழுதுவிட்டு இயாஸ், ஜெமீல், மர்லியா இவர்களோடு அமர்ந்து உணவுண்டு எழும்புகிறாள். அன்று ஓபீஸில் அதிக வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்ததால் ஹனீதா களைப்படைந்திருந்தாள். மர்லியாவிற்கும் சபீயாஉம்மாவைப் பிரிந்து இருந்தது, சோர்வைக் கொடுத்தது. ஜெமீலும் தனது அறைக்குச் சென்று நேரகாலத்தோடு தூங்கிவிடுகிறாள். மர்லியாவும் சிலநிமிடங்கள் கழித்து வீட்டின் பின்புற விளக்கையெல்லாம் அணைத்து விட்டு தனது படுக்கையில் போய் சாய்கிறாள். நடுஹாலில் அமர்ந்திருந்த ஹனீதாவும் தூங்கலாமென நினைத்து இருக்கையை விட்டும் எழு முயற்சித்த போது, சில கையெழுத்து பிரதிகளை ஹனீதாவிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்து வாசித்துப்பார்க்கும்படி கொடுத்து விட்டு முன் கதிரையில் அமர்ந்துகொள்கிறார் இயாஸ். கடைசியாக எழுதிக்கொண்டிருந்த 'இஸ்லாமும் திருமணமும்'

என்ற கட்டுரையின் ஓர் பகுதி அது. தான் எழுதும் கட்டுரைகள் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகும் வரை யாரிடமும் காட்டவிரும்பாத இயாஸ், அங்கு வந்து சேர்ந்த சில நாட்களிலேயே ஹனீதாவின் பத்திரிகைத்துறைத் திறமையைத் தெரிந்துகொண்டதும் அவரிடம் ஏற்பட்ட ஏதோ ஒரு வகை உணர்ச்சி அவர் கடைசியாக எழுதிக்கொண்டிருந்த கட்டுரையை அவளிடம் காண்பிக்க வைத்தது. தான் எழுதி முடித்துக்கொண்டிருந்த கட்டுரையின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் தினமும் ஹனீதாவிடம் காண்பித்து வருகிறார்.

கட்டுரையை வாசித்து முடித்த ஹனீதா ஏதோவொரு வகை உணர்ச்சியில் உந்தப்படுவதை இயாஸ் அவளின் முகமாற்றத்திலிருந்து தெரிந்து கொள்கிறார். இருந்தும் அதற்குரிய காரணத்தை அவரால் புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. இஸ்லாமியக் கருத்துக்களை எவ்வளவு தெளிவுற தனது எழுத்துக்களில் வடித்து இருக்கின்றார் என்பதை நினைத்துப்பார்த்த அவள், ருர்ஆனை சாட்சியாக வைத்து எழுதப்பட்ட இடங்களை மீண்டும் நோட்டமிடுகின்றாள்.

“மஹரின் ரித் திருமணமில்லை. ஒவ்வொரு ஆண்டும் தனது வசதிக்கேற்ப மஹர்கொடுத்துப் பெண்களைத் துணையாக்கிக் கொள்ளவேண்டும்”

“கெட்ட ஆண்கள் கெட்ட பெண்களுக்கே சொந்தம். பரிசுத்த ஆண்கள் பரிசுத்த பெண்களுக்கே சொந்தம்”

“இணைவைத்து வணங்கும் ஆணை, பெண்ணை அவர்கள் எவ்வளவோ கவரக்கூடியவர்களாக இருப்பினும் விசுவாசியான பெண்ணுக்கு விசுவாசியான ஆணை வாழ்க்கைத் துணையாக எவ்வளவோ ஏற்றது”

“பெண்களின் விருப்பமின்றி ஆண்களுக்கு அவர்களை மணஞ்செய்ய முடியாது” என்ற ருர்ஆனின் சட்டங்களுக்கு

அமைய கட்டுரையை விரிவு படுத்தியிருந்த பகுதியை பார்த்து வரும் ஹனீதா, மறுமணம் பற்றிய குர்ஆனின் வசனங்களை மீண்டும் நோக்குகிறாள். இப்பகுதிக்கு வந்ததும் மறுமணத்திற்கு இஸ்லாம் எவ்வளவோ உரிமையளிக்கின்றதே, எழுத்தாளர் இயானின் தகுதிக்கு அவரால் ஏன் மறுமணம் செய்ய முடியாது? என்ற எண்ணச் சூழ்சியில் மூழ்கியவன், அதே கேள்வியை அவரிடமே கேட்கலாம் என்ற நினைப்பில் மெதுவாகத் தன் பார்வையை அவர்மீது வைக்கின்றாள். ஹனீதாவின் பார்வை தன்மீது வரும்வரை காத்திருந்த இயாஸ், அவளின் முகத்தில் தோன்றிய கேள்வியைப் புரிந்து கொண்டாற் போல், “ஹனீதா! நான் உங்களோடு ஓர் விஷயம் பற்றி மனந்திறந்து பேச விரும்புகிறேன்” என்றதும் ஹனீதா தன் பார்வையைக் கீழ்நோக்குகிறாள். “ஹனீதா! என்னைப்பற்றி என் சகோதரியிடம் நீங்கள் தெரிந்துவைத்திருப்பீர்கள். அல்லது நானே என்வாழ்வைப் பற்றி சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுகிறேன். நான் என் இளமைக் காலத்திலேயே ஒருபெண்ணை விரும்பி மணந்துகொண்டேன். சில வருடங்கள் தான் நம் வாழ்வு நீடித்தது. பின்னர் ஒருநாள் நான் என் மனைவியோடு காரில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த போது ஏற்பட்ட விபத்தில் என் துணைவி நஸீமா இறந்துவிட்டாள்” என்றபோது இயானின் கண்களிலிருந்து இருநீர்த்துளிகள் அவர் கைகளில் விழுந்ததை ஹனீதா கண்டுகொண்டதும் அவள் கண்களும் அவளை அறியாமலேயே கலங்குகின்றது. “பின்னர் எனக்கு மீண்டும் ஓர் துணையைக் கொண்டுவர என் சகோதரி எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தாள். என்னால் நஸீமாவை மறக்க முடியாதிருந்ததால், என் சகோதரி என் விடயத்தில் எடுத்த அத்தனை முயற்சிகளும் தோல்வியில் முடிந்தன. ஏனெனில், என் மனைவியின் இஸ்லாமியப் பண்

பாட்டின் முன் எந்தப் பெண்மணியும் எனக்குச் சரி நிகர் சமானமாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால் இன்று, சுற்றி வளைக் காமல் சொல்கின்றேன்; என் நலிமாவின் முழு நடவடிக்கை யையும் உங்களில் காண்கின்றேன். நீங்கள் விரும்பின் நான் உங்களை எனது இரண்டாத்துணையாக்க விரும்புகிறேன்'' என்று முடித்ததும் அவ்விடம் ஒரு நிமிட அமைதி தாண்டவமாடியதற்கப்புறம் ஹனீதா தன் பார்வையை சிறிது உயர்த்திப் பேச ஆரம்பிக்கின்றாள். “இயாஸ், நா பருவ மடைந்ததுமுதல் இஸ்லாமியப் பண்பாடுகளோடு கூடிய ஓர் துணைவரே எனக்கு மணவாளராகக் கிடைக்கவேண்டும் என்று அல்லாஹ்வை வேண்டிவந்தன்; அப்படிப்பட்ட துணை வராக நா உங்க மருமகன் மியந்தாவையே நோக்கியுள்ளன். இம்முடிவு, உங்க சகோதரி, உங்க மருமகன் இவர்கள் முன்னிலையில் சில தினங்களுக்கு முன்பாக என் முடிவோடு எடுக்கப்பட்டது. நா தினமும் இஸ்லாமிய இலட்சியத் துணைவராக மியந்தாவ என் வாழ்வோடு இணைக்கும்படியே இறைவனிடம் வேண்டிவருகிறேன். இயாஸ்! நா உங்கள தாழ்மையாகக் கேட்கிறன். நிச்சயமாக நீங்க மருமணம் செய்யத்தான் வேண்டும். விகவாசியான அநேக ஏழைப் பெண்கள் நம் மத்தியில் இருக்கிறாங்க” ஹனீதா அமைதியாகவும் உருக்கமாகவும் கூறிமுடித்தாள். இந்தப் பதில் மூலம் இயாஸின் முகத்தில் எந்தவித மாற்றத்தையும் ஹனீ தாவால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. சிலநிமிட அமைதிக் குப்பின் இயாஸின் வாயிலிருந்து, “ஹனீதா! அல்லாஹ் வின் நாட்டம் இருந்தால் நிச்சயமாக நான் மற்றொரு பெண்ணை மணக்கத்தான் போகிறேன். உங்களினதும் மியந்தா வினதும் வாழ்வு இறைவன் அருளால் சிறப்பாக கமைய நானும் பிரார்த்திக்கிறேன். நான் உங்களை இன்று முதல் என் கூடப்பிறந்த சகோதரியாக ஏற்கிறேன். நான் ஆரம்பத்தில் வேண்டிய என் விருப்பத்தை அப்படியே மறந்து விடுங்க” என்ற சொற்கள் பதிலாக வந்த போது ஹனீ தாஸின் கண்கள் அவளை அறியாமலேயே மாலைமாலையாகக் கண்ணீரை உதிர்த்தன.

19

சபீயா உம்மாவும்க் மகனும் வீடுவந்து சேர்கின்றனர் ஹனீதாவின் தாய் தங்களை அன்பாக உபசரித்ததும்ன்றி சபீயா உம்மா ஹனீதாவிடம் புகழ்ந்து கூறுகிறாள். தாயும் மகனும் தனது வீடு சென்று வந்தது பற்றி ஹனீதா பெருமைப்பட்டாள்.

முதல் தடவையாக ஹனீதா சபீயா உம்மா வீட்டவர்களோடு புனித ரம்ழாளை எதிர் நோக்குகிறார். நோன்புக்கு இருதினங்களுக்கு முதல் ஹனீதாவை வீடு அனுப்பிவைத்த சபீயா உம்மா ஒருவாரத்தில் திரும்பிவிடும்படி கூறியிருந்தாள். அத்தாயின் வேண்டுகோளின்படி தாயுடன் ஒரு வாரத்தைக் கழித்த ஹனீதா நோன்பு 5ல் சபீயா உம்மா வீட்டவர்களோடு வந்து இணைகிறாள். நோன்பு 6ல் இருந்து ஹனீதாவிடமிரு சபீயா உம்மா வீட்டில் புது அனுபவம் கிடைக்கிறது. அல்குர்ஆன் காலே, நண்பகல், மாலை, இரவு வேளைகளெல்லாம் ஒதப்பட்டது. தராவீஹ் தொழுகையை எல்லோருமே பேணி நின்றனர். ஸஹர், மாலை நேர உணவுகள்கூட சாதாரணமாகவே இருந்தது. சபீயா உம்மாவின் கை கொடையில் மிகவும் நீண்டதென்பதை ஹனீதா இந்த நாட்களில் புரிந்து கொள்கின்றார். 'நம்நாடு' பத்திரிகை காரியாலயம் உட்பட மியந்தாவின் கீழ் தொழில் புரியும் அத்தனை தொழிலாளர்களுக்கும் நோன்பு மாதத்தில் ஒவ்வொரு தினத்திற்கும் 2 மணித்தியாலத்திற்கு உழைப்புக்கு மிஞ்சிய ஊதியம் வழங்க மியந்தா ஒழுங்கு செய்திருந்தார். தான் சிறுவயது முதல் கொண்டிருந்த இஸ்லாமிய இலட்சிய நிலைவுகள் இன்று மியந்தா வீட்டில் செயல்பட்டு வருவதை ஹனீதா உணரத் தொடங்கினாள்.

நோன்பு 17ஆம் இரவு குர்ஆன் ஓதித் தமாம் செய்ய வேண்டுமென காலையில் மியந்தா காரியாலயம் போகும் போது சொல்லி வைக்கிறுள் சபீயாஉம்மா. தாயின் சொல்லை நினைவில் கொண்ட மியந்தா காலே 11 மணியளவில் காரியாலயத்தை விட்டு காரில் மார்க்கட் பக்கம் போய் சிலபொருட்களை வாங்கியவர் இறைச்சிக்கடைப்பக்கம் போய் “5 ருத்தல் ஆட்டி. இறைச்சி வெட்டுங்க” என்கிறார். மியந்தா இறைச்சியை வேண்டிய போது கடைக்காரர் ஒரு பெண்மணிக்காக இறைச்சி நிறுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். தராக முள்ளு அரை ருத்தலேக்காட்டி அதில் சவ்வு, எலும்பு, இருவருக்குச் சாப்பிடக்கூடியளவு இறைச்சி. “நாலு! கொஞ்சம் திறமாகத் தாங்க. நாங்க ஏழு பேரு நோம்பு பிடிக்கோணும்” என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் மியந்தாவின் பார்வை அந்தப்பெண்மீது பதிகிறது. வலக்கையிலே ஒருவருடக்குழந்தை; மற்றக்கையிலே தொங்கிக்கொண்டு 4 வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு பெண்பிள்ளை. அந்தப் பெண்மணிக்கோ முப்பது தாண்டாது. இவர்கள் யாரின் முகத்திலும் செழுமையென்பதேயில்லை. முகத்தின் எலும்புகள் உட்பகுதியிலிருந்து வெளித்தள்ளிக்கொண்டிருந்தன. “நாங்க என்ன செய்ய. நாலு ருபாவுக்கு இததான் தரமுடியும். வேண்டி சல்லிய எடுத்துக்கிட்டு இறச்சிய தந்துவிட்டுப் போங்க” என்ற கடைக்காரரின் கம்பீரக்குரலேக்கேட்ட அப்பெண்மணி, தலையிலிருந்த முந்தானையை சரிசெய்து கொண்டு கிடைத்ததைப் பெற்று தன்பிள்ளை இரண்டோடும் அமைதியாகப் படியிறங்கி வெளியேறுகிறாள். “தொர! உங்களுக்கு 5 ருத்தல்தானே” என இறைச்சிக்கடைக்காரர் மியந்தாவைப் பார்த்துக்கூறிய போதுதான் மியந்தா ஏதோவொரு மின்சார அதிர்ச்சி விரிந்து விடுபட்டதுபோல் அவர் முகத்தை நோக்குகிறார். திடீரென அந்தப் பெண்மணியை நிறுத்தி ஏதாவது சுத்தமாக வாங்கிக் கொடுப்போமா எனச் சிந்திக்கிறார். ஒரு வேளை இதை அந்தப் பெண்மணி விரும்பாவிட்டால்? வீணசந்தேகங்கள் இங்குள்ளவர்களிடம் ஏற்பட இடமிருக்கிறது

என்ற எண்ணம் அவரின் சுயநினைவைக்கிளறியதும் மியந்தா அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டு இறைச்சிக்கடைக்காரர் சுத்தமாக வெட்டிக் கொடுத்த 5 ரூபத்தல் இறைச்சியைப் பெற்று 50 ரூபாவை அதற்காக அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு சிந்தனைப் போராட்டத்துடன் அவ்விடத்தைவிட்டும் ஐளம்பு கிரூர். இரவில் அல்குர்ஆன் தமாமும் சிறப்பாக நடைபெறு கிறது. அயல்வீட்டார் சிலரும் அன்றைய இரவுச்சாப்பாட்டில் மியந்தாவீட்டவர்களுடன் கலந்து கொள்கின்றனர். மியந்தா வழமைபோல் தராவீஹ் தொழுகையை முடித்துக் கொண்டு குர்ஆனிலிருந்து சிலபகுதிகளை ஒதிவிட்டு அதில் ஏழைமக்களுக்கு உதவுவது பற்றி கூறப்பட்டுள்ள பகுதிகளை திருப்பித்திருப்பிப் பார்க்கிறார்.

சிந்தனையோடு கவலை மியந்தாவை முழுமையாக ஆட் கொண்டிருந்தது.

இன்றைய முஸ்லிம் சமுதாயத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறார். அல்குர்ஆன், நபிவழி நமக்கு எவ்வளவு முன்மாதிரியாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. நம்மிடையே இஸ்லாமியக் கலாசாரம் இல்லை; இஸ்லாமிய நடைமுறைகள் இல்லை. பணம்! இதுவே நமது உயிர் என வாழ முற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். மூட சம்பிரதாயங்கள் இன்று கௌரவமாகக் கருதப்பட்டு பேணப்படும் வருகின்றன. இஸ்லாமிய இலட்சியத்தை நமது சமுதாயத்தில் நிலைநாட்டுவதோடு இஸ்லாமிய ஒளியை நமது நாட்டின் ஏனைய சமூகத்தவர்களும் உணர்ந்து கொள்ளும் வகையில் செயல்படும் முஸ்லிம் ஆண், பெண்கள்தான் எத்தனை? இந்த வட்டத்திற்குள் மியந்தாவின் மனம் சிந்தனைப் போராட்டம் நடத்துகின்றது. நீண்ட போராட்டத்தின் பின் அவரின் மனோநிலை ஓர் அமைதியான முடிவுக்கு வருகின்றது. யார் தன்னோடு இணைந்

தாலும் இணையாவிட்டாலும் அல்லாஹ்வை முழுமையாக நம்பி இஸ்லாமிய வாழ்க்கையை நமது சமூகத்தின் மத்தியில் நிலைநிறுத்த தனது இறுதிமூச்சுவரை போராடுவது என்ற உறுதிப்பாட்டை ஏற்கின்றது. நேர்மையான உழைப்பில் பணத்தை அதிகமாகத் தேடுவது. அதை முஸ்லிம் சமூகத்தின் மேம்பாட்டுக்கும், முஸ்லிம்களை அண்டி வராமும் பிறமதத்தினர் நல்வாழ்வுக்கும் உதவுவது. எல்லாவகையிலும் சமூகத்தின் மத்தியில் இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறைகளை நிலைநிறுத்துவது. தன்னுடைய வாழ்க்கை நிலையையும் சாதாரண வசதி நிலைக்கு உட்படுத்துவது, என்பன இவைகள்.

இதற்கு முன்னோடியாக மியந்தா எடுத்த ஆரம்பத்தீர்மானம் வியப்பானது. தனது 7வது வயதில் லாங்கப் பட்ட ரூபா 2½ லட்ச மாடி வீடு இன்றைய நிலையில் சுமார் 25 லட்சத்திற்காகவது விற்கமுடியும். ஏன் இவ்வளவு பெரிய வீட்டில் வாழ்வது? நாம் வாழ கொழும்பில் சாதாரண வீடொன்றிருந்தால் போதாதா? உம்மா, சாச்சா, சாச்சி இவர்கள் சம்மதத்தைப் பெற்று இந்த வீடயத்தைச் செய்து இதன் மூலம் கிடைக்கும் பணத்தை சமூகத்தின் மேம்பாட்டுக்கு முன்னோடியின் முதல் தொகையாக ஒதுக்க வேண்டும்.

மணி 12 முறை அடித்து ஓய, மியந்தா இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் ஸஹர் செய்யவும் எழும்ப வேண்டுமே என்ற நிலைவில், மனதை அமைதி நிலைக்கு இட்டுச் சென்று தனது சுட்டிலைச் சரிசெய்து படுக்கையில் சாய்ந்து போர்வையால் கழுத்துவரை மூடி; கண்களை மூடிக்கொள்கிறார்.

20

சிறப்புமிகு ரம்ளான் மாதமும் முடிந்து 17 தினங்கள் கழித்திருந்தன. நோன்பு 17 ஆம் இரவில் மியந்தா எடுத்த உறுதித்தீர்மானங்களை ஒரு மாதத்திற்குள்ளாக இன்று மியந்தா முடித்திருந்தார்.

ஒரு மாத காலத்திற்கு முதல் மியந்தா குடும்பத்தவர்கள் குடியிருந்த பங்களா இன்று வேரோர் குடும்பத்திற்குச் சொத்தமாகியிருந்தது. மியந்தா அதே வீட்டைத்தள்ளி சுமார் 500 யார் தூரத்தில் 3½ லட்சம் ரூபாவிற்கு சாதாரண வீடொன்றை வாங்கினார். இன்று அதில்தான் அவர்கள் குடியிருப்பு. பழைய வீட்டை விற்றதில் 24 லட்சம் ரூபா நிகர லாபம் கிடைத்தது. அப்பணத்தோடு மேலும் ஒரு லட்சத்தைச் சேர்த்து 25 ஆயிரம் ரூபாவீதம் 100 பங்குகள் பிரித்து இலங்கையின் எல்லாப்பாகங்களிலிருந்தும் 100 குடும்பங்களைத் தெரிவு செய்தார்.

அதிக அளவில் சிறுபிள்ளைகளைக் கொண்ட சரிநிலையிலல்லாத வீட்டைக்கொண்ட ஓர் தனிக் குடும்பம், விபத்தில் தலைவணையிழந்த, அல்லது தொழில் செய்ய முடியாது அங்கங்களிலொன்றை இழந்த தலைவனைக்கொண்ட வசதியற்ற குடும்பம், மிகவும் வறுமையில் வாடும் ஏழைக் குடும்பம், உயர்படிப்பைத்தொடர முடியாது சஷ்டங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் சிறுவர்களைக்கொண்ட குடும்பம், இவைகள் இந்நூறு குடும்பங்களுள்ளடங்கின. இதில் 10 சிங்களக்குடும்பங்களுக்கும், 10 ஹிந்துக்குடும்பங்களுக்கும் இடம் கொடுத்திருந்தார். இவைகளையெல்லாம் மியந்தா, எந்தவித ஆர்ப்பாட்டமும் இல்லாமல் இறைவனை முற்றி

லும் நம்பியவராக அமைதியாகச் செய்து முடித்தார். கொடுத்த பணம் நல்லமுறையில் பயன்பட அந்த அந்தக் குடும்பத்தவர்களுக்கு நல்ல அறிவுரைகளையும் வழங்கியிருந்தார்.

மேலும் ஒரு வாரம் கழிந்தது. இங்கிலாந்திலுள்ள மியந்தாவின் நண்பரொருவரும் மனைவியும் இலங்கை வருவதாக அறிவிக்க, அவர்கள் இலங்கையில் தங்கவிருந்த ஒரு வார காலத்தையும் சிறப்பாகக் கழிக்க ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தார் மியந்தா. அவர்களை மகிழ்விப்பதற்காக மியந்தா செய்திருந்த ஏற்பாடுகளில் அவனின் தாயும், ஹனீதாவும் பங்கெடுத்திருந்தனர்.

முதல் நாள் மாமா இயாஸுடன் விமான நிலையம் போய் நண்பன் டக்ளனையும் அவர் மனைவி சருவையும் வீடு கூட்டி வந்தார் மியந்தா. வந்தது முதல் அன்பான உபசரிப்புக்கள் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. சருவை சபீயா உம்மா, ஹனீதா, மர்ஸியா ஆகியோர் மிகவும் சிறப்பாகக் கவனித்தனர். வந்து இரண்டு நாட்களில் இவர்களின் அன்பில் சரு திளைத்துநின்றாள். ஹனீதாவுடன் 'நம்நாடு' காரியாலயம் சென்றும் பார்வையிட்டு வந்தாள். ஹனீதாவின் சிறந்த ஆங்கில உச்சரிப்பு சருவை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. அவளுடைய ஒவ்வொரு பேச்சிலும் தான் அறிவுக் கடலில் மூழ்குவதாக சரு உணர்ந்தாள். அவளுடைய பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டே இருக்க வேண்டும் போல் இருந்தது அவளுக்கு. பேச்சில் மட்டுமென்ன அவளுடைய பண்புகளாலும் சரு கவரப்பட்டு வந்தாள்.

மறுபக்கம் மியந்தாவோடு கூட்டுச் சேர்ந்து டக்ளனுக்கு மகிழ்வை அளித்து வந்தார் இயாஸ். டக்ளனும் வந்து இரண்டே நாட்களில் மியந்தா வீட்டவர்களின் சிறப்புமிகு வாழ்க்கையில் நிலைதடுமாறினாள். ஏதோவொரு கலாசாரத் திலிருந்து புதுவிதப் பாதையை தான் எதிர்நோக்குவது போல் உணர்ந்தாள்.

மூன்றாம் நாட்காலே, மியந்தா ஹனீதாவிடம் “இவர்கள் இந்திய விஜயத்தை முடித்துக்கொண்டு ஒருவாரம் சழிக் கத்தான் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். டக்ளன் லண்டன் துறை முகத்தின் பொறுப்புவாய்ந்த மேலதிகாரி, இலங்கையின் இயற்கைத் துறைமுகமாகிய திருகோணமலைத் துறைமுகத் தைக் காண்பதற்கும் என்னைச் சந்திப்பதற்காகவுமே அவர் இங்கு வந்துள்ளார். எனவே நானும் மாமாவும் கொழும்பு துறைமுகத்தைக் காண்பித்து விட்டு, திருகோணமலைக்கு அவரைக் கூட்டிச் செல்லப்போகிறோம். நீங்கள் உம்மாவோடு அவரின் மனைவிக்கு கொழும்பு நகரைச் சுற்றிக்காண்பியுங்க. மிஸிஸ் டக்ளனுக்கு கடற்கரைக் காட்சிகளைப் பார்க்க சிறிது விருப்பம் குறைவாம்.” என்றவர் காலே உணவு முடிந்ததும் டக்ளனுடனும், இயாஸ் மாமாவோடும் அங்குள்ளவர்களிடம் விடைபெற்று காரில் புறப்பட்டான்.

ஹனீதாவும் சபீயா உம்மாவும் ‘நம்நாடு’ காரியாலயத் தில் விருந்தாளிகள் உபசரிப்புக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த காரை ஒழுங்கு செய்து திருமதி டக்ளனுடன் கொழும்பு நகரைச் சுற்றி வலம் வந்தனர். ‘நம்நாடு’ பத்திரிகைக் காரியாலயத்திற்கு சருவை கூட்டிச் சென்ற ஹனீதா, அவ ளிடம் டக்ளனும் அவளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து எடுத்த போட்டோவொன்றையும் வாங்கி, மறுநாள் பத்திரிகையில் வெளிவருவதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்தாள். அத்தோடு ‘இலங்கையில் மியந்தாவின் லண்டன் நண்பனும் மனைவி யும்’ என்ற தலைப்பிட்டு அதற்கான விளக்கத்தையும் கொடுத்துவைத்தாள்.

பண்டாரநாயக்க ஞாபகார்த்த மண்டபம், இலங்கை ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம், கொழும்புத் துறைமுகம், தெஹிவளை மிருகக்காட்சி சாலை, ஆகியவற்றையும் சருவுக்கு ஹனீதாவும் சபீயா உம்மாவும் சுற்றிக்காண்பிக்கின்றனர்.

காலையில் முதல் வேலையாக டக்ளனுடன் கொழும்புத் துறைமுகத்தைப் பார்வையிட்ட மியந்தாவும் மாமாவும் மாலையில் ஒன்றாக திருகோணமலைத் துறைமுகத்தை அடை கின்றனர். இரவை ஒரு விடுதியில் சழித்த மூவரும், மறு நாட்காலே துறைமுகத்தைப் பார்வையிட்டுவர ஆயத்த மாயினர். வழியில் பத்திரிகை விற்கும் பையன் ஒருவரிட மிருந்து ‘நம்நாடு’ பத்திரிகையொன்றை வாங்கிய மியந்தா, அதில் டக்ளன் தம்பதிகளின் ஜோடிப் போட்டோவொன் றைக் கண்டு மனமகிழ்கிறார். மனதால் ஹனீதாவைப்

பாராட்டியவர், அதை டக்ளனிடமும் காண்பித்து அவனை யும் மனமகிழவைக்கிறார்.

இயற்கைத் துறைமுகத்தை அடைந்த மூவரும் அதைச் சுற்றிப்பார்வையிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே, எழுத் தாளர் இயாஸ் அதன் சிறப்புக்களைப் பற்றி டக்ளனிடம் விரிவாகக் கூறிவருகிறார். அத்துறைமுகத்தின் இயற்கை அழகை ரசிக்க விரும்பும் டக்ளனின் ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்டி, அவரை படகில் அமர்த்தி, துறைமுகத்தினைச் சுற்றிக்காண்பிக்கின்றனர். இயந்திரப்படகின் மும்முனைகளில் அவர்கள் தம்மை மறந்து வயித்திருக்கும் போது, திடீரென அப்படகு ஒருகல்வில் லேசாக உராயவே, படகு ஒரு குலுக்குக்குலுங்கியது. ஆனால் படகோட்டி அதைச் சமாளித்து விடுகிறான். மறுகணம் டக்ளன் ஓவெனக் கத்துகிறான். பட கின் ஒரு மூலையில் அமர்ந்திருந்த மியந்தாவைக் காணவில்லை. எடுத்த வினாடி! கடலில் தாவுகிறார் இயாஸ். அவரைத் தொடர்ந்து தாவ முனைந்த டக்ளனை தடுத்து நிறுத்திய படகு ஓட்டி, அவரிடம் தங்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கும் ராணுவப்படகிலுள்ளவர்களால் அவர்களைக் காப்பாற்ற முடியும் என்ற உறுதியை அளிக்கிறான். அருகில் நெருங்கிய இராணுவப்படகு வீரனொருவன் கடலில் குதிக்க, இடையில் நீச்சலில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்ற மியந்தா, தன் முயற்சியால் நீந்தி, இராணுவப்படகில் ஏறிவிடுகிறார். மற்றொருவர் இருக்கின்றார், என்ற படகோட்டியின் குரலைடுத்து, தேடுதல் வேட்டையில் தொடர்ந்து ஈடுபடுகிறான் அல்வீரன். தனக்காக தன் மாமா கடலில் குதித்திருக்கிறார் என்பதை அறிந்த மியந்தா மீண்டும் கடலில் தாவ முயன்றபோது, அவரைத் தடுத்து நிறுத்திக்கொள்கிறான் அந்த ராணுவப் படகோட்டி.

அரை மணித்தியாலயம் தேடுதல் வேட்டைக்குப்பின், இயாஸின் உடம்பை ஒரு கையால் இழுத்துவந்து இராணுவப் படகின் மீது சாய்க்கிறான் அவன். நன்றிக்கடனோடு அவனைப் பார்த்துவிட்டு, மாமாவின் உடம்பைப் தொட்டு பார்த்த மியந்தாவின் கைகள், டக்ளனோடும் ராணுவவீரனோடும் சேர்ந்து அவசர முதலுதவிச் சிகிச்சைக்கு உட்படுகின்றன. சில நிமிடங்களில் ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச்சென்ற இயாஸின் உடலைப் பரிசோதித்த டாக்டர் கையை விரித்தார். 'இன்னொ வில்லாஹி வஇன்ன இலைஹி ராஜிஹன்' மியந்தாவிற்கு வானமே இடிந்து தலைமல் விழுந்தது போல் இருந்தது. டக்ளன் நிற்கமுடியாதவனாக அருகேயுள்ள கதிரையில் சாய்ந்துகொண்டான்.

21

எழுத்தாளர் இயாஸ் மறைந்து இருதினங்கள் கழிந்திருந்தன. இயாஸின் ஜனாஸா ஊர்வலத்தில் எடுத்துலக அறிமுகக்காரர்கள், வாசகர்கள், உறவினர்கள் அயலவர்கள் பெருமளவில் சமூகம் கொடுத்தனர்.

‘எழுத்தாளர் இளவாணன் மறைந்தார்!’ என்ற தலைப்பில் இலங்கையின் எல்லா பத்திரிகைகளுமே செய்திகளை வெளியிட்டிருந்தன. ‘நம்நாடு’ பத்திரிகை இயாஸின் எழுத்துலக சஞ்சாரம், அவரின் வாழ்க்கை வரலாறு, மறைவு பற்றி செய்திகளைப் பெரிய அளவில் பிரசுரித்து வந்தது.

தம்பியின் மறைவு சபீயா உம்மாவிற்கு பெரும்துயரை அளித்து வந்தது. நீர் உறைந்த பனிக்கட்டிபோல் சோகமே உறைந்து காணப்பட்டாள். மாமாவின் பிரிவு மியந்தாவிற்கும் பெரும் கவலையை அளித்தது. சிறுவயது முதல் தமக்கு அறிமுகமாயிருந்த ஒரு நல்லமனிதரை இழந்தது, ஜெமீல், மர்வியா ஆகியோருக்கும் பெரும் வருத்தத்தை அளித்தது. குறுகிய கால அறிமுகத்தில் ஒரு நல்லமனிதரை இழந்துவிட்டேனே என்ற நிலை ஹனீதாவின் மனதையும் மிகவும் புண்படுத்தியது.

திருகோணமலை சுற்றுலாவிற்கு மறுதினமே நாடு திரும்ப விருந்த டக்ளன்—சரூ தம்பதிகள் கூட தங்கள் பயணத்தை ஒருவாரம் தள்ளிப்போட்டிருந்தனர். தம்முடைய பயணத்தால் மியந்தாவின் மாமாவிற்கு இவ்வாறானதோர் முடிவு ஏற்பட்டதேயெனக் கருதி பெரும் வேதனையோடு இருந்தனர். வெளிநாட்டு விருத்தினராகிய டக்ளனும் சரூவும் மறுநாள் மாலை லண்டன் பயணமாக இருந்தனர். அதற்கு

முதல் நாள் மியந்தாவைத் தனிமையில் சந்தித்து டக்ளன் வெளியிட்ட தகவல் மியந்தாவிற்கு அதிர்ச்சியையும் பெரும் மகிழ்வையும் அளித்தது.

“மியந்தா! நானும் என் மனைவி சரூவும் இஸ்லாத்தில் சேர விருப்புகின்றோம்” என டக்ளன் சொன்ன போது மியந்தாவால் தன்னையே நம்பமுடியவில்லை. தான் காண்பது கனவா, அல்லது நினைவா என்ற வியப்பில் சிறிது நேரம் திகைத்து நின்றார்.

“மியந்தா! என்னையும் என்மனைவியையும் நாத்திகக் கொள்கைப் பாட்டுக்கு உட்பட்டவர்கள் என்பதை நீங்கள் தெரிந்து வைத்திருக்கும் நிலையில், அதுவும் நீங்கள் இஸ்லாம் பற்றிய போதனையை சிறிதளவாவது எடுத்தியம்பாத நிலையில் நாம் இஸ்லாத்தில் சேர விருப்புகிறோம் என்பது உங்களுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். அப்படித்தானே!”

டக்ளனின் தொடர்ச்சியான உரை, மியந்தாவை மேலும் அமைதிப்படுத்தியது. இறைவன் தனக்கு முன்பாக இப்படியானதொரு காட்சியைப் பார்க்க வைத்தானே என்ற பூரிப்பு மியந்தாவிற்குள் ஏற்பட்டது.

“மியந்தா! நாம் இங்கு வந்த நாள் முதல் உங்களிடமும் உங்கள் தாய் ஹனீதா மற்றும் உங்கள் வீட்டவர்களிடமும் கண்ட வாழ்க்கை முறை நம்மையும் இஸ்லாம் பற்றி அறிய ஆவல் கொள்ள வைத்தது. குறிப்பாக உங்கள் மாமாவின் உடல் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டவிதம் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. நம்முடைய இவ்வாழ்க்கை வட்டத்திற்குள் பல பேர்களைச் சந்தித்திருக்கின்றோம். அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறைகளைக் கண்டிருக்கின்றோம். ஆனால் இங்கு வந்ததன் பின்னர் நம்மில் ஏற்பட்ட மாற்றம் எங்குமே ஏற்படவில்லை. மியந்தா! நமக்கும் இஸ்லாத்தைப் பற்றிக்

கூறுங்கள். நாங்களும் உங்கள் அணியில் சேர்ந்துகொள்ள ஆவல் கொண்டுள்ளோம்” தொடர்ந்தும் பேசிய டக்ளன் தனது உரையில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்.

‘எல்லாப்புகழும் அல்லாஹ்வுக்கே’ என மனதால் அல்லாஹ்வைப் புகழ்ந்துவிட்டு தனது உரையை ஆரம்பித்த மியந்தா, இஸ்லாம் என்றால் என்ன? ஏன் நாம் இறைவனை நம்ப வேண்டும், இஸ்லாமும் அந்நிய கொள்கைகளும், முஸ்லிமாக இருக்க நாம் செய்யவேண்டியவைகள் என் பவைகள் பற்றி ஒவ்வொன்றாக மிகமிகத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறி வந்தார். மியந்தா தன்னுடைய உரையை முடிக்கவில்லை.

“லாஇலாக இல்லல்லாஹ் முஹம்மதுர் ரசூலுல்லாஹ்” என்ற சொற்றொடரை டக்ளனின் வாய் முணுமுணுத்தது. மியந்தாவால் மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை. தாரைதாரை யாக மியந்தாவின் கண்கள் கண்ணீரை உகுத்தது. டக்ளனை தனது இருகைகளாலும் கட்டியணைத்து அவரின் இருகன்னங் களிலும் மாறிமாறி முத்தமழை பொழிந்தார். சிறிது நிமிட இடை வேளைக்குப் பிறகு மியந்தாவிற்கு மற்றொரு உண்மை தெரியவந்தது. தான் டக்ளனோடு உரையாற்றிக் கொண்டிருந்த இக்கால வேளையில் டக்ளனின் மனைவி சரூவும் ஹனீ தாவிடம் இஸ்லாம் பற்றிய விளக்கத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு இஸ்லாத்தில் சேர்ந்துள்ளாள் என்ற செய்தி.

தனது தாய் மாமா இயாஸைப் பிரிந்த நிலையிலும் இறைவன் இவ்வாறான ஒரு மகிழ்வை நமக்கு அளித்தானே என்ற மகிழ்வு மியந்தாவிற்கு மன ஆறுதலை அளித்தது.

ஹனீதா, ஜெமீல், மர்லியா ஆகியவர்கள் கூட தங்கள் கண்முன் நிகழ்ந்த திடீர் சம்பவத்தைக் கண்ணுற்று பெரு

“உம்மா”! எனக் கூவியவாறு முழங்காலிலிருந்து தாயின் வயிற்றில் தலையை வைத்துத் தேம்பித் தேம்பி அழுதார் மியந்தா. சுற்றியிருந்த ஹனீதா, மர்வியா, ஜெமீல் இவர்களிடமிருந்தும் அழுகைக்குரல் கிளம்பியது. சுற்றியிருந்தவர்கள் சோகமே உருவெடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

தனக்கு முதன்முதலாக தனது தாயை எப்போது தெரியும் என்பதை அழுகைக்கு மத்தியில் சிந்தனைபோட்டுப் பார்த்தார் மியந்தா. நான்கு வயது இருக்கும். சிறுவயதில் மியந்தாவிற்கு விதவிதமான ஆடைகளை அணிவித்து அழகு பார்த்தாள் சபீயாஉம்மா. அவளுக்கிருந்த ஒரேயொரு குழந்தை மியந்தா மட்டும்தானே. அப்போது அவள் தாய் இன்றுள்ளது போலவா, எவ்வளவு இளமையோடு இருந்தாள். இளமை மிகுந்த தனது தந்தையும் தாயும் சேர்ந்து அவரை போகும் இடமெல்லாமே அழைத்துச் செல்வார்கள். தாயும் தந்தையும் குர்ஆனை அழகிய தொனியில் ஒதும்போது அவரையும் அருகே உட்காரவைத்துக் கொள்வார்கள். ஐந்தாம் வயதில் பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டபோது மியந்தா அடைந்த மகிழ்வு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. பாடசாலைவிட்டதும் உம்மாவெனக் கூவிக் கொண்டு வருவார். வந்தவரின் உடைகளைமாற்றி ‘ஞாஹர்’ தொழுவைத்து சாப்பிட உட்காரவைத்து பிஞ்சுக்கரத்தால் அவர் சாப்பிடுவதைப்பார்த்து அவளும் சேர்ந்து அவரோடு சாப்பிடுவாள். “உம்மா! நீங்கள் இப்பொழுதா சாப்பிடுறீங்க? அப்ப வாப்பா தனிமையிலா சாப்பிட்டாரு” மியந்தா தனது பிஞ்சு வாயைத்திறந்து கேட்பார். “இல்லமகன்! வாப்பாவோடு கொஞ்சம் சாப்பிட்டன், உங்களோடும் சாப்பிட வேண்டுமே, மற்றக் கொஞ்சத்தையும் நீங்கள் வரும் வரை இருந்தன் சாப்பிட” என்பாள் அவள்.

மியந்தாவின் ஏழாம் வயதில் இரண்டாம் வகுப்பில் கற்றுக்கொண்டிருக்கும்போது தான் தாயும் தந்தையும் மியந்தாவை பிரிந்து கொழும்பு வீட்டுக்கு மாறினர். இருந்த

மகிழ்ச்சிகொண்டனர். தம்பியின் மௌத்துக்குப்பின் மனம் இடிந்த நிலையிலிருந்த சபீயாஉம்மாவின் முகத்தில் கூட, டக்ளன், சரு தம்பதிகள் இஸ்லாத்தில் சேர்ந்து கொண்டனர் என்ற செய்தி புன்னகையை வரவழைத்தது.

மறுநாள் மாலை டக்ளன், சரு தம்பதிகளை வழியனுப்பி வைப்பதற்காக மியந்தாவும் ஹனீதாவும் அவர்களை கட்டுநாயக்கா விமான நிலையம் அழைத்துச்சென்றனர். விமான நிலையத்தில் அவர்களை கடைசியாகப் பிரிவதற்கு முன்பாக ஹனீதா, சருவையும், மியந்தா, டக்ளனையும் கட்டியணைத்து விடைகொடுத்தனர். சரு மேற்கத்திய ஆடைஅணியும் முறையிலிருந்து தன்னை மாற்றி இஸ்லாமிய அமைப்பின் கீழ் தன் உடையை அணிந்திருந்தாள். மியந்தாவின் பார்வைக்கு, சருவின் தோற்றம் இஸ்லாமிய மதக்கலாச்சாரத்திற்குட்பட்ட ஹனீதா காட்சியளிப்பது போலவேயிருந்தது.

சருவும் டக்ளனும் விமானத்தில் ஏறி கடைசியாக பார்வைக்கு மறைந்த போது, மியந்தா, ஹனீதா ஆகியவர்களின் விழியோரங்களில் கண்ணீர் துளிகள் நிறைந்து நின்றன.

22

இயாஸ் மறைந்து சரியாக ஒருமாதகாலத்தில் நம்நாடு காரியாலயத்தில் தொழில் புரியும் வாணியின் திருமணம் நடந்தது. நீண்ட நாட்களாக தான் விரும்பிவந்த கொழும்பு ஜவுளிக்கடை உரிமையாளரொருவரைக் கைப்பிடித்தாள் அவள். சிக்கனமாக நடைபெற்ற வாணியின் கல்யாண வைபவத்தில் மியந்தா, ஹனீதா ஆகியோர்களும் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர். நிறைய பரிசுகளும் வாணி, ஜெயராஜ் தம்பதிகளுக்குச் சேர்ந்தன. ஒரு வீட்டுக்குத் தேவையான மரத்தளபாடங்களை வாங்கி பரிசாக அளித்தார் மியந்தா. விலையுயர்ந்த சாரியொன்றை வாங்கி பரிசாக வழங்கினாள் ஹனீதா.

இதற்கு அடுத்த நாள் ஜாபிருக்கெதிரான பரபரப்பூட்டிய வழக்கின் முடிவு வெளியாகியிருந்தது. மியந்தாவைக் கல்லெறிந்து காயப்படுத்தியதற்காகவும் 'நம்நாடு' பத்திரிகை நிறுவன ஊழியர்களுக்கு மத்தியில் வேலைநிறுத்தத்தைத் தூண்ட முயற்சித்ததற்காகவும் ஜாபிருக்கும் மற்றும் ஒன்பது பேர்களுக்கெதிராகவும் குற்றம்சாட்டப்பட்டு தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஜாபிரின் ஜவுளிக்கடையில் வேலைசெய்யும் இரு ஊழியர்கள் ஜாபிருக்கு எதிராக வழங்கிய வாக்கு மூலமே ஜாபிரைக் குற்றுவாளியாக்கியது. "பிரபல ஜவுளிக்கடை முதலாளி ஜாபிருக்கெதிரான வழக்கில் ஜாபிருக்கும் மற்றும் ஒன்பது பேர்களுக்கும் ஒரு மாதச் சிறைவாசம். தலா 3 ஆயிரம் ரூபா அபராதம்" என்ற தலையங்கமிட்டு பத்திரிகைகள் கொட்டை எழுத்துக்களில் செய்திகளை வெளியிட்டிருந்தன.

எட்டுத்தினங்கள் கழித்து இயாஸின் பெயரில் நாற்பதாம் நாள் கத்தமூல் குர்ஆன் ஒதித் தமாம் செய்யப்பட்டது. சில எளிய மக்களை வீட்டுக்கழைத்து விருந்தளித்தார் மியந்தா. இயாஸின் பெயரால் ஒதுக்கியிருந்த ஒரு லட்சம் ரூபா பணத்திற்கு 40 தையல் மெஷின்களை வாங்கி அகில இலங்கை ரீதியில் பெண் பிள்ளைகளை அதிகமாக உள்ளடங்கிய 40 முஸ்லிம் குடும்பங்களை தெரிவு செய்து அவர்களுக்காக நன்கொடையாக வழங்கினார்.

23

தம்பியைப்பிரிந்த துக்கத்தினின்றும் மீளமுடியாதவளாகி விடுகிறாள் சபீயா உம்மா. அவளின் உடம்பையும் நோய் பற்றுகிறது. தாயை அடிக்கடி ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிச் சென்று காட்டி வந்தார் மியந்தா. தாயின் நிலை கண்டு கண்கலங்கிய மியந்தா ஹனீதாவிற்கு ஒபிஸிவிருந்து லீவு கொடுத்து தாய்க்குப்பணிபுரிய உதவியாக இணைத்தார். அவளும் அன்போடு பணியை சிரமேற்கொண்டு, சொந்தத் தாயை மகள் கவனிப்பது போல் கண்காணிக்கலானாள். இந்திலையில் ஹனீதாவிற்கு தந்தையிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது.

அன்புள்ள மகள் ஹனீதாவிற்கு,

நானும் உன் மச்சானும் அல்லாஹ் கிருபையால் நலம். அவ்விடம் உன் நலத்திற்கும், உன் உம்மா, குடும்பத்தினர், மியந்தா, தாய், வீட்டார் நலத்திற்கும் அவனிடமே வேண்டுகிறேன்.

இயானின் மறைவுபற்றி எழுதியிருந்தாய். நல்லதொரு சமூக சேவையாளரையும் எழுத்தாளரையும் நாம் இழந்து விட்டதற்காகக் கவலைப்படுகிறேன். அவருக்கு இறைவன் நற்பதவியை வழங்க வேண்டும்.

நான் இவ்விடம் வந்து நான்கு மாதகாலத்திலேயே சுகம் கண்டுவிட்டேன். இன்னும் சில மாதங்கள் தங்கி, தன்னுடனேயே நாடு செல்லலாமென என்னைத்தடுத்து நிறுத்திவிட்டான் உன் மச்சான். ஹுசைன் டொக்டர் படிப்பில் உயர்நிலையில் தேறியுள்ளான். அவனுக்கு இங்கு வசதிகள் பல இருந்தும், தாய்நாட்டின் மேல் கொண்டுள்ள பற்றின்

பிரதிபலிப்பால் அங்கு வந்தே தொழில் செய்ய விரும்புகிறான். வருகிற மாதம் முதல்வாரம் அவ்விடம் வருவோம். உன் மச்சானுக்கு கொழும்பில் ஒருவாரகால வேலைகள் இருப்பதால், மியந்தா வீட்டிலேயே தங்க வேண்டியவரும். வரும் திகதியை தந்தி மூலம் சீக்கிரம் அறிவிப்பேன். அனைவருக்கும் என் அன்பின் சலாம்.

இங்ஙனம்,
அன்புள்ள வாப்பா சம்ஸ்

கடிதத்தை சபீயா உம்மாவுக்கு வாசித்துக் காண்பித்தாள் ஹனீதா. சபீயா உம்மாவின் கண்களிலிருந்து நீர் முத்துமுத்தாய் அரும்பியது.

“ஏன் அழுதினா?” எனக்கவலையோடு கேட்டாள் ஹனீதா.

சபீயா உம்மா ஒருமுறை ஹனீதாவை உற்று நோக்கினாள். “ஹனீதா! உங்க வாப்பா வந்ததும் நா உங்க இரு வருடையதும் கல்யாணத்த செய்து வைக்கப்போறன். ஹனீதா! உங்க ரெண்டு பேரினது வாழ்க்கையும் ஆரம்பத்திலிருந்து இஸ்லாமிய இலட்சியமாக ஒளிக்கதிர் வீச வேண்டும். உங்க வாழ்வு பரிசுத்தவான்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைய வேண்டும். நெஞ்சின் அடித்தளத்திலிருந்து சபீயா உம்மா உதிர்த்த வார்த்தைகள் ஹனீதாவையும் கண்கலங்கச் செய்தது. “ஹனீதா, நீங்க கண்கலங்கலாமா” என்ற வாறு சபீயா உம்மா தன் சாரிமுந்தானையின் ஒரு பகுதியை அவளின் கண்களிலிருந்து வடியும் கண்ணீரைத் துடைப்பதற்காக முகத்துக்கு நேரே கொண்டு சென்றபோது, ஹனீதா புன்னகையை வரவழைத்தவளாக தன் சாரிமுந்தானையைக் கொண்டே கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

இது நடந்து நான்கு நாட்கள்தான் சென்றிருக்கும். சபீயா உம்மாவின் உடல் நிலையில் அதிருப்தி காணப்பட்டது. ‘இஸ்பெஷலிஸ்ட்’ டெல்லாவற்றையும் வீட்டுக்கு வரவழைத்து தாயைக் காண்பித்தார் மியந்தா. ஆஸ்பத்தி

ரிக்கு தாயை அழைத்துச் செல்ல மியந்தா எவ்வளவோ முயன்றார். “என்ன வீட்டிலே வைத்துப் பார் மகன்” என்ற தாயின் வார்த்தைக்காக தாயைக் கவனிப்பதற்கான வசதிகளையெல்லாம் வீட்டிலேயே ஏற்படுத்தியிருந்தார் மியந்தா. டாக்டர்கள் அடிக்கொருதடவை சபீயா உம்மாவின் உடலைப் பரிசோதித்தவண்ணமிருந்தனர். மியந்தா இறைவனிடம் முழுப்பொறுப்பையும் சாட்டி மனதால் மன்றாடிக்கொண்டிருந்தார்.

மறுநாள் சபீயா உம்மாவின் உடல்நிலைமை மேலும் மோசமாகியது. “ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிச் செல்வோமா” என மியந்தா டொக்டர்களைப் பார்த்துக்கேட்டபோது, “வேண்டாம் தம்பி, நீங்கதானே சிறப்பாக எல்லாவசதிகளையும் செய்து தந்திருக்கிறீங்க” என்றார் ஒருவர்.

மூடிய கண்களைத்திறக்காது ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்தாள் சபீயா உம்மா. இன்னும் அரைமணித்தியாலத்தில் தாயின் உடல்நிலைபற்றி அறிவிப்பதாக டொக்டர்களில் ஒருவர் அறிவித்தார். கண்களில் நீர்மல்க, விறைத்துப்போய் தாய் முகம் பார்த்து நின்றார் மியந்தா.

சில நிமிடங்களில் சபீயா உம்மாவின் கண்மடல்கள் தானாகத் திறந்தன. கட்டிலின் இருமருங்கிலும் மியந்தாவும் ஹனீதாவும் போய் நின்றனர். மர்லிஹா, ஜெமீல் உட்பட உறவினர்கள் சிறிது தள்ளி நின்றிருந்தனர். மியந்தாவைப் பார்த்துப் புன்னகையொன்றை உதிர்த்த சபீயா உம்மா, ஹனீதாவின் பக்கமும் பணிவோடு பார்வையைச் செலுத்திவிட்டு மர்லிஹா, ஜெமீல் இவர்களைத்தொடர்ந்து சுற்றுமுள்ளவர் களையும் சிறிது நோக்கினாள். அந்தவொரு வினாடிதான் அவள் பார்வை அவ்வாறு இருந்தது. மற்றவினாடி கண்களைப்பொத்தியவள், ‘அல்லாஹு அக்பர்’ என்ற குரலை மெதுவாக எழுப்பியவளாக இருக்கையிலும் வைத்துத் தக்பீர் கட்டிக்கொண்டாள். உடனே உடலைப்பரிசோதித்த டொக்டர், அரைவாசியாக உடம்பைப் போர்த்தியிருந்த துணியை தூக்கி முழுமையாகவும் மூடிவிட்டார்.

“உம்மா”! எனக் கூவியவாறு முழங்காலிலிருந்து தாயின் வயிற்றில் தலையை வைத்துத் தேம்பித் தேம்பி அழுதார் மியந்தா. சுற்றியிருந்த ஹனீதா, மர்லியா, ஜெமீல் இவர்களிடமிருந்தும் அழுகைக்குரல் கிளம்பியது. சுற்றியிருந்தவர்கள் சோகமே உருவெடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

தனக்கு முதன்முதலாக தனது தாயை எப்போது தெரியும் என்பதை அழுகைக்கு மத்தியில் சிந்தனைபோட்டுப் பார்த்தார் மியந்தா. நான்கு வயது இருக்கும். சிறுவயதில் மியந்தாவிற்கு விதவிதமான ஆடைகளை அணிவித்து அழகு பார்த்தாள் சபீயாஉம்மா. அவளுக்கிருந்த ஒரேயொரு குழந்தை மியந்தா மட்டும்தானே. அப்போது அவள் தாய் இன்றுள்ளது போலவா, எவ்வளவு இளமையோடு இருந்தாள். இளமை மிகுந்த தனது தந்தையும் தாயும் சேர்ந்து அவரை போகும் இடமெல்லாமே அழைத்துச் செல்வார்கள். தாயும் தந்தையும் சூர்ஆனை அழகிய தொனியில் ஒதும்போது அவரையும் அருகே உட்காரவைத்துக் கொள்வார்கள். ஐந்தாம் வயதில் பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டபோது மியந்தா அடைந்த மகிழ்வு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. பாடசாலைவிட்டதும் உம்மாவெனக் கூவிக் கொண்டு வருவார். வந்தவரின் உடைகளைமாற்றி ‘ளுஹர்’ தொழவைத்து சாப்பிட உட்காரவைத்து பிஞ்சுக்கரத்தால் அவர் சாப்பிடுவதைப்பார்த்து அவளும் சேர்ந்து அவரோடு சாப்பிடுவாள். “உம்மா! நீங்கள் இப்பொழுதா சாப்பிடு நீங்க? அப்ப வாப்பா தனிமையிலா சாப்பிட்டாரு” மியந்தா தனது பிஞ்சு வாயைத்திறந்து கேட்பார். “இல்லமகன்! வாப்பாவோடு கொஞ்சம் சாப்பிட்டன், உங்களோடும் சாப்பிட வேண்டுமே, மற்றக் கொஞ்சத்தையும் நீங்கள் வரும் வரை இருந்தன் சாப்பிட” என்பாள் அவள்.

மியந்தாவின் ஏழாம் வயதில் இரண்டாம் வகுப்பில் சுற்றுக்கொண்டிருக்கும்போது தான் தாயும் தந்தையும் மியந்தாவை பிரிந்து கொழும்பு வீட்டுக்கு மாறினர். இருந்த

போதும் மியந்தாவின் தந்தை தன் எஸ்டேட் விடயமாகக் கவனிக்க கொழும்பிலிருந்து புறப்படும்போது சபியா உம்மாவும் அவருடன் சென்று மியந்தாவைக் கண்டுகளித்து முத்தமழைகளைச் சொரியத் தவறமாட்டான்.

மியந்தா திறமையாகக் கற்று முன்னேறிக்கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொருதடவையும் வகுப்பில் முதல் மாணவனாகத் தேறிவரும் மகனின் அறிவு வளர்ச்சியைக்கண்டு கணவனோடு சேர்ந்து மகிழ்ந்து வந்தான். அடிக்கடி பல பரிசுகளையும் அவருக்கு அவள் வழங்கிவந்தாள். மகனைப்பார்க்கபோகும் போதெல்லாம் நூறு இருநூறு ரூபானோட்டுக்களை அவர்கையில் திணித்துவருவாள். “உம்மா நான் நீங்க கடைசியாகத் தந்த பணத்தில 50 ரூபாவுக்கு நிலாழுக்கு சேர்ட்டும் பேண்ட்டும் வாங்கிக்கொடுத்தன். அவங்க மிகவும் ஏழைகள்” என்பார் உம்மா அடுத்ததடவை அவரைப் பார்க்கப்போகும்போது, “உம்மா! நீங்க கடைசியாகத் தந்த பணத்தில பாஹிழுக்கு 75 ரூபாவிற்கு புத்தகங்க வாங்கிக் கொடுத்தன், வாப்பா இல்லாத பிள்ள உம்மா” என்பார் மறுமுறை.

மகனின் செயல்களுக்கு தாய் எந்த வித மறுப்பையும் காட்டவில்லை. சிறுவயதிலேயே மகனிடம் அமைந்துவிட்ட பெருந்தன்மையைக் கண்டு இறைவனுக்கு நன்றி கூறினாள் சபியா உம்மா.

நாட்கள் நகர்ந்துகொண்டேயிருந்தன. பேராதனைப்பல் கலைக்கழகத்திலும் மியந்தா நான்கு வருடங்களைப் பூர்த்தி செய்திருந்தார். கலைத்துறையில் எம். ஏ. பட்டம் பெற்ற போதுதான் மகனை மணக்கோலத்தில் காணவேண்டுமென தாயும் தந்தையும் விருப்பங்கொண்டனர். இந்நிலையிலேயே மியந்தாவின் தந்தை திடீரென மௌத்தானார். சிறுவயது முதல் குவிர்மையாக வளர்ந்துவந்த மியந்தாவிற்கு திடீரென நடந்த இந்நிகழ்ச்சி பெரும் துயரத்தை அளித்தது. மனம் இடிந்த நிலையிலிருந்த தாய்க்கு ஆறுதல் சொல்ல வேண்டியவனானார். அத்தோடு தனது சொந்த நிறுவனத்தில் தந்தை வகித்த முகாமையாளர் பொறுப்பையும் ஏற்க வேண்டியவருனார்.

மியந்தாவின் இந்தனைவட்டம் சுழன்றுகொண்டே செல் கின்றது. தாயின் வயிற்றில் தலையைவைத்து அழுதுகொண் டிருக்கும் மியந்தாவையாரும் தடுக்கவேயில்லை. சிறுபிள்ளை போல் தேம்பித் தேம்பி அழும் மியந்தாவைப் பார்க்கும் யோது எல்லோருக்கும் பெரும் பரிதாபமாக இருந்தது.

ஹனீதாவின் வருகை தாய்க்கு முதன்முதலாக அறி முகம் செய்து வைத்தது ஹனீதா முதல் தடவையாக வீளில் வீடுசென்றபோது தாய் கவலையோடு கட்டியணைத்து விடை கொடுத்தது, ஹனீதாவின் பிறந்ததினம், தாயோடும் ஹனீ தாவோடும் கம்பனை சென்றது மாமாவின் சுகமீனம் குறித்து தாய் அடைந்த வேதனை, ஒருநாள் இரவு மழையில் நனைந்த நிலையில் ஹனீதாவோடு வீடு சென்றபோது தாய் முன் தோன்றியது, ஹனீதாவின் சுகயினத்தின்போது தாய்காட் டிய பரிவு, ஹனீதாவின் தந்தை மருத்துவ சிகிச்சைக்காக லண்டன் பயணமாகியதை தொடர்ந்து தாய் ஸொஹரா தனது வீட்டில் தாயோடும் தனது மகளோடும் ஒன்றாகத் தங்கியது, பத்திரிகை காரியாலத்தின் முன் நடந்த சம்ப வத்தைத் தொடர்ந்து இரவு தலையில் சுட்டுடன் திரும்பிய வரைக் கட்டியணைத்து தாய் கவலையோடு விசாரித்தது, மியந்தா! ஜாபிருக்கு விரோதமாக மட்டுமே வழக்குத் தொடர வேண்டும் அத்தோடு யாரையும் வேலையிலிருந்து நீக்கக்கூடாது என தாய் சுட்டளை பிறப்பித்தது, வேலையி லிருந்து விலகிக்கொள்ள ஹனீதா மியந்தாவிடம் கடிதம் கொடுத்தபோது அதை அவர் பெருமல் தாயோடு ஹனீதா வின் விருப்பத்தை பெற ஏற்பாடு செய்திருந்த நிகழ்ச்சியில் தாய் தன்னைப்பற்றிக் கூறியவைகள், மாமா இயானின் வரு கையும் தாய் அடைந்த மகிழ்ச்சியும், மேற்கிந்திய கிரீக் கெட் குழுவின் இலங்கை விஜயத்தின்போது எல்லோருட னும் சேர்ந்து தாயும் தன்னுடைய ஆட்டத்தை ரசித்தது, தாயோடு அநுராதபுரம் சென்றபோது ஹனீதா வீடுசென்றது டக்ளன் தம்பதிகளின் வருகை, மாமா இயானின் மறைவு, தாயின் விருப்பத்தோடு ரமளான் பதினேழில் நடந்த சம்ப வத்தைத் தொடர்ந்து வீடுமாரியது, தாயின் சுகமீனம் கடைசியாக தாய் கண்மடல்களை இறுக மூடிக்கொண்ட காட்சி.

சிலநிமிடங்களில் மியந்தாவை மிகவும் கஷ்டத்தோடு ஜெமீனும் மற்றும் சிலரும் தேற்றி அவ்விடத்தை விட்டும் அகற்றி மற்றுமோர் அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றனர்.

24

மியந்தா தாயைப்பிரிந்து மூன்று தினங்கள் கழிந்திருந்தன. மியந்தாவிற்கு எல்லாச் செயல்களுமே வெறுத்துப் போய் இருந்தன. மியந்தாவின் பரிதாப நிலையைக் கண்டு ஜெமீல், மர்வியா இவர்கள் இருவருமே கண்கலங்கியிருந்தனர். சாப்பிடக் கூட்டிச்சென்று உட்காரவைத்தால் கஷ்டத்துடன் மென்று சாப்பிடுவார். மற்ற நிமிடம் கையைக் கழுவிக்கொண்டு எழும்பிச் சென்றுவிடுவார். தேநீரை மர்வியா கொண்டு சென்று கொடுப்பின் மருந்து மாதிரிதான் குடிப்பார்.

நான்காம் நாள் காலை உதயமாகியது. பஜ்ருத் தொழுகையை முடித்தவன் குரா அல்பகராவிலிருந்து சில அத்தியாயங்களை ஓதியவர் படுக்கையில் போய்ச் சாய்ந்தார். ஜெமீல் வந்து தட்டி மகன்! “இந்தாங்க எழும்பி முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு வந்து இந்தக் கோப்பியைக் குடியுங்க” என்று குரல்கொடுத்த போதே மீண்டும் கண் விழித்தார்.

“வேண்டாம் சாச்சா உலகமே இருண்டுவிட்டது போல் இருக்கு கோப்பி குடித்துத்தான் என்ன செய்ய”? என்றார் அவர்.

“ஏன் மக அப்படிச் சொல்ற. இரண்டு நாளா வெறும் பட்டினிதானே. அப்ப நீங்களும் குடிக்காம இருங்க. மற்றவங்களும் ஒன்றும் குடிக்காம இருக்கெட்டும். நா மட்டும் இருந்து தா என்ன”? ஜெமீலின் கண்களில் நீர் நிரம்பியதும் மியந்தா கலக்கம்டைந்தவராக, “என்ன சாச்சா! இனி நீங்கதா எல்லாம். நீங்க கூட கலங்கினா”? என்றவர் அமைதியாக பாத்ருமுக்குச் சென்று முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டார்.

கொண்டு வந்து கோப்பியைப் பருகினார். ஜெமீனின் முகத்தில் ஒரு புன்னகை வந்து மறைந்தது. சபீயா உம்மா மறைந்து நாற்பது நாட்களும் கழிந்துவிட்டன. இக்கால எல்லையில் இறைவனை நாடி தாயின் பெயரால் பல நல்ல வேலைகளையெல்லாம் செய்து முடித்திருந்தார் மியந்தா. நாற்பது நாட்களில் எட்டுத்தடவை குர்ஆனை முழுமையாக ஒதி தாயின் பெயரில் பூர்த்திசெய்திருந்தார். பல ஏழைச் சிறுவர்களைப் படிப்பிக்கும் பொறுப்பை தான் ஏற்றார். இவர்களை பல பிரசித்த பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பி வைத்து விடுதிகளில் சேர்த்து அதற்குரிய செலவுகளுக்கும் ஏற்பாடு செய்தார். பல ஏழைச் சிறுமிகளை கல்வனிய மார்க்கப்பாடசாலையில் சேர்த்து அவர்களுக்குரிய வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தார்.

சபீயா உம்மாவின் இழப்பு ஹனீதாவிிற்கும் அதிக துயரத்தைக் கொடுத்தது. அவள் கூட இறைவனை நாடி அத் தாயின் பெயரில் 6 தடவைகள் நாற்பது நாட்களுக்குள்ளாக குர்ஆனை ஒதி முடித்திருந்தாள். சபீயா உம்மாவின் நினைவால் ஹனீதா அடிக்கடி அழுதுகொண்டிருந்தாள். சில வேளை அவள் தன் கடமை நேரத்திலும் அழுதுவிடுவாள். ஜெமீலும் மர்லியாவும் துயரத்தை வெளிக்காட்ட முடியாமல் தங்களுக்குள் குமுறிக்கொண்டிருந்தனர்.

சபீயா உம்மா மௌத்தாகி சரியாக இருமாதங்களில் ஹனீதாவின் பெயருக்கு அவர் தந்தையிடமிருந்து தந்தியொன்று வந்திருந்தது. அதில் தானும் மருமகனும் அடுத்தவாரம் நாடு திரும்பவிருந்த செய்தியை வெளியிட்டிருந்தார் அவள் தந்தை சம்ஸ் இந்த தந்தி ஹனீதாவிிற்கு மிகவும் மகிழ்வை அளிக்கிறது. மறுதினமே தாயை வீட்டுக்குத் தருவித்தாள். இதற்கிடையில் அவர்களின் வரவைத் தொடர்ந்து ஹனீதாவையும் மியந்தாவையும் வாழ்க்கையில் ஒன்றிணைத்துவிடவிரும்பினர் மர்லியாவும் ஜெமீலும் ஜெமீனின் வேண்டுகோளின்படி ஹனீதாவின் தாய் வீடுவந்து சேர்ந்த மறுதினமே மர்லியா சபீயா உம்மாவின் வீடுபு

பத்தை வெளியிடுகிறாள். இச்செய்தி அப்பெண்மணிக்கு பெரிய அதிர்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. அமைதியாக இருந்து விட்டு இதுபற்றி மியந்தாவுடன் கதைப்பதென்ற உறுதியை மர்லியாவிற்கு அளிக்கிறாள்.

மறுநாட்காலே ஹனீதா வழமைபோல் வேலைக்குச் சென்றிருந்தாள். சிலவெளி வேலைகள் இருந்ததால் மியந்தா அன்று வேலைக்குச் செல்லாது நின்றுவிட்டார். மியந்தாவுடன் தனிமையில் கதைத்து அவரிடம் சில விடயங்களை வெளியிடக் காத்திருந்த ஹனீதாவின் தாய் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும் எனக்கருதி மியந்தாவைப் போய்க்கண்டு, “மியந்தா! இன்று தனியா உங்களிடம் சிறிது பேச வேணும்” என மனக்கலக்கத்தோடு கேட்டாள். வராந்தை கதிரையில் உட்கார்ந்து சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த மியந்தா நேராக அமர்ந்து, “என்ன தாயே அமருங்க” என்றார். அத்தாயும் அவனருகே அமர்ந்துகொண்டாள்.

“தம்பி! உங்களுக்கு இவ்வுதவியைக்கூட செய்ய முடியா திருக்கேனெயென கவலைப்படுறன். ஆனா நா என்ன செய்ய இறைவன் நாட்டம் இப்படியாய் விட்டது. என்னை மன்னிக் கனும் தம்பி.” என அத்தாய் கவலையோடு கூறினாள்.

“என்ன உம்மா நீங்க கவலைப்படுறீங்க. எந்தக் கை மாற்றையும் எதிர்பார்த்தல்லவே நா உங்களுக்கு உத வியது. ஏன் வீண் சஞ்சலம்”? என்று கவலையோடு கேட் கிறார் மியந்தா.

“நீங்க இப்போ அவ்வாறு சொல்லலாம். ஆனா உங்க உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திக் கொண்ட உங்க எண்ணத்த எப் படித்தான் மாற்றப்போகின்றீர்களோ என்று தா யோசிக் கிறன்” என்றாள் பதிலாக!

“மனங்களில் எண்ணங்களை ஏற்படுத்துவதும் அவைகளை மனங்களிலிருந்து நீக்குவதும் இறைவன் வேலை” என்றவருக்கு அடுத்து அத்தாய் சொன்ன பதில் பெரும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. அவர் விக்கி விக்கி அழுதார்.

“மியந்தா! நா சொல்றத கொஞ்சம் கேளுங்க. என் நானா மகன் தா ஹுசைன். என் நாநா ஹனீதாவின் மாமிசைத்தான் கட்டினாரு. அவர்களுடைய ஒரே செல்வம் தான் ஹுசைன். அப்போ அவனுக்கு ஐந்து வயது இருக்கும். ஹனீதா அவனைவிட மூன்று வயது குறைந்தவ ஒரு நாள் காரில் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்த நானாவும் மதினியும் வியத்தொன்றில இறந்திட்டாங்க. நானாவுடைய இறுதிவாக்கு மூலம், “தங்கச்சி! நாம இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிந்தாலும் நம்பத்தம் வேறாகுமா? என் மகன உங்க மகளுடனே சேர்த்து வைங்க. அடுத்து என் உயிருக்குயிரான நண்பன் ஜேம்ஸிடம் என் மகன் பருவம் கண்டதும் லண்டனில் படிப்பதற்காக அனுப்பிவையுங்க” என்றார் அதன் பின்ன வளர்ந்து சிறிது பெரியவனானதுடன் அவனின் பன்லிரண்டாவது வயதில், அவன் அவன் தந்தையின் நண்பன் ஜேம்ஸிடம் அனுப்பிவைத்தோம். ஹனீதாவைப்பற்றித் தானே உங்களுக்குத் தெரியும். அதுவும் அவனை அனுப்பிவைக்கும் போது, தம்பி. நீ இன்று சின்னப்பிள்ளைதான். ஆனாலும் நீ வளர்ந்ததும் உனக்காக இங்கு ஹனீதா காத்திருப்பாள். இது உன் பெற்றோர் விருப்பமும் கூட என்று சொல்விவைத்தோம். அப்ப அவன், “மாமா. நா அப்படியொன்றும் தவறாக நடக்கப்போறவன் அல்ல. நீங்க ஒன்றுக்குமே கவலைப்படாதீங்க” என்றான். பின் அவனுக்காக லண்டனிலே ஜேம்ஸ் பணத்தை வாரி வாரிச் செலவு செய்தான். இருந்தும் நம்பிள்ளையல்லவா. அவனுக்காக அவரும் தேவையானவற்றை இடைஇடையே அனுப்பிவைத்து வந்தார். ஜேம்ஸ் கூட சிலவருடங்களுக்கு முதல் தான் இறந்தாரு. அதற்காகத்தான் தம்பி, இன்று இதையெல்லாம் சொல்லிக் கவலைப் படுறன். நாளை அவர் வந்து என் ஹனீதா எங்கே என்று கேட்பனாயின் நாம் என்ன பதில் சொல்லப்

போகிறோம். ஆனாலும் கதைகளில் வருவதுபோல் அவர் வரும்போது ஒரு ஆங்கில நங்கையையாவது மணந்து கூட்டி வந்தால், அதுகூட நல்லா இருக்கும் என்றே நினைக்கிறன். முன்னையவர்களின் தவறை எண்ணிப்பாருங்க தம்பி நீங்க ஹனீதாவை விரும்புவது போல் ஹனீதாவும் உங்களை விரும்புறாள் அன்பு உள்ளங்களை எப்படித்தான் பிரிப்பேன் அந்தப் பாவம் என்னைச் சேரக்கூடாதெனத் துடிக்கிறன் தம்பி” என்று சொல்லித் தனது நீண்ட உரையைக் கவலை யோடு நிறுத்தினாள் தாய் ஸொஹரா.

“நெஞ்சின் நினைவுகளிலிருந்து ஹனீதாவைப் பிரிவது அவ்வளவு இலகுவான காரியமல்ல. ஆனா ஒன்று உங்களிடம் கேட்கிறன். “மகள் உங்களுக்காக ஹுசைன் மச்சான் வருவான். நீங்க அவனுக்காகக் காத்திருக்க வேண்டும்.” என்று ஒரு முறையாவது, நீங்களோ அல்லது உங்கள் கணவரோ ஹனீதாவிடம் கூறினீர்களா” என்று பொங்கி வரும் அழுகையைக் கட்டுப்படுத்தியவனாகக் கேட்கிறார். மியந்தா.

“அததா நாம் செய்த தவறு. அவன் ஆண்பிள்ளை. இவ பெண்பிள்ளையென்று அமைதியாக இருந்திட்டோம். அதனால தா இந்த விபரீதம்” என்றாள் ஸொஹரா வேதனையோடு.

“இணைந்துவிட்ட இருஉள்ளங்கள் இலகுவில் பிரியுமா தாயே? காலத்தின் நிலையில் எம் இருஉள்ளங்களையும் இணைத்துவிட்டான் இறைவன். நமக்குள் பிரிவா? நினைக்கும் போதே நெஞ்சு துடிக்குது வாழ்ந்தால் ஹனீதாவோடவே வாழ்வேன் என இருந்துவிட்ட என் முன் வேதனை முட்களை நாட்டுகிறீர்கள். நான் எப்படித்தான் இப்பிரிவைத்தாங்கப் போகிறன். ஹனீதா கூட எப்படி இதை ஏற்பா?” நெஞ்சை அழுத்திப்பிடித்தவாறு அழுதவாறே சொன்னவர். “மைத் துனன் ஹுசைன் ஆங்கில நங்கையொன்றை உங்கள் விருப் பம் போல் கைப்பிடித்து வராது, ஹனீதாவையே நாடி வந்தால், நா என் முடிவை மாற்றிக் கொள்வது மட்டு

மல்ல,' சிலநிமிட அமைதிக்குப் பின் ஓர் உறுதிப்பாட்டை அததாயின் முன் வைக்கிறார். “அல்லாஹ் கிருபையால் உங்கள் மகளுடைய உள்ளத்தையும் திருத்தி, ஹுசைன் மைத்துனனுடனேயே சேர்த்து வைப்பேன். இப்ப என்ன சொல்றீங்க நீங்க பிரியம் தானே” கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாகக் கொட்டிய கண்ணீரை கைக்குட்டையால் துடைத்தவாறு கூறினான். தாய் ஸொஹராவின் கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் வடிந்தது. இக்காட்சியை மற்றும் ஒரு சோடிக்கண்கள் பார்த்துக்கொண்டு கண்ணீர் உகுத்தியன அவை வேறுயாருடையதுமல்ல. ஜெமீல் உடையது தான்.

மறுநாட்காலை 7.30 மணியளவில் BOAC விமானத்தில் வந்திருங்கவிருந்த ஹுசைன், ஹனீதாவின் தந்தை சம்ஸ் ஆகியோரை வரவேற்பதற்காக காலை 6.30 மணிக்கே லீட்டிவிருந்து மியந்தாவும், ஹனீதாவும், சபீயாஉம்மாவும் கட்டுநாயக்க விமானநிலையத்தை நோக்கிக் காரில் புறப்பட்டுச் சென்றனர். சரியாக 7.30 மணியளவில், கட்டுநாயக்க சர்வதேச விமான நிலையத்தில் விமானமொன்று வந்து தரை தட்டியது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் பிரயாணிகள் இறங்கினர். பேண்ட் கோர்ட்டுடன் விமானத்திலிருந்து இறங்கிய தந்தையை அடையாளம் கண்டுகொள்ள ஹனீதா விற்கு வெகு நேரம் பிடிக்கவில்லை. அவரின் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தது சாதாரண தோற்றத்தையுடைய ஒரு பொது நிற இளைஞன் அவரையும் கூர்ந்து கவனித்த ஹனீதா. அது ஹுசைன் மச்சான் தான் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டாள் பத்து வருடங்களுக்குள்ளாக எப்படி வளர்ந்து விட்டார். அவளின் உள்ளம் பத்துவருடங்களுக்கு முன்னாலவரின் தோற்றத்தையும் சிந்தனை போட்டுப் பார்த்தது. அவள் தானாகவே சிரித்துக்கொண்டாள்.

ஸொஹரா தன் கணவரையும், அண்ணன் மகனையும் கண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தாள். மியந்தாவிடம் ஹுசைன் மச்சானையும் தந்தையையும் அறிமுகம் செய்து வைத்தாள் ஹனீதா. அவர்கள் தங்களுக்கிடையில் சலாம்

சொல்லிக்கொண்டனர். அப்பொழுது விமானத்திலிருந்து இறங்கிய சிவந்த மேனியையுடைய, கருங்கூந்தல் பின்னி முடிக்கப்பட்ட, சாரியுடுத்திருந்த ஒரு அழகிய நங்கையை ஒரு தமிழ் பெண்மணி வரவேற்று, அழைத்துச் செல்லும் போது, அந்நங்கை ஹுசைனுடனும் ஹனீதாவின் தந்தையுடனும் சிரித்துக்கொண்டே சென்றதை மியந்தாவாலும் கவனிக்க முடிந்தது.

“மிஸ்டர் மியந்தா! இவள் ஒரு ஆங்கில நங்கை. விமானத்தில் தான் சந்திக்க முடிந்தது. இலங்கைத் தமிழ் பெண்ணொருத்தியின் அழைப்பை ஏற்று, விடுமுறையைக் கழிப்பதற்காக ஈழம் வந்தாளாம்” என்று ஹுசைன் தான் மியந்தாவைப் பார்த்துச் சொன்னார். இப்பதில் மியந்தாவின் நெஞ்சில் உதித்த கடைசி ஊகத்தைக் கூட சிதறடித்தது.

அல்லாஹ் உயிர்கள், பொருட்கள் இவைகளைக்கொண்டும் மனிதனைச் சோதிப்பதாகக் குர்ஆனில் கூறியுள்ளானே இச்சோதனையா எனக்கும்? அவன் தானாகவே தன் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டான்.

ஒருவார கால வேலைகள் இருப்பதாகக்கூறி ஹனீதாவின் தந்தையும், ஹுசைன் மச்சானும் மியந்தாவின் வீட்டிலேயே தங்கினர். மியந்தாவும் உயிரற்றவர் போல், தினமும் ஹனீதாவுடன் பத்திரிகைக் காரியாலயம் சென்று வந்தார். ஒருவாரம் கழிந்ததும் ஹனீதாவையும் வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றுவிட்டால்? நினைக்கும்போதெல்லாம் அவர் உள்ளம் கலங்கியது. வழமைபோல் அன்றும் அவர்கள் வேலைக்குச் சென்றுவந்தனர். வேலையை விட்டு வரும்போது ஹனீதாவிடம் உண்மையைச் சொல்லலாம் என நினைத்தவர், அவளின் அழகிய வதனத்தின் முன் சொல்ல முடியாது சஞ்சலப்பட்டார். மறுதினம் தான் சம்ஸ் குடும்பத்தினர் அநுராதபுரம் செல்ல இருந்தது. அன்று மாலை ஒரு வீட்டில் விருந்துச் சாப்பாடு ஒன்று இருப்பதாகவும்

மாலையில் வீடுவந்ததும், அவ்விடம் ஹனீதாவையும் கூட்டி வரும்படி மியந்தாவிடம் ஓர் அழைப்பிதழைக் கொடுத்திருந்தான் ஹுசைன். வீடு வந்ததும் அங்கே ஹனீதாவின் குடும்பத்தினர் ஒருவரையும் காணாதுபோகவே, எல்லோரும் நேரகாலத்தோடு போய் இருப்பார்கள் எனக்கருதி மியந்தா, “ஹனீதா! எல்லோரும் போய் விட்டாங்க போல் இருக்கு! நீங்களும் சீக்கிரம் டிரஸ் பண்ணிக்கிட்டு வாங்க” என்று சொன்னவர், தன் அறைக்குச் சென்றார். அங்கே அவரது மேசை மேல் இருந்தது ஒரு கடிதம். மியந்தா அக்கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தபோது அதில் எழுதப்பட்டிருந்த சொற்கள் அவர் உள்ளத்தைச் சுட்டன.

அன்பின் மியந்தாவிற்கு,

ஹனீதாவை அழைத்துக்கிட்டு அவ்விடம் வரும்போது, அவளை அழகாக டிரஸ் பண்ணிக்கிட்டு வரச் சொல்லுங்கள் என்னுடனேயே ஒன்றாக இருக்கச் சொல்லுங்கள். ஏனெனில், ஹனீதா ஒபீஸை நினைத்து, உங்கள் பின்னே நின்றால், அவ் ஆங்கிலப்பெண்மணி நம் கலாசாரத்தைப் பற்றி என்ன தான் நினைப்பார். மணம் முடிக்கவென ஒருவர் இருக்க, வேறு ஒருவரின் பின்னால் சுற்றுவது இலங்கையரின் பண்பாடு போலும் எனக்கருத மாட்டாளா? ஹனீதாவும் இதைப் பற்றிச் சிந்திக்க மாட்டாள். அவர் இன்னமும் சின்னக் குழந்தை. பின் தான் சரி செய்ய வேண்டிவரும். நீங்கள் படித்தவர்; சீரியலாக எடுக்கமாட்டீர்களென நினைக்கிறேன்.

இங்ஙனம்,

நண்பன் ஹுசைன்!

யூ ஆர் பூல்! கலாசாரம் பற்றியெழுதியுள்ளான். கட்டிப் பிடித்து முத்தம் கொடுப்பதா நமது கலாச்சாரம்? மேலை நாட்டில் வளர்ந்ததற்காக, நம்மையே பழிக்க வர்ரான் முட்டாள்! பொங்கி வந்த ஆத்திரத்தை மனதிற்குள் அடக்கியவர், கடிதத்தை மடித்து சேர்ட் பக்கெட்டுனுள் போட்டுக் கொண்டார்.

அன்று விமானத்தில் ஹுசைனுடன் வந்த ஆங்கில நங்கைக்கு அவர் தோழிவிட்டில் அளிக்கும் விருந்துக்குத் தான் நம்மை அழைத்திருப்பது. இதற்குப் போகத்தான் வேண்டுமா? எனச் சிந்தித்தவர், ஏதோ ஞாபகத்திற்கு வந்தவராய், உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு, கண்ணாடியின் முன் போய் நின்றார். அவரின் எடுப்பான தோற்றத்தைக் கண்ணாடி காட்டியது. ஆனாலும் அவரின் மனக்கண்ணாடியில் ஹனீதா கம்பீரமாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஹனீதா? நீயில்லாத போது எவக்கேன் இந்த எடுப்பான தோற்றம்? என மனதில் நினைத்துக்கொண்டவர் பின் கண்ணாடியைப் பார்த்துத் தலைமுடியைச் சரி செய்துவிட்டு முன்வராந்தைக்குச் சென்றார். அங்கே அவர் கண்ட காட்சி! ஹனீதா டிரஸ் செய்து கொண்டு அழகாகத்தான் நின்றிருந்தாள். இருந்தும் அவளின் கண்களில் நீர் நிரம்பியிருந்தது. சந்திர கிரகணத்தின் போது மதி எப்படி தன்பொழிவை இழக்குமோ, அதே நிலையிலேயே ஹனீதாவின் வதனத்தையும் மியந்தாவால் பார்க்க முடிந்தது. அவர் அவளைப் பதற்றத்துடன் நோக்கினார். அவளும் கூடத்தான் அவரை அப்படிப் பார்த்தாள். அவர்களின் பார்வை இருவர் நிலையும் ஒன்றாகத்தான் இருக்கும் என்பதை எடுத்துக்காட்டியது. அவர்களின் இந்நிலை நீங்க சில நிமிடங்கள் பிடித்தன.

ஹனீதா தன்னிடமிருந்த கடிதமொன்றை எடுத்து மியந்தாவிடம் கொடுத்தாள். அதை வாங்கிப்படித்த மியந்தா தனக்கு எழுதிவைக்கப்பட்டிருந்ததை யொத்த நிலையிலேயே மாற்றி ஹனீதாவிற்கும் கடிதம் ஒன்றை எழுதி வைத்திருக்கானே மடையன், என மனதில் நினைத்துக் கொண்டு, தன்னிடமிருந்த கடிதத்தை அவளிடம் கொடுத்தார். அவள் அதைப் படித்து முடித்ததும் இருவர் நிலையும் ஒரு நிலைக்கு வரவே, இருவரும் சிரித்துக்கொண்டனர்.

“ஹனீதா! நீங்க இப்போ சிரிக்கிறீங்க. நா உங்களிடம் சொல்லப் போவதை நினைத்தா அழவேண்டித்தா இருக்கு” என்றார் மியந்தா.

“மியந்தா! உங்க வரயால் அதைச் சொல்லாதீங்க. நானே சொல்லட்டுமா”? அழுதே விட்டாள். அவளால் சொல்ல முடியவில்லை. பொங்கிவரும் அழுகை அவளைப் பேச விடாது தடுத்தது.

“என்ன ஹனீதா சொல்லப்போனீங்க, உம்மா சொன்னதையா?” என்றுவிட்டு தான் அவ்வாறு சொன்னது தவறு தானா என நினைத்தவராய் அவளை நோக்கினார். ஆமாம். என்பதற்கு அறிகுறியாய் அவளின் தலை ஆடியது. அசைந்தது. “ஹனீதா! எனக்கொரு உதவிசெய்வீங்களா?” என்றார் மீண்டும்.

“உதவியென்று மட்டும் கேளுங்க. என்னால் முடிந்ததைச் செய்யிறேன். ஆனால், உங்களை விடுத்து, இன்னொருவருக்கு வாழ்க்கைப்படச் சொல்லி மட்டும் கேட்காதீங்க” என்று சொல்லி அழத்தொடங்கினாள் ஹனீதா. ஹனீதாவின் நிலை மியந்தாவிற்கு மிகுந்த கவலையைக் கொடுத்தது. தன்னையே மிகுந்த கஷ்டத்தோடு கட்டுப்பாட்டு நிலைக்குக் கொண்டு வந்தவர் ஹனீதாவையும் தேற்றுவதென்பது அவருக்கு மிகவும் கஷ்டமானதாக இருந்தது. ஹனீதாவின் தாய் ஸொஹராவிற்குக் கொடுத்த உறுதிமொழியை ஒரு முறை நினைத்துப்பார்த்தார் மியந்தா.

“ஹனீதா! உண்மையாகத்தான் சொல்றேன். தயை கூர்ந்து நா சொல்றத கேட்கவும். நான் உங்கள விரும்பினேன். நீங்களும் என்னை விரும்பினீங்க எம்மிடையே பிரிவென்பதைக் கனவிலும் நினைத்திருக்கமாட்டீங்க. இருந்தும் நாம் என்ன செய்ய? வந்ததைப் பற்றி நம்மால் சொல்ல முடிந்ததேயல்லாது வரவிருப்பதைப்பற்றிச் சொல்ல முடியாது. உங்க பெற்றோரின் நிலைமையை நீங்க அறிவீங்க. பெற்றோரின் பெயரில் களங்கம் ஏற்படும் போது என்னை விடக்கலங்க வேண்டியவங்க நீங்க. உங்க நலத்திற்காக அல்லாவிடத்தும் அவர்களுக்காகவாவதும் செய்யத் தா வேண்டும். மற்றொன்று நா உங்களுக்கு பல உதவி

செய்த போது “உங்களுக்கு நா என்ன மாற்று உதவிகள் செய்ய” என்றீங்களே. அதற்காகவாவது என்னைமறந்து, ஹுசைன் மச்சானே நீங்க மணக்கத்தான் வேண்டும். நீங்க அவ்வாறு நடந்து கொண்டா, நானும் ஒருபெண்ணை மணந்து வாழத்தான் போகிறேன். இஸ்லாமிய இலட்சிய வாழ்வைக் கருதித்தானே நாம் இணைய நினைத்தோம். இந்த இணைப்பு ஏற்படவில்லையென்று அதற்காக நாம நம் இலட்சிய வாழ்வை இடையில் முறித்துக் கொள்வதா? நம்ம பரிசுத்தத் தன்மையைத்தான் இறைவன் பார்க்கிறான். நீங்க என்ன சொல்றீங்க? ஹனீதா!” என்றார் மியந்தா திட உறுதியோடு!

“உண்மைதான்! இறைவன் நாட்டம் தான் எல்லாம் நடக்குது. அவனுடைய நாட்டமின்றி நம்மால் எதிலுமே வெற்றி பெறமுடியா உங்களுக்காகவாவது நானும் மணக்கத்தான் போறேன்” என்று கலங்கிய கண்களுடன் கூறி முடித்தாள் ஹனீதா.

மணி ஏழுமுறை அடித்து ஓய்ந்தது. துணுக்குற்றவர்களாய், முகத்தைப் போய் கழுவிக்கொண்டவர்கள் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு காரில் வந்து அமர, மியந்தா காரைச் செலுத்தினார். கார், அழைப்புக் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்த வீட்டின் முன்பாக போய் நின்றது.

காரை விட்டு இறங்கிய மியந்தாவும் ஹனீதாவும் வீட்டினுள் நுழைந்தனர். அவர் நினைத்ததைப் போல், அவர்களை அவ்வாங்கில நங்கையும், தமிழ்ப் பெண்மணியும் தான் வரவேற்றனர். ஹனீதாவின் தாய், தந்தை கூட அவர்களுடன் நின்றிருந்தனர். ஆனால் ஹுசைனைக் காணவில்லை. அவர் கூட ஹுசைனைக் காணாமே, இன்னும் அவர் வரவில்லையா என்று கேட்க வாயெடுத்த போது, “ஹுசைன் வரவில்லையே? அவன் வீட்டுக்கு வந்தானா? என மியந்தாவைப் பார்த்துக்கேட்டார் ஹனீதாவின் தந்தை சம்ஸ்.

“வீட்டில் இருக்கெல்ல. நா கூட நேரம் சென்றுவிட்ட தென நினைத்துத்தான், அவசரமாகவே ஹனீதாவுடன் புறப்

பட்டு வந்தன்” என்றார். அவ்வீட்டுச் சுவர்க்கடிகாரம் எட்டுமுறை அடித்து ஓய்ந்தது. எல்லோரும் ஹுசைனை எதிர்பார்த்தவர்களாக இருந்தனர்.

“என்ன இன்னும் வரவில்லையே? மிஸ்டர் மியந்தா, இங்கேயிருந்து போன் செய்து பார்க்கிறீங்களா? உங்க வீட்டுக்குச் சென்றும் இருக்கலாம்” அவ்வாங்கில நங்கைதான் தமிழில் பேசினாள். மியந்தாவிற்கு கேட்கவே ஆச்சரியமாயிருந்தது.

மியந்தா அங்கிருந்து தன் இல்லத்திற்கு டெலிபோன் இலக்கத்தைச் சுற்றினார். மறுமுனையிலிருந்து கேட்ட குரல், ஜெமீலுடையதுதான்.

“யார் மியந்தாவா பேசுறது. நா கூட உங்களுக்கு எப்படித் தெரிவிப்பது என்றுதா இருந்தன் நீங்களே பேசியது நல்லா போயிடுச்சி ஹுசைன் கார் விபத்தொன்றில் சிக்கி பெரியாஸ்பத்திரியிலாம். இப்பதா செய்தி வந்தது.” மியந்தாவிற்குத் திக்கென்றது. ரிஸீவரை டெலிபோனில் வைத்தார். அவன் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் கண்டு எல்லோரும் திடுக்கிற்றனர்.

“என்ன மியந்தா? அவன் அங்கே வந்தானா?” சம்ஸ்தான் கேட்டார்.

“இல்ல! அவர் சிறுவிபத்தொன்றில் சிக்கியுள்ளாராம். இப்பொழுது கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரியில்” கஷ்டத்துடன் வார்த்தைகளை முடித்தார். எல்லோரும் அச்செய்தி கேட்டுப்பதறினர். அடுத்த நிமிடம் எல்லோரையும் ஏற்றிக் கொண்டு மியந்தாவின் கார் கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரிக்கு விரைந்தது.

25

ஹுசைன் ஓர் அறைக்கட்டிலில் கிடத்தப்பட்டு, மயக்கம் தெளியாத நிலையில் இருந்தான். “தலையில் அடித்த காயம் மட்டும்தான், இடது முழங்காலில் சிறிது அடிப்பட்டு இருக்கிறது. எல்லாம் ஒருவாரத்தில் சரியாகிவிடும், காலையில் உங்கள் எல்லோருக்கும் இவருடன் பேச முடியும்” அருகே நின்றிருந்த நர்ஸ்பெண்மணிதான் அவ்வாறு கூறினாள். ஆங்கில நங்கையை அழைத்துக்கொண்டு அவள் தோழி வீட்டுக்குச் சென்றாள். மியந்தாவும் காலையில் வந்து பார்க்கலாம் என்று சொல்லி, ஹனீதாவையும், அவளின் தாயையும், தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். ஹனீதாவின் தந்தை சம்ஸம்மீடும் ஆஸ்பத்திரிலேயே தங்கிவிட்டார். மறுநாட்காலே ஹனீதாவுடனும், அவளின் தாயுடனும் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றபோது, ஹுசைனின் அருகே சம்ஸ, ஆங்கில நங்கை, அவளின்தோழி ஆகியோர் நின்றிருந்தனர். எல்லோரும் நமக்கு முன்னமே வந்திருக்கிறார் என்று மனதில் நினைத்தவராய் அவர்கள் முன்சென்றபோது எல்லோரும் அவர் வரவையே எதிர்பார்த்து நிற்பதுபோல் அவர் மீதே பார்வையைச் செலுத்தியது, பெரும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. மியந்தா கட்டிலில் கிடக்கும் ஹுசைனை நோக்கினார், அவன் மயக்கம் தெளிந்தவராய் மியந்தாவை பார்த்து புன்னகைத்தவராய் இருந்தான். அவன் முகத்திலும் மலர்ச்சி. மியந்தாவும் புன்முறுவலோடு ஹுசைனை நோக்கினார். ஹுசைன் கையைக்காட்டி மியந்தாவை அருகே அழைத்தான். அவரும் அருகேபோய் நின்றார்.

“மிஸ்டர் மியந்தா! உங்க உதவிய நா என்றும் மறக்கெல்ல. நீங்க எனக்காகச் செய்த தியாகம், என்றும் என்

மனதில சுடர்விட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கும்” மெல்லச் சிரித்தவாரே அமைதியாகச் சொன்னான். மியந்தாவால் ஒன்றையுமே புரிந்துகொள்ளமுடியவில்லை அவர் புரியாத வரைப் போல் சுற்றத்தாரைப் பார்த்தார். சம்ஸ், ஆங்கில நங்கை, அவளின்தோழி ஆகியவர்களும் புன்சிரிப்புடனே இருந்தனர். ஹனீதா, ஸொஹரா ஆகியவர்களின் முகங்களுடும் நோக்கினார் அவர்களின் நிலைமையும் தன் நிலையை ஒத்திருப்பதையே அவரால் காணமுடிந்தது.

மியந்தாவிற்கு என்ன கதைப்பதென்றே புரியவில்லை. “என்ன! நீங்கள் என்னைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள்?” பொறுமை இழந்தவராகக் கேட்டார். ஹுசைன் பேசுவதற்கென்று வாயைத் திறந்தபோது, “ஹுசைன்! இந்நிலையில் அதிகம் பேசக்கூடாது டாக்டர் கண்டால் கண்டிப்பார்,” என்ற சம்ஸ். “வாருங்க! நாம் எல்லோரும் போய் வெளியே கதைப்போம்” என்று சொல்லி மியந்தாவை வெளியே அழைத்துச் சென்றார் சம்ஸ் அவர் களைப்பின்தொடர்ந்து ஹனீதாவும் அவளின் தாயும் சென்றனர். ஆங்கில நங்கையும் தோழியும் ஹுசைனின் அருகிலேயே நின்றுவிட்டனர்.

ஆஸ்பத்திரியைவிட்டும் வெளியேறியவர்கள், மரநிழ ஸொன்றில் போய் அமர்ந்து கொண்டனர். என்னதான் இவர் என்னிடம் சொல்லப்போகிறார் என்றெண்ணியவராய், ஹனீதாவின் தந்தையை ஆவல் மேலிடப் பார்த்தவராய் இருந்தார் மியந்தா. அதே பார்வையையே ஹனீதா. ஸொஹரா ஆகியோரும் அவர்மீது வைத்தனர். அவர் சிரித்துக்கொண்டே பேசலானார்.

“மியந்தா! உங்க உதவியில நா லண்டன் சென்றே னல்லவா, அங்கே நா தங்கியது, ஹுசைனின் தந்தையின் நண்பன் ஜேம்ஸ் வீட்டிலதான். அவரைப்பற்றி, என்மனைவி உங்களிடம் சொல்லியிருப்பா. அவர்வீட்டில்தான் நா சிகிச்சை பெற்றேன். ஆஸ்பத்திரியில என்னவெச்சி சிகிச்சை அளிக்க விரும்பாத ஹுசைன், வீட்டில் வைத்தே எனக்கு

சிகிச்சை அளித்தான். ஜேம்ஸின் ஒரே மகள்தான், அன்று எங்களுடன் விமானத்தில் வந்த அவ் ஆங்கில நங்கை. தாயை சிறுவயதிலேயே இழந்த அவள் சில வருடங்களுக்கு முன் தான் தந்தையையும் இழந்தாள். கூடப்பிறப்புக்களற்ற அநாதையாகிய அவள், என்னை மகள்போல் கண்காணித்தாள். மூன்று மாதத்திலேயே எனக்கு சுகம் கிடைத்துவிட்டது. நா நாடு திரும்பலாமென இருந்தன். அவ்வமயம்தான் ஹுசைன், நானும் இன்னும் சிலமாதங்களில நாடு திரும்பவுள்ளன், என்னுடனேயே செல்லலாம் என வற்புறுத்தித் தடுத்து நிறுத்திவிட்டான். அத்தோடு அவனிடமிருந்து மற்றொன்றையும் சில நாட்களிலேயே தெரிந்துகொண்டன். “நானும் ஜேம்ஸின் மகளும் ஒருவரையொருவர் மனமார விரும்புகிறோம். ஆங்கிலக் கல்சாரம், மதம், சொத்துக்கள் எல்லாவற்றையுமே துறந்து, என்னுடனேயே நாடு திரும்பக்காத்திருக்கிறாள். அவள் ஒரு ஆங்கிலப் பெண்மணியாக இருப்பதைவிட, முஸ்லிம் பெண்ணாக மாறி அந்தப் பாதையிலேயே தன் வாழ்நாட்களை அர்ப்பணிக்க விரும்புகிறாள். எனக்காக ஏங்கி நிற்கும் அவ்வாங்கில நங்கைக்காக, எதைத்தான் மாமா நா சொல்லவேண்டும், “என்று அவன் என்னைக் கேட்டான்.

நா எதைத்தான் பதிலாகச் சொல்வேன். என் மச்சா வின் மரணவாக்கையும் மகளின் வாழ்வையும் நினைத்துப் பார்த்தேன். அதே நிலைமையிலேயே அவ்வாங்கிலப்பெண்மணியைப் பற்றியும் நெனச்சன். என் மனதிலே பெரும் போராட்டம். இறுதியில நா ஒரு முடிவுக்கு வந்தன். “ஹுசைன்! என் தங்கைக்கும் மகளுக்கும் நா ஏதாவது துரோகம் செய்வதாக இருப்பின், என்னை இறைவன்தான் கசப்பாற்ற வேண்டும். நீ அவனையே மணந்துகொள்” என்றேன். இதை அவன் மூலம் தெரிந்து கொண்ட அவன் எவ்வளவு மகிழ்ந்தான் தெரியுமா? ‘நாலே’ என்ற தன் பெயரைக்கூட நயீமாவென் மாற்றி இஸ்லாத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டாள். ஹுசைன் மூலம் ஏற்கனவே தமிழில் பேசுகிறப்பாகத் தேர்ச்சிபெற்றிருந்த நயீமாவிற்கு நானும் தமிழில்

தேர்ச்சிபெற சிறிது உதவினேன். உங்கள் திருமணமும் எங்கள் நாட்டில்தான் நடக்கவேண்டும் என்றேன். அவளும் சம்மதித்துவிட்டாள். டொக்டர் பரீட்சையில் சித்தியெய்தி படிப்பை ஹுசைன் முடித்ததும் நாம் நாடு திரும்பவேண்டியவர்களானோம். அவ்வேளையில், என் நிலையைப் பற்றியும் அவர்களிடம் சிறிது எடுத்துக்கூறினேன். நயீமாவிற்கு நல்ல வேளையாக கொழும்பில், தமிழ் பெண்தோழியொருத்தியும் இருந்தாள். அவர்களிருவரும் கடிதப் போக்குவரத்தில் நண்பர்களாயிருந்தனர். இதைப் பயன்படுத்த விரும்பிய ஹுசைன், “மாமா! எப்படியிருந்தாலும், மாமிக்கும் மதிவிக்கும் திடீர் அதிர்ச்சியைக் கொடுக்காது, நயீமாவை அவள் தோழி வீட்டிலேயே தங்கச்செய்வோம், அதன் பின் மெதுவாக உண்மையை வெளியிடலாம்” என்றான். நயீமா கூட அதற்குச் சம்மதித்தாள். அதன்படியே எங்கள் திட்டங்களைச் செயல்படுத்தினோம். நேற்று விருந்திற்காக உங்களுக்கும் ஹனீதாவையும் எதிர்பார்த்து நின்றபோதுதான் உங்கள் உம்மாவின் விருப்பத்தையும், உங்கள் இருவர் நிலையையும் என் மனைவி என்னிடம் கூறினாள். இதைக் கேட்டு நான் மகிழ்ந்த போதும், மனைவியிடம் இது பற்றி ஒன்றுமே கூறுது நீங்கள் இருவரும் வரும்வரை காத்திருந்தேன். அதன்பின் தான் நீங்கள் ஹனீதாவுடன் அவ்விடம் வந்தீர்கள். அதன்பின் நடந்தவைகள் உங்களுக்குத் தெரியும். இரவில் தான் ஹுசைனுடன் தங்கியபோது சிறிது நேரத்தில் மயக்கம் தெளிந்தான், அதன் பின் அவன் என்னுடன் கதைக்கலானான்.

உங்கள் இருவரின் நிலைமையையும் ஹுசைனிடம் கவலையுடன் வெளியிட்டு இருக்கிறார் ஜெமீல். மகிழ்ச்சியடைந்த அவனும் உங்களைச் சோதனை செய்ய நினைத்து, இருகடிதங்

களை எழுதி உங்கள் இருவரின் மேசைகளிலும் வைத்திருக்கிறான். அதன் பின் உங்களின் தியாக உள்ளங்களை மறைந்திருந்து பார்த்துவிட்டுக் கண்ணீர் வடித்து, உங்கள் அன்பு உள்ளங்களை நினைத்தும், தன் இலட்சியத்தில் வெற்றி கிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியிலும் வீட்டை விட்டு ஓடிவந்து டாக்சியொன்றைக் கைகாட்டி நிறுத்தி விருந்து வீட்டுக்கு வருவதற்காக பாதையிலே குறுக்கே ஓடியிருக்கிறான். அப்பொழுது வேகமாக வந்த கார் ஒன்று அவன் மீது மோதியிருக்கிறது, அவனின் 'பொக்கெட் டயரியில்' ஒருவாரம் மியந்தாவின் வீட்டில் தங்கியிருப்பதாக எழுதியிருந்ததைக் கவனித்த உங்கள் 'நம்நாடு' பத்திரிகை நிருபர் ஒருவர், ஹுசைனை பொலீஸ் உதவியோடு கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிவைத்துவிட்டு, உங்கள் வீட்டுக்கு டெலிபோனில் செய்தியை அறிவித்திருக்கிறார். அவர்கூட நேற்று இரவு ஹுசைனோடு கதைத்துவிட்டுச் சென்றார். அதன் பின் உங்கள் மூவர் முன்னிலையிலுமே ஒருமித்து செய்தியை வெளியிடுவோம் என்றே இவ்விடம் அழைத்துவந்தேன். இதற்கிடையில் ஹுசைனும் நயீமானிடம் நடந்ததைச் சொல்லியிருப்பான்'' என்று சொல்லி நீண்ட பெருமூச்சொன்றுடன், முகத்தில் புன்னகை தவழ தன் உரையை முடித்தார் சம்ஸ்.

மியந்தா, ஹனீதா, ஸொஹரா மூவருமே செதுக்கி வைக்கப்பட்ட சிலைகள்போல் கல்லாய் நின்றுனர்.

26

சில நாட்கள் கழித்து எல்லோருக்குமாக அநுராதபுரத் திலுள்ள தனது வீட்டில் ஒரு விருந்தை ஒழுங்கு செய்தார் சம்ஸ். இவ்விருந்தின் மூலம் நயீமாபற்றி ஹனீதா விற்கு அதிக அளவில் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“மேற்கத்திய நாகரிகத்தின் மூலம் வழிதவறிச் செல்ல விருந்த என்னை, உங்கள் ஹுசைன் மச்சான் தான் தன் பண்பான இஸ்லாமிய வாழ்வின் மூலம், சிறுவயது முதல் தன் பால் இழுத்து நெறியூட்டினார். நாகரிகமென்ற போர்வையின் கீழ் நமது மக்களில் அதிகமானோர் ஒழுக்க நெறியிழந்து வாழ்வில் தடம்புரள்வதை சிறுவயது முதலே உணரத் தொடங்கினேன். ஹுசைனின் இஸ்லாமியப் பண்பாட்டு வாழ்க்கை என்னைக் கவரத்தொடங்கியதால் நான் அவருடைய வாழ்க்கை பற்றி நுணுக்கமாக நோக்கலானேன். சிலர் கீழைத்தேய நாடுகளிலிருந்து நம்நாட்டுக்கு வந்து நம்நாட்டுக் கலாசாரத்திற்குட்பட்டதாக தமது வாழ்வை மாற்றிக்கொள்கின்றனர். இதற்கு முழு எதிர்மாற்றமாக ஹுசைன் திகழ்ந்தார். அவரின் பண்பான வாழ்க்கையால் கவரப்பட்ட நான் காலக்கிரமத்தில் அவரையே என் வாழ்க்கைத் துணையாக அடைய வேண்டுமென முடிவெடுத்தேன். இம்முடிவைத் தெரிந்து கொண்ட என் தோழிகளில் பலர், உனக்கு என்ன நடந்தது? அழகும் திடகாத்திர தோற்றமும் இல்லாத ஹுசைனை துணையாக அடைய உனக்கு என்ன நேர்ந்தது? என வினா எழுப்பத்தொடங்கினர். உடலால் கவரப்பட்டு தமது சிந்தனைகளை தீயவழிகளில் செலவிட்டு தவறாக நடக்க முற்படுவதால் பண்பாட்டு நெறி இழந்து இளம் சமுதாயம் கெட்டு அழிகிறது. நல்ல எண்ணங்களால் கவரப்பட்டு உள்ளங்கள் ஒன்றாகும் போது அங்கு உடல் கவர்ச்சிக்கே இடமிருக்காது” என்ற நயீமாவின் கருத்துக்களைக் கேட்ட ஹனீதாவிற்கு இஸ்லாமிய இலட்சியப் பாதையின் மூலம் வாழ்க்கையிலும் ஒன்றிணைந்து செயல்படவிருந்த தமக்கு ஹுசைனும் நயீமாவும் துணையாக அமையப் போவது அதிக மகிழ்ச்சியை அளித்தது. அல்லஹ்துலில்லாஹ்! எல்லாப் புகழும் அல்லாஹ்வுக்கே என மனதால் வேண்டிக்கொண்டாள்.

27

சிலநாட்கள் கழித்து மியந்தா — ஹனீதா, ஹுசைன் — நயீமா திருமணங்கள் இஸ்லாமிய முறைப்படி சிறப்பாக நடந்து முடிந்தன. இத்திருமணங்கள் இரண்டும் மாலைவேளை மியந்தா வீட்டிலேயே நடந்தேறியது. இவ்வன்பு உள்ளங்களின் இணைப்பின் போது மேலும் 10 திருமணங்கள் நடந்தேற மியந்தாவும் ஹுசைனும் ஏற்பாடு செய்தனர். இவைகளும் அவரவர்கள் வீடுகளிலேயே நடந்து முடிந்தன.

மியந்தா ஹனீதாவிற்கு மஹராகக் கொடுத்தவை அல்குர்ஆன், தொழுகைக்கான ஒரு முசல்லா, ரூபா ஐயாயிரம்.

இவைகளையே ஹுசைனும் நயீமாவுக்கு மஹராக வழங்கினார். இவர்களுடைய திருமணங்கள் நடந்து மூன்றாம் நாள் ஹுசைன் — நயீமா தம்பதிகள் ஹனீதாவின் பெற்றோருடன் அநுராதபுரம் பயணமாகினர். நான்கு நாட்கள் கழித்து அடுத்த ஞாயிறு தங்கள் வீட்டில் ஏற்பாடு செய்யப்படவுள்ள விசேஷ விருந்து வைபவத்திற்கு சமூகமளிக்கும்படி அவர்களிடமிருந்து மியந்தாவுக்கும் ஹனீதாவுக்கும் அழைப்பிதழ் கிடைத்தது.

28

நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டே செல்ல, ஒன்றிணைந்த அன்பு உள்ளங்கள் இஸ்லாமிய இலட்சியப் பாதையில் தங்களின் வாழ்க்கைப் பயணத்தை மேற்கொண்டனர்.

மியந்தா — ஹனீதா, ஹுசைன் — நயீமா ஆகியோரின் மகிழ்ச்சிமிகு இல்லற வாழ்வு, ஜெமீல் — மர்லியா தம்பதியினரையும் சம்ஸ் — ஸொஹரா தம்பதியினரையும் களிபேருகை அடையச் செய்து கொண்டிருந்தன.

ஹுசைன் — நயீமா தம்பதியினர் அநுராதபுரத்திலும், மியந்தா — ஹனீதா தம்பதியினர் கொழும்பிலும் இல்லறம் நடத்திக்கொண்டிருந்த போதும் ஹனீதாவின் தாயும் தந்தையும் அடிக்கடி கொழும்பு சென்று மகளுடன் தங்கிச் சென்றனர். ஹனீதாவும் தனது கணவருடன் இடையிடையே அநுராதபுரத்திலுள்ள தனது வீடு சென்று வந்தாள். இரவில் வெள்ளி நிலா வானிலே நீந்தும் போது சிறுவர், சிறுமியர் அன்புக் கவிகள் பாடி குதூகளிப்பது போல், தாம் கடந்து வந்த பாதையின் கவலைகளையெல்லாம் மறந்து இல்லற மென்ற நல்லறத்தில் புகுந்து விட்ட ஹனீதா — மியந்தா ஜோடியினர் அன்பென்ற பிணைப்பால் தங்களிருவரையும் ஒன்றுக்கி தங்கள் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு அடியையும் இஸ்லாமென்ற உயர்நெறிமுறையின் முன் செயல்படுத்த முன்னோக்கினர்.

ஆசைகளுக்கு அடிமைப்படும் நெஞ்சங்கள் துன்பக் கடலாகின்றன.

இறை அன்புக்குரித்தான அன்பு உள்ளங்கள் இன்பக் கடலாகின்றன.

Authorized Dealer And Sole Distributors
for

SABARAGAMUWA

for

GIL. MG, WRACK, AND EUROLANKA AND
KRAIG - NOBLE

I. L. M. SALLY & CO.

Main Street,
RATNAPURA

T/P :- 392

அவர்களுடைய வீடுகளின் வாய்க்காலையும், அவர்கள்
கட்டிடங்களையும் கூட (வெள்ளியினால்) ஆக்கியிருப்போம்.
(வெள்ளி உயன்னை! இவைகளைப்) பொன்னாலேயே அலங்-
கரித்து விடுவோம். ஏனென்றால், இவையாவும்
இவ்வுலக வாழ்க்கையிலுள்ள (அழிந்துவிடக்கூடிய அற்ப)
இன்பங்களையன்றி வேறில்லை. உமது இறைவனிட
மிருக்கும் மறுமை (யின் வாழ்க்கை) யோ, (மிக்க
மேலானதும் நிலையானதுமாகும். அது இறைவனுக்குப்)
பயந்து நடப்பவர்களுக்குத் தான் சொந்தமானது.

(அல்குர்ஆன், 43: 34, 35)

மாணிக்கக்கல் வியாபாரிகள்

SIRAJ & SHAFEEK

172. MAIN STREET,
RATNAPURA

T/P :- 392

Branch :- BADULLA.

உங்களுக்குத் தேவையான பாதணிகள்,
சிறுவர்களுக்கான விளையாட்டுப் பொருள்கள்,
சைக்கிள்கள், ரேடியோ கெசட்கள், டெலிவிசன்கள்
கைக்கடிகாரங்கள், மின்சார உபகரணங்கள்
மற்றும் தேவையான அன்பளிப்புப் பொருட்களை

சிறந்த ரகத்தில் தெரிவு செய்ய
இன்றே நாடுங்கள்

FASHION CENTRE ALUTGAMA

உங்களுக்குத் தேவையான சகல விதமான
மின் உபகரணங்கள், சைக்கிள்கள், சைக்கிள் உபகரணங்கள்
மற்றும் அன்பளிப்புப் பொருட்கள்
போன்றவற்றை நியாயமான விலையில் பெற்றுக்
கொள்ள விஜயம் செய்யுங்கள்.

லலிடி இலெக்ட்ரிகல்ஸ்

இல: 2, “அன்ஸார் பிஸ்டிங்”

சீனன்கோட்டை வீதி,

பேருவளை.

தொலைபேசி : 048/5340

பள்ளி செல்லும் சிறுக்களின் சீருடைகள் பளிச்
 சென்று பிரகாசிக்க, **BLUE GEM SOAP**
 அழுக்கு நிறைந்த நிற ஆடைகளைத்
 தூய்மைப்படுத்த, **HAWAI SOAP**
 குறைந்த செலவில் நிறைந்த பலனைப்பெற
 இன்று மக்கள் நாடுவது, **BLUE GEM SOAP**
 அல்லது **HAWAI SOAP**

உற்பத்தியாளர்கள் :—

GEMNOOR CHEMICAL INDUSTRIES
BERUWALA.

*For all your requirments
 of*

Building Material

CONTACT :

A. M. NAEEM

**164, MAIN STREET,
 RATNAPURA.**

T'phone : 287

உறுதிமிக்க இளம் உதைப்பந்தாட்ட வீரர்கள்
வெற்றிப்பாதையை நோக்கி வீறுநடை
போடுகிறார்கள்.

Sun Rise Sports Club

14, NALEEM HAJIAR MAWATHA,
CHINA FORT,
BERUWALA.

T'phone : 048 - 5109

டி. எம். ஹம்ஸா அவர்களின் மறைவிற்கு எமது அநுதாபம்

சவுதி அரேபியாவில் தஹ்ரான் ஜுஹமாஹ் தொழில்
முகாமில் கடமையாற்றிய தர்கா நகரைச் சேர்ந்த
காலஞ்சென்ற தாஹிர் மரைக்கார் தம்பதிகளின்
மூத்த புகல்வர் ஜாப். டி. எம். ஹம்ஸா 6.6.81.
சனிக்கிழமை ஜுஹமாஹ் தொழில் முகாமில் கால
மாறார். அன்றரின் ஜாஸா, சவுதி அரேபியா
தமாம் மையவாடியில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.
அன்றரின் மறைவுக்கு 'அன்பு உள்ளங்கள்' நாவல்
வெளியீட்டுக்குழு, தங்களின் ஆழ்ந்த அநுதாபத்தை
அன்னவரின் குடும்பத்தினருக்குத் தெரிவித்துக்
கொள்கின்றது.

பெண்களுக்கான சாரிகள், இளைஞர்களுக்கான
 சேர்ட்கள், நீள்கால்சட்டைத் துணிகள்,
 சாரங்கள், மற்றும் சிறுவர் சிறுமிகளுக்கான
 ஆணிகள், குட்கேஸ்கள் அலுமினியப்
 பாத்திரங்கள் வாங்குவதற்கு
 நாணயமான இடம்,

“மல்லிக்காஸ்”

39, மத்துகம வீதி,

அளுத்கம.

மனிதர்களின் கைகள் தேடிக்கொண்ட (தீ) வினையின் காரணமாகக் கடவிலும் தரையிலும் தீமைகள் தோன்றிவிட்டன. (அவற்றிலிருந்து) அவர்கள் விலகிக்கொள்ளும் பொருட்டு, அவர்களின் (தீ) வினைகளின் சிலவற்றை, அவர்கள் (இம்மையிலும்) சுகிக்கும்படி அவன் செய்கிறான்.

(அல்குர்ஆன் 30:41)

GEM MERCHANTS

Office :

JAZEEMA VILLA,
 Kurunduwatta-2,
 Gintota.

Resident :

IRFAN FALEEL
 8, E, Fort Lane,
 Ratnapura.

பச்சைப் பசேலென்ற புல்தரையில் அழகான
இளைஞர்கள், உதைப்பந்த காட்டத்துறையில்
தங்களின் திறமையை வெளிக்காட்டுகின்றனர்

MOON SPORTS CLUB

10 வருடங்கள் பூர்த்தியை முன்னிட்டு,
1981, December இல் மாபெரும்
உதைப்பந்தாட்டப் போட்டியொன்றை
ஒழுங்கு செய்துள்ளது.

MOON SPORTS CLUB

Lions Cup, Beruwala Football League
வெற்றிகளைத் தனதாக்கியுள்ளதுடன், மனவுறுதி
யுடன் நூற்றுக்கும் அதிகமான முதல்தர
ஆட்டங்களிலும் ஈடுபட்டு வெற்றிகளையும்
குவித்துள்ளன.

MOON SPORTS CLUB

CHINA FORT,
BERUWALA.

ஆரம்பம் - 1972

சபியா உமேசா

“ஹனீதா! என் தம்பி இயாஸ் இருக்கானே. அவன் எம்மைப் பொறுத்தவரையில் புரிவாத புதிர். இளம் வயதிலேயே ஒரு பெண்ணக்காதலித்து மனைந்தானு. ஐந்து வருடங்க தான் அவங்க வாழ்வு நீடித்தது. ஒரு நாள் அவனும் மதினியும் காரில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த போது ஏற்பட்ட விபத்தொன்றில் அவ படுகாய் முற்று மௌத்தானு.

ஹுஸைன்

“என்ன ஹனீதா! உங்கள் பிடிவாதக் குணம் இன்னமும் தான் நீங்கவில்லையா? வாழ்நாளெல்லாம்பிடிவாதமாகவே இருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமா? என் மீது கோபமா? சிறுவயதில் பதிந்த உங்கள் அழகு முகம் இன்றும் என் நினைவுக்கிடங்கில் நினைத்து நிற்கிறது.

மிபந்தா

“ஹனீதா”! (கடிதத்தை அவஸ்டம் நீட்டியவா) “இன்று இரவு வீட்டு வாரக சர்ட்டை அறையில் சரியாக 8.30 மணியளவில் நான் உங்களைச் சந்திக்க விரும்புகிறேன். அதன் பின் உங்கள் முடிவை அறிவியுங்கள்”

ஹனீதா

“முழுமையான இஸ்லாமிய வாழ்வைத் தான் என் குத்திக் கொண்ட ஓர் இஸ்டீசிய இஸ்லாமிய துணையை நான் என் வாழ்வில் அடைய வேண்டும் என்று அல்லாஹ்வை வேண்டியவளாக இருந்து வந்தேன். உபபடிப்பட்ட ஓர் உருவத்தை நான் என் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தி வந்தேனெய்யாழிய அல்லாஹ் அறிய நான் எந்த ஆடவனை யும் மனதில் நினைத்து வாழவில்லை.”

இஸ்லாமியப் பண்பாட்டால் தங்கள் வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்திக் கொண்ட இரு குடும்பங்கள், தங்களுக்குள் எழுந்த பிரச்சினைகளுக்கு எவ்வாறு தீர்வு கண்டார்கள் என்ற அடிப்படைத் தத்துவார்த்தத்தை மையக்கருத்தாகக் கொண்டதே, இவ் “அன்பு உள்ளங்கள்” என்னும் நாவல்.

அச்சுப் பதிவு:

ருஹ்னு அச்சலம், 40/4 மாளிகாவத்தை வீதி, கொழும்பு-10